

De eenzame duif

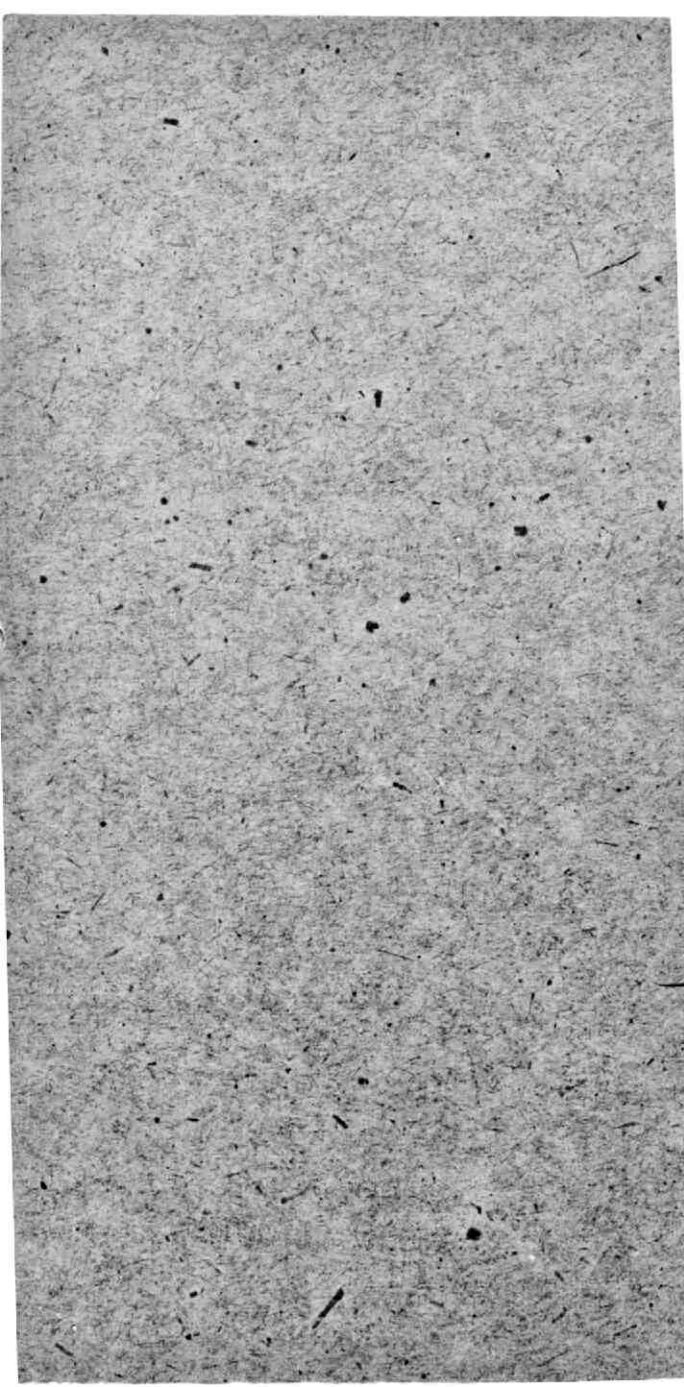
<https://hdl.handle.net/1874/236024>

Vak 73

167

mm 13236

Leur Ouders

Gedent in uw gebeden

die u ook niet vergeet

aan Joanna van Arkel

DE
EENZAME DUIF

73/167

Abt. 73
167

DE

EENZAME DUIF

MEDITATIEN

VOOR DEN ADVENT EN DEN KERSTTIJD

NAGELATEN WERK

VAN DEN

WELEERW. PATER EGIDIUS VOGELS

REDEMPTORIST

ROERMOND

M. WATERREUS, DRUKKER EN UITGEVER

NEERSTRAAT. N° 133

—
1887

GOEDKEURINGEN

Imprimatur servatis servandis.

Amstelodami hâc 26 Aprilis 1887.

P. OOMEN,

C. SS. R. SUP. PROV.

Imprimatur.

P. J. H. RUSSEL

CAN. PŒN. ET PROF. LIBRORUM CENSOR.

Ruræmundæ, 1 Nov. 1887.

Imprimatur.

Leodii, 17^a Novembris 1887.

M. RUTTEN, VIC. GEN.

VOORWOORD

De Weleerw. Pater Vogels C. SS. R., een man van gebed bij uitnemendheid, die zooveel uren van den dag in meditatie kon doorbrengen, heeft in zijn leven niets uitgegeven dan eene kleine „*St. Jozefs-maand*”, een „*Novenenboekje voor de feesten van O. L. Vrouw*” en zijne „*Kruisweg-oefeningen*,” die herhaalde malen zijn herdrukt en nog herdrukt worden. Een schat echter van geschriften liet hij na, waarvan sinds zijn dood (7 Oct. 1877) reeds verschenen zijn: „*Vertrouwelijke samenspraken met Jezus aan den voet van het Tabernakel, gevolgd door eene dagelijksche begroeting der Allerh. Maagd Maria*,” — „*40 verschillende Communie-oefeningen*” en „*de Meimaand ter eere van O. L. Vrouw van altijddurenden Bijstand*.” Deze drie werken werden zòò gretig ontvangen, dat de beide eerste reeds een tweeden druk beleven en in het Duitsch vertaald zijn, en van het laatste een herdruk onder de pers is.

„*De Meditatiën voor den Advent en den Kersttijd*” welke wij bij dezen den geloovigen aanbieden, zijn een gedeelte van een grooten bundel meditatiën, die de Eerw. Pater heeft vervaardigd over het *leven*, het *lijden* en de *verheerlijking* van onzen Heer Jezus-Christus onder den algemeenen titel: „*De Eenzame*

Duif” welke meditatiën wij achtereenvolgens in het licht zullen geven. Zij munten allen uit door degelijken eenvoud, innige en hartelijke godsvrucht en hebben een zeer praktische strekking, zoodat zij uiterst geschikt zijn voor menschen van allen stand, die echt godsdienstig willen leven, zoowel in de wereld als in het klooster; zij maken de beoefening van het overwegend en inwendig gebed zeer gemakkelijk en leiden aldus tot het doel n. l. de *zelfheiliging*.

Het onderricht over de meditatie, dat vooraf gaat, is eene volledige ofschoon beknopte handleiding tot het mediteeren; en overeenkomstig deze handleiding zijn alle meditaties ingericht; zoodat men daarin steeds vindt: 1° de overweging en voorstelling der zaak of der plaats; 2° hartelijke verzuchtingen; 3° onderzoek wegens ons gedrag omtrent het voorgestelde punt; 4° het voornemen en 5° innige gebeden om het voornemen ten uitvoer te brengen.

P. O.

Amsterdam, 25 Maart 1887.

KORT ONDERRICHT

OVER

DE MEDITATIE

§1. *Over den aard en de noodzakelijkheid der Meditatie.*

1. Mediteeren is niets anders dan eene waarheid des geloofs of der zedeleer godvruchtig overwegen, om daardoor heilzame gedachten, gevoelens en voornemens in zich op te wekken, ten einde ten rechten tijde goede vruchten voort te brengen.

De vrucht der meditatie bestaat voornamelijk in *de goede voornemens*, en in de getrouwheid, om die in beoefening te brengen, zoo dikwijls de gelegenheid er zich toe aanbiedt.

2. Mediteeren is eene allerheilzaamste en allernoodzakelijkste oefening. De heilige Theresia noemt de meditatie „den *koninklijken weg* naar den hemel; het „kanaal van alle genaden en den waren schat van „alle hemelsche goederen”.

3. De H. Augustinus vergelijkt de meditatie bij *een licht* in een duisteren nacht. Zonder licht stelt men zich in gevaar van af te dwalen en in den afgrond te vallen, vooral als men zich op een onbekenden, smallen en glibberigen weg bevindt. Edoch, hoe onzeker, hoe smal en glibberig is de weg des hemels!... Christus zelf roept met verwondering uit: *hoe eng is de poort en hoe nauw de weg, die ten hemel leidt, en*

hoe weinigen zijn zij, die hem vinden! (1) Hij vermaant ons *brandende lampen* in onze handen te nemen, ten einde den Bruidegom als hij komt, terstond open te doen (2). Deze *brandende lampen*, zegt de H. Bonaventura, zijn de heilige meditatieën, waardoor het verstand verlicht en het liefdevuur in onze harten ontstoken wordt. De profeet David, tot God sprekende, zegt: *Uw woord is een lantaarn voor mijne voeten en een licht op mijne wegen* (3). Maar welk nut zal die lantaarn ons aanbrengen, als wij ze niet aansteken, of welk voordeel zal haar licht ons verschaffen, als wij er ons niet mede voorlichten? ongetwijfeld geen; zoo ook zal het Woord Gods, of de waarheid van het Evangelie ons geen voordeel aanbrengen, tenzij wij die door de meditatie herdenken, door de goede voornemens bij ons dragen en er ons mede voorlichten.

Uit ons zelve zijn wij blind; immers ons verstand is verduisterd door de zonde van Adam, voornamelijk in de zaken, die God en de zaligheid aangaan: maar de meditatie gelijkt eene lantaarn, die ons verlicht om eenerzijds de boosheid der zonde, de ijdelheid der wereld en het bedrog harer goederen, vermaken en grootheden, en anderzijds de oneindige volmaaktheden van God, de waarde der ziel, de schoonheid der deugd en het belang der zaligheid duidelijk in te zien.

Zij is als een *spiegel*, gelijk de H. Bonaventura schrijft. Evenals men in een spiegel de vlekken des aangezichts opmerkt, zoo merkt men in de meditatie

(1) Matth. VII, 14. — (2) Lucas. XII, 35. — (3) Ps. 118.

die der ziel op. Dikwijls verbeeldt men zich geene gebreken noch onvolmaaktheden te hebben, omdat men er geen acht op geeft; maar als men in de meditatie tot in het binnenste van zijn geweten doordringt, dan staat men verbaasd over de veelvuldige fouten, die ons te voren onbekend waren.

De Heiligen, die gewoon zijn dagelijks zich toe te leggen op de meditatie, zien vele fouten, welke voor ons verborgen blijven. Wij zijn blind, omdat wij de meditatie verwaarloozen, of omdat wij ze met onachtzaamheid en overhaasting verrichten. Wij moeten gelooven, dat wij blind zijn, en daarom dikwijls tot God verzuchten met den blinde van het Evangelie: *Jezus, zoon van David, ontferm U mijner. Mijn Zoon, vroeg Jezus, wat wilt gij dat Ik u doe? — Hij zeide: Heer, dat ik zien moge.* Zoo ook moeten wij vurig verlangen, dat God ons verlichte, om te zien, hoe nietig wij zijn en hoe groot God is; hoe ondankbaar en boos wij zijn, en hoe goed en heilig God is; om te zien, hoe nietig het aardsche en hoe kostbaar het hemelsche is, ten einde voortaan niet meer voor ons zelve noch voor het aardsche, maar voor God en voor den hemel te leven.

4. De H. Alphonsus de Liguori noemt de meditatie onzen *steun*. Door de zonde van Adam is niet alleen ons verstand verduisterd, maar ook onze wil verzwakt; zoodat wij behoefte hebben, niet slechts aan licht, maar ook aan sterkte. Deze nu krijgen wij door de meditatie. Ons hart is uit zich zelf koud en onbuigzaam, gelijk ijzer; maar door de meditatie ontvlamt

het in liefde tot God. De profeet David zegt : *In meditatione mea exardescit ignis: in mijne overweging ontvlamt het vuur.* Wanneer het vuur der Goddelijke liefde in ons ontvlamt, wordt het hart buigzaam gelijk gloeiend ijzer, en het laat zich bewegen tot het beoefenen der deugden, waarvan het afkeerig was; door het beoefenen der deugden verkrijgt het meer genade en zoo wordt het versterkt tegen de bekoringen, tegen de gevaren, tegen de aanlokkingen der wereld en hare minnaars, en het zegeviert over al zijne vijanden, over den duivel, de wereld en het vleesch. Hij daarentegen die de meditatie verwaarloost, is zwak en onstandvastig en laat zich lichtelijk door de zonde overwinnen.

5. De H. Chrysostomus vergelijkt de meditatie bij eene *fontein* in het midden van een tuin. Wanneer een fontein water geeft en de aarde besproeit, maakt zij die vruchtbaar; maar als zij uitdroogt, kwijnen de planten. Ditzelfde geldt van de meditatie; zij maakt de harten vruchtbaar; maar wordt zij verwaarloosd, dan kwijnt het hart en wordt onvruchtbaar.

Gelukkig, mag ik hier met den H. Alphonsus uitroepen, gelukkig de religieus, gelukkig ieder Christen, die den geest des gebeds en der meditatie bezit, en zijn hart gedurig tot God verheft door de meditatie! Zoo iemand zal, gelijk een boom aan den oever van een vruchtbaren stroom, overvloedige vruchten van deugd voortbrengen, te weten: vruchten van versterving, van nederigheid, van gehoorzaamheid, van milddadigheid, van liefde jegens den evennaaste,

bijzonder jegens de armen, zieken en noodlijdenden; van liefde jegens God, van gelatenheid, of overgeving aan Gods wil, enz.

Ongelukkig daarentegen die het gebed en de meditatie verwaarloost of met onachtzaamheid verricht! De H. Alphonsus sprekende van zulk een religieuze zegt: „Zij was eertijds een voorbeeld van zedigheid, „ootmoedigheid, nauwgezetheid, ingetogenheid, „ijver, godsvrucht, versterving, liefde, gedienschtigheid „enz.; maar na het gebed en de meditatie verlaten „te hebben, ontwaart men spoedig bij haar eene „groote vrijheid en verstrooidheid in hare blikken, „in hare handelingen, in hare woorden en gesprekken; hare eigenliefde wordt door het minste woordje „gekrenkt, zij krijgt afkeer van de versterving, „zij verwaarloost de goede voornemens, en voelt „zich getrokken tot ijdele vermaken, tot zinnelijke „voldoeningen, tot lichamelijke gemakken en wereldsche uitspanningen.” Zoo spreekt de H. Alphonsus van eene religieuze, die het gebed en de meditatie verzuimt.

Hetzelfde mag men evenzeer of zelfs met meer recht nog zeggen van iemand, die in de volle wereld leeft; wijl hij door het verkeer met de wereld meer aan verstrooiingen is blootgesteld en dus meer noodig heeft, zich door het gebed en de meditatie te versterken tegen de gevaren, die hem van alle kanten omgeven.

6. De H. Chrysostomus vergelijkt de meditatie bij *den wortel* eens wijngaards; wanneer de wortel kwijnt, kwijnt ook de stam en blijft onvruchtbaar; evenzoo

gaat het met den christen, die de meditatie verwaarloost; hij kwijnt en blijft onvruchtbaar voor den hemel. Dit bevestigt de godvruchtige Rufinus, die zegt, dat alle vrucht voortspruit uit de meditatie, en het zonder mirakel niet mogelijk is christelijk te leven, als men de meditatie achterlaat.

7. De waarheden van ons H. Geloof worden vergeleken bij *het vuur*. Ofschoon het vuur de kracht heeft om brandstoffen te ontsteken, zal het evenwel die niet doen branden, tenzij ze met het vuur in aanraking komen; zoo hebben de waarheden van het geloof ook wel de kracht, om onze harten te ontvlammen; zij zullen het evenwel niet doen, tenzij die waarheden met onze harten in aanraking komen door de meditatie.

Bij voorbeeld: Wat indruk zal de dood, het oordeel, de hel, de hemel, het lijden van Jezus, de liefde van God, zijne oneindige volmaaktheden, enz., op ons maken, als wij er niet aan denken? 't Is niet genoeg, die waarheden te kennen en te gelooven, maar men moet ze ook in zijn hart dragen, ten einde zij de gewenschte vruchten voortbrengen.

a) Hoe zou iemand de goederen der wereld kunnen verachten, de moeielijkheden, die hij op den weg der zaligheid ontmoet, overwinnen en standvastig blijven te midden der wederwaardigheden, beledigingen en bekoringen die hem drukken, indien hij door het beschouwen der eeuwige waarheden en der liefde Gods niet aangemoedigd en ondersteund werd?

b) Hoe zou iemand eene ware droefheid over zijne

zonden kunnen hebben, indien hij de leelijkheid en boosaardigheid der zonden niet overwoog?

c) Hoe zou iemand den moed hebben, zich in alles te verloochenen, zijn kruis op te nemen en Jezus te volgen, tenzij hij van het nut en de noodzakelijkheid innig doordrongen ware en van liefde tot Jezus brandde? Maar hoe zal hij zich daarvan doordringen en hoe zal hij dat liefdevuur in zich ontsteken, tenzij door aanhoudende meditatieën?

d) Hoe zal iemand den moed hebben, om zijne ongeregelde neigingen te bedwingen, zijnen wil te versterven, de vermaken te vluchten, het zoete te verwijderen, het bittere gewillig aan te nemen, het ongelijk te vergeven, alles met geduld te lijden en zich in de vernederingen te verheugen; tenzij hij door vurige gebeden versterkt en door aandachtige overwegingen opgewekt worde, om over zich zelven te zegevieren?

e) Hoe zou iemand zijne plichten jegens God, jegens de H. Kerk, jegens zijne oversten, jegens zijne onderdanen, jegens den evennaaste en jegens zich zelven kunnen kennen en onderhouden, indien hij er niet aan dacht en zich er niet toe aanspoorde door aanhoudende gebeden en meditatieën.

8. Daar God, beter dan iemand, het voordeel en de noodzakelijkheid der meditatie kent, gaf hij er een stellig gebod van, zeggende aan zijn volk: *Gij zult deze mijne geboden leggen in uw hart en aan uwe kinderen leeren: gij zult ze overdenken, als gij zit in uw huis of wandelt langs het veld; gij zult er altijd*

aan denken, zoowel bij dag als bij nacht: gij zult ze voortdurend en op alle plaatsen voor oogen hebben (1).

9. Sommigen willen zich verontschuldigen en zeggen: „Ik kan niet mediteeren: ik heb er geen „genoegzame kennis toe.”

De H. Theresia antwoordt, dat voor de meditatie geene kennis, noch wetenschap of geleerdheid, maar alleen *liefde* noodig is. *Ad quam non vires corporis sed solus amor requiritur.* — Doch wie durft zeggen: ik kan niet beminnen? Het gebeurt zeer dikwijls, dat de eenvoudigste menschen het best mediteeren, omdat zij het meest beminnen. Dit gaf de Zaligmaker te kennen, toen Hij zeide: *Ik loof U, Vader, Heer van hemel en aarde, dat Gij deze dingen voor wijzen en verstandigen verborgen, en ze aan kleinen geopenbaard hebt.* (2)

Ook lezen wij in de levens der heiligen, hoe sommigen van geringe afkomst, en zonder kennis of geleerdheid, in de kunst van mediteeren zeer ervaren waren, en er altijd, zelfs te midden hunner bezigheden, gebruik van wisten te maken. *De H. Isidorus* b. v. was een arbeider, een landbouwer; hij had weinig tijd om te bidden; maar wanneer hij werkte, dacht hij steeds aan God en hield zich altijd met heilige zaken bezig: hierdoor was hij Gode zoo aangenaam, dat de Engelen tot hem afdaalden en hem bij zijnen arbeid vergezelden. — Zoo kunnen alle menschen mediteeren. Eenvoudige menschen mediteeren over hunne tijdelijke zaken; waarom zouden zij het ook niet kunnen

(1) Deuter. VI. 6. — (2) Lucas X. 21.

over die zaken, die God en de zaligheid aangaan?

Een gierigaard mediteert over zijn geld; een koopman over zijnen handel; een landman over zijne granen; met één woord, ieder overdenkt, hoe hij zijne tijdelijke zaken het best zal regelen, welke middelen hij moet aanwenden, welke beletselen uit den weg ruimen, enz. — Zoo mediteert ieder over zijne tijdelijke belangen; daarom zeide de Zaligmaker: *de kinderen dezer wereld zijn voorzichtiger in hunnen handel dan de kinderen des lichts...* Zou het geene schande voor ons zijn minder zorg te hebben voor onze ziel en zaligheid, dan de wereldling voor het vergankelijke?

Anderen verontschuldigen zich met te zeggen: „ik „ kan geene gedachten vormen; ik ben altijd ver- „ strooid; ik doe er geen voordeel mede.”

Ook om deze redenen mag men de meditatie niet verwaarloozen; want onvrijwillige verstrooidheden, dorcheden, duisternissen, tegenzin, afkeer, enz. beletten de vrucht der meditatie niet. De H. Augustinus zegt: (1) *Ecagatio mentis, quæ fit præter præpositum, orationis fructum non tollit.* „ De verstrooidheid, „ welke zonder onze schuld is, belet de vrucht des „ gebeds niet.” De grootste heiligen zijn er mede gekweld geweest. De profeet David, een man naar Gods hart, zuchtte er over, zeggende: *Cor meum dereliquit me. Mijn hart heeft mij verlaten* (2), en om daarna God te bedanken, zegt hij: *Inveni Domine cor*

(1) In 3 Regula. — (2) Ps. 85.

meum, ut orarem ad Te. Heer, ik heb mijn hart gevonden, om tot U te bidden. Indien de heiligen zoo klagen over de verstrooidheden, dan moeten wij niet verwonderd zijn, indien ook wij er mede geplaagd worden. Wij moeten ons dan vernederen en God bidden, dat Hij ons zijne genade gelieve te geven om te kunnen bidden.

Ook de *vrijwillige* verstrooidheden zijn geen reden om de meditatie te verwaarloozen; maar men moet zijn best doen, om zich niet meer aan vrijwillige verstrooidheden over te geven. Men moet de fout verbeteren, maar het goede niet achterlaten.

10. Daar de duivel het nut der meditatie kent, spant hij alles in, om ze ons lastig te maken, hetzij door afkeer en dorheid, hetzij door verstrooidheden, hetzij door slaperigheid, moedeloosheid, onpasselijkheid of verveling, opdat wij ze zouden verwaarloozen. Hiertegen wapent ons de H. Geest, als Hij zegt: *ne impediaris semper orare.* „Laat u niet verhinderen altijd te bidden.” De profeet Jeremias zegt, dat uit het verzuim der meditatie alle kwaad geboren wordt: *desolatione desolata est omnis terra: quia nullus est, qui recogitet corde.* Geheel de aarde is ten eenemaal aan de verwoesting prijs gegeven, omdat er niemand is, die van harte nadenkt (1). De groote kardinaal Bellarminus beschouwt dit verzuim als de oorzaak, waarom sommige personen, ofschoon zij zeer godvruchtig schijnen en grooten ijver hebben, en zelfs alle acht dagen gaan biechten, evenwel aan vele fouten onderhevig zijn en blijven.

(1) Jerem. XII. 11.

11. Daar de meditatie zoo voordeelig en zoo noodzakelijk is, zal niemand, die prijs op zijne zaligheid stelt, haar verzuimen. Hij zal dagelijks eenigen tijd weten te vinden, welken hij daartoe zal besteden. Men vindt tijd voor het tijdelijke, voor de kostwinning, voor het onderhoud van zijn lichaam; zou men dan ook niet eenige oogenblikken kunnen vinden, om te denken aan die groote zaak, aan die ééne noodzakelijke zaak, aan de zaak zijner zaligheid? De zaak der zaligheid is gelijk aan den koophandel: de Zaligmaker zegt: *negotiamini dum venio*, „drijft handel totdat Ik kome. (1) ”

Wat doet een koopman om winst te maken? Hij is er altijd mede bezig: bij het opstaan en slapen gaan, bij het eten en drinken, te huis of op reis, altijd denkt hij er aan, en overlegt, op welke wijze hij het voordeeligst zal kunnen handelen, welke gevaren en nadeelen hij moet vermijden. Dit alles doet hij, voor een vergankelijke winst; zullen wij dan voor eene onvergankelijke winst, voor eene eeuwige belooning ten minste niet evenveel doen?

§ II. Over de stof der meditatie.

12. Alles, wat geschikt is, om ons van de zonden te verwijderen, tot het beoefenen der deugden aan te sporen en in liefde tot God te ontsteken kan dienen tot stof der meditatie. b. v. de korte duur van 's menschen leven, de ijdelheid der aardsche grootheden, goederen en vermaken; de dood, het oordeel, de hel, de hemel, enz. De H. Geest zegt: *in al uwe werken ge-*

(1) Luc. XIX, 13.

denk uwe uitersten, en in eeuwigheid zult gij niet zondigen. Ook het lijden van Jezus is daartoe bijzonder geschikt: de apostel Paulus zegt: *Herdenkt Hem, die tegen zich eene zoo groote tegenspraak van de zondaars geleden heeft, opdat gij door vermoeienis en ongeduld onder het lijden niet zoudet bezwijken* (1).

De apostel zegt: *HERDENKT*, om te kennen te geven dat wij gedurig aan het lijden van Jezus moeten denken. Gelijk sommige dieren de spijzen herkauwen, zoo moeten wij het lijden van Jezus gestadig herdenken.

13. De ziel heeft zoowel als het lichaam, voedsel noodig; dat voedsel vindt zij in de overweging van hetgeen Jezus voor ons geleden heeft. Door er dikwijls aan te denken, wordt zij zoo versterkt, dat zij alle aanvallen harer vijanden kan wederstaan. De apostel Paulus, die zich beroemde niets te kennen, dan *Jezus en dien gekruist*, was zoo geduldig, dat hij verheugd was, voor den naam van Jezus vervolgingen, vernederingen en mishandelingen te mogen lijden. Wij zullen dezelfde genade verkrijgen, als wij ons zoo levendig doordringen van het lijden van Jezus, dat wij als het ware, niets anders kennen dan Jezus en dien gekruist. De H. Franciscus van Sales zegt: „Het is eene zeldzaamheid, dat men geen voordeel trekt uit de overweging van hetgeen onze Zaligmaker gedaan, gezegd of geleden heeft. Hij is de opperste Leermeester, dien de hemelsche Vader op de aarde gezonden heeft, om ons te leeren, wat wij moeten doen.” (2)

(1) Hebr. XII. 4. — (2) *Vraie et solide piété*. P. II. Cap. 44.

14. De heiligen vonden hun vermaak in Jezus' lijden te overdenken, en verwierven daardoor buitengewone genaden, vooral die van eene groote droefheid over de zonden — van een onoverwinnelijk geduld in het lijden — en van eene vurige liefde tot Jezus. *De H. Brigitta* was zoogevoelig voor zijn lijden, dat zij er nooit aan kon denken zonder tranen te storten. Ook *de H. Franciscus van Assisië* weende somtijds luide, als hij aan het H. lijden dacht. Wanneer men hem eens vroeg: waarom hij zoo weende; antwoordde hij: „Ik ween „ over het lijden van mijnen Heer Jezus-Christus.” Ook *de H. Alphonsus de Liguori* was er zoo van doordrongen, dat hij er gedurig van sprak, in zijne geschriften er gedurig melding van maakte en zijnen geest er steeds mede vervulde; van daar dat hij zoo geduldig was in al zijn lijden, in al zijne vernederingen, in al zijne ontberingen en in alles, wat den mensch bitter valt.

De eerbiedwaardige *Gerardus Maria Majella*, leekbroeder van de Congregatie des Allerh. Verlossers, was er zoo vol van, dat hij niet kon rusten, zoolang hij door het lijden niet gelijkvormig was aan Jezus: daarom was hij er op uit, om het lijden des Zaligmaars in alles na te volgen; daarom liet hij zich geeselen ten bloede toe, eene kroon van doornen op zijn hoofd zetten, en met geweld er in drukken; zelfs liet hij zich kruisigen, en wilde dat men hem, gelijk den Zaligmaker, met geweld op het kruis zou uitstrekken.

De kracht der liefde is waarlijk wonderbaar: zij dreef de heiligen aan om te lijden en liet hun geene

rust, voordat zij aan den gekruisten Jezus, het voorwerp hunner liefde, in alles gelijkvormig waren. Daarom zeide de apostel *Paulus: De liefde van Christus dwingt mij*, dat is „de liefde van Jezus laat mij geene rust; zij praamt mij, om Hem te beminnen, voor Hem te lijden, en mij geheel voor Hem te slachtofferen: hij was er zoo vol van, dat hij zich verbeeldde alles te kunnen en uitriep: *Wie zal ons scheiden van de liefde van Christus? Verdrukking of benauwdheid, of honger of naaktheid, of gevaar of vervolging, of het zwaard? Neen, niets van dit alles is er toe in staat: in al deze dingen blijven wij overwinnaars door Hem, die ons bemind heeft; want ik ben verzekerd, dat noch dood, noch leven, noch engelen, noch heerschappijen, noch machten, noch tegenwoordige, noch toekomstige dingen, noch geweld, noch hoogte, noch laagte, noch eenig anderschepsel ons zal kunnen afscheiden van de liefde Gods, in Jezus-Christus onzen Heer* (1).

Bovenal dient de *H. Maagd Maria* ons tot voorbeeld; zij dacht altijd aan Jezus, en overwoog in haar hart alles wat Hij gedaan en geleden had. Zij openbaarde aan de *H. Birgitta* (2) dat Jezus' lijden, hetzij zij at, hetzij zij werkte, altijd levendig in haar geheugen bleef; dikwijls ging zij de plaatsen bezoeken, waar Jezus geleden, en welke Hij met zijn bloed besproeid had. De godvruchtige *Justinus Miechovius* zegt, dat *Maria* de geheimen van Jezus' leven en lijden gestadig overwoog: „al hare gedachten, woor-

(1) Rom. VIII. 35-39. — (2) Libr. I. c. 77. Revel.

„ den en verzuchtingen waren er vol van : als zij
„ wandelde was het met Christus ; als zij weende, was
„ het om Christus ; als zij verblijd was, was het over
„ en om Christus ; niets was er in haar, waardoor zij
„ Christus niet afbeeldde ; met één woord, zij was ge-
„ heel met God vereenigd en Christus geheel toegedaan.
„ Nimmer kon zij het leven en lijden van haren
„ Zoon vergeten ; want haar hart was een allerhelder-
„ ste spiegel van het leven, het lijden en den dood des
„ Zaligmakers. ” Daar zij geheel met Jezus vereenigd
was, altijd aan Hem dacht en alles om Hem deed, nam
zij dagelijks toe in liefde tot God en leidde een hemelsch
leven op aarde, zoodat zij in volle waarheid kon zeg-
gen : *Ik leef, neen niet ik, maar Jezus leeft in mij.*

15. Laten wij, naar het voorbeeld der Heiligen,
dagelijks het lijden van Jezus overwegen en ons
beijveren zijn heilig leven na te volgen, wijl Hij daarom
op aarde gekomen is : *Ik heb U een voorbeeld gegeven,*
zegt Hij, opdat gij doen zoudet, gelijk Ik gedaan heb.

Ten einde deze overweging gemakkelijker te ma-
ken, heb ik het nuttig geoordeeld, eenige meditatiën
over het leven en lijden van Jezus, op eene eenvoudige
wijze te schrijven, opdat allen, ook de eenvoudigste
mensen, gemakkelijk en voordeelig zouden kun-
nen overwegen.

Gelukkig, ja duizendmaal gelukkig zij, die dagelijks
iets van Jezus' leven en lijden overwegen, en tevens
hun best doen om zijn voorbeeld na te volgen !

De H. Bonaventura zegt : „ O mensch, als gij wilt
„ opklimmen van deugd tot deugd, van genade tot

„ genade, overweeg dan dagelijks het lijden des
„ Heeren ; want niets is er, dat eene zoo algemeene-
„ heiliging in onze ziel te weeg brengt.” (*Zie verder
in het voorbericht ; daar wordt gezegd, wat men
in de overweging van Jezus' lijden bijzonder moet
opmerken.*)

§ III. *Middelen en gesteltenis om goed te mediteeren.*

16. Het eerste middel om goed te mediteeren is
HET GEBED.

Overtuigd dat de gave van mediteeren eene aller-
grootste genade is, en dat wij uit ons zelve daartoe
niet in staat zijn, moeten wij met een ootmoedig en
leerzaam hart, om deze genade bidden, met de Apostelen zeggende : *Domine, doce nos orare. Heer, leer ons
bidden*; leer ons mediteeren, want uit eigene krachten
zijn wij er niet toe bekwaam, daar wij uit ons zelve
geene goede gedachte hebben, veel minder ons gedu-
rende een kwartier uurs of langer met goede gedach-
ten bezig kunnen houden, gelijk men in de meditatie
doen moet.

17. Het tweede middel is HET VERLANGEN.

Daar de gave van mediteeren eene groote genade is,
moeten wij er vurig naar verlangen; dat verlangen
moet groot en als een honger zijn. De Zaligmaker
zegt : *zalig zijn zij, die hongerig en dorstig zijn naar de
rechtvaardigheid, want zij zullen verzadigd worden.*
Zoo moeten wij ook verlangen naar de gaaf van me-
diteeren; want zij is zoo noodzakelijk dat men kan
zeggen, dat er onze rechtvaardigheid, onze volmaakt-

heid, onze volharding van afhangt; wijl het bijna onmogelijk is te volharden, indien wij het gebed en de meditatie verzuimen. Ongetwijfeld zou een arm en behoeftig man eene groote begeerte hebben om een ambacht te leeren, waardoor hij spoedig rijk zou kunnen worden; en zeker zou hij er zich met hart en ziel op toeleggen; moeten wij ons dan niet met een grooter verlangen en meer vlijt op de meditatie toeleggen, ten einde daardoor voor ons, die zoo arm naar de ziel zijn, een schat van genaden, van deugden en verdiensten te vergaderen en rijk te worden voor den hemel?

18. Het derde middel is DE OEFENING.

Het gebed en het verlangen zijn niet genoeg; wij moeten daarenboven ons dagelijks in het mediteeren oefenen; wij mogen de meditatie uit afkeer, tegenzin, dorheid, enz. niet achterlaten; wij moeten aanhouden en den tijd van genade met geduld afwachten; maar tevens moeten wij er ons met ijver op toeleggen, zelfs dan als wij koud en ongevoelig zijn. De H. Theresia kon in het begin niet mediteeren, maar door te volharden is zij opgestegen tot een hoogen trap van beschouwing. In het begin had zij er afkeer van, zij kon geene gedachten vormen, en de tijd verveelde haar; dit heeft verscheidene jaren geduurd; zij bleef evenwel volharden en volgens de voorschriften van haren biechtvader mediteerde zij dagelijks een uur lang, zonder dien tijd ooit te verkorten, ofschoon die haar zeer lang er vervelend was. God beloonde hare volharding en verleende haar in het vervolg de gaaf van mediteeren in een zeer verheven graad. — Zoo

moeten wij ook doen. Ten tijde van dorheid en verveling moeten wij ons vernederen, zeggende: „O God! Gij „ziet hoe arm, hoe ellendig en nietig ik ben; ik kan „niets doen. Ontferm U mijner, help mij, uw wil geschiede.” enz.

Als wij zoo ons best doen en volharden, zal God medelijden met ons hebben en ons ten bekwamen tijde verhooren.

19. Het vierde middel is: HET VERWIJDEREN DER ZONDEN, zoo wel der doodzonden als der dagelijksche; want, zoo spreekt de Wijze man, *de wijsheid zal niet ingaan in eene booze ziel, noch blijven in een lichaam onderworpen aan de zonde*; wij moeten derhalve ver-zaken aan de zonden.

20. Het vijfde middel is: HET BETEUGELEN DER KWADE NEIGINGEN. De Apostel zegt: *Een vleeschelijk mensch beseft de zaken niet die Gode aangaan*(1). Bijgevolg moeten wij van ons verwijderen niet alleen de zondige, maar ook de lichtzinnige en ijdele neigingen, b. v. de nieuwsgierigheid van alles te willen zien, hooren of weten, de uitgestortheid in onzen handel en wandel, de gehechtheid aan onze gemakken, enz.

21. Het zesde middel, om meer en meer in het mediteeren te vorderen, is: HET HART VAN ALLES ONT-HECHTEN, opdat het zich vrijer tot God verheffe, en zich inniger met Hem vereenige. De kleinste zaak is genoeg om ons van de volmaakte vereeniging met God terug te houden. Een dun draadje belet den vogel te vliegen. God verscheen aan Moses in den branden-

(1) I. Cor. 2. 14.

den braambosch; maar het werd hem niet vergund tot God te naderen, tenzij hij de schoenen zijner voeten zou ontbinden; de gehechtheid der Apostelen aan de zichtbare tegenwoordigheid van Christus, was voor hen reeds een beletsel om de volheid des H. Geestes te ontvangen. Hierdoor wordt te kennen gegeven, dat de geringste gehechtheid aan iets, buiten God, genoeg is, om ons van de vereeniging met God te berooven.

Die volkomene onthechting, waarvan hier gesproken wordt, en welke wij zeggen noodzakelijk te zijn, om goed te kunnen mediteeren, moet niet zoo verstaan worden, als waren wij *werkelijk* van alles onthecht; want zoo beschouwd, is zij de vrucht van veelvuldige gebeden en meditatiën, welke wij reeds gedaan hebben; maar wel, dat wij er rechtzinnig naar verlangen en er ons krachtdadig op toeleggen; dit immers moet het doel onzer meditatiën zijn. 't Is niet te doen om troost en zoetigheden te smaken, noch om verlichtingen te hebben, maar om de kwade neigingen te overwinnen en uit te roeien, om zich van de schepselen te onthechten, om zich met deugden te verrijken en zoo een met God te worden. — Zonder dat verlangen en die betrachting zullen wij weinig voordeel met de meditatie doen en altijd even onvolmaakt blijven. Daar de meesten hieraan ontbreken, vindt men er ook weinigen, die de gewenschte vruchten uit de meditatie trekken. Derhalve moet ons verlangen en ons streven zijn: ten 1ste, onze ongeregelde neigingen te bestrijden; ten 2^e, ons hart te onthechten van alles buiten God; ten 3^e, ons te oefenen in alle soorten van deugden,

en ten 4^e, ons geheel met God te vereenigen door de liefde, om Hem alleen, en niets buiten Hem, tenzij om Hem, te beminnen.

§ IV. *Over den tijd en de plaats, het beste geschikt tot de meditatie.*

22. De morgenstond is de geschiktste tijd om te mediteeren: „ omdat, zegt de H. Franciscus van Sales, „ onze geest na de nachtrust frisscher is en vrijer van „ alle tijdelijke bekommelingen. ” (1). Alle Heiligen zijn van hetzelfde gevoelen. De H. Vincentius à Paulo vermaant elken christen om 's morgens vroeg op te staan, ten einde tijd te hebben, om te mediteeren, en wekt hem op, om zich door geene schijnredenen daarvan te laten afschrikken. B. v, eene lichte hoofd- of tandpijn, eene kleine ongesteldheid, een slapeloos nacht, enz.

Als men verhinderd geweest is, om de meditatie te verrichten, moet men dat verlies nog op dienzelfden dag zien te herstellen, of als men daarin den ganschen dag verhinderd wordt, moet men zorgen dat verlies aan te vullen door *veelvuldige schietgebeden* (2).

2. De morgenstond is ook nog de geschikste tijd, om door de meditatie den dag met God te beginnen. Alles behoort Hem toe en bijgevolg moet men alles tot Hem terugbrengen: Hij stelt er prijs op, dat wij Hem *de Eerstelingen* van den dag geven; daarom had Hij in het oude Verbond de Eerstelingen van alles, zoowel van menschen, als van vruchten en dieren

(1) Inleid. tot het Godvr. leven, II Deel, 1. c. — (2) S. Fr. de Sales, inl. tot het godvr. lev. II. D. 1. Cap.

voor zich behouden; want mij behoort alles toe, *mea enim sunt omnia*, spreekt God de Heer. De Israëli-ten in de Woestijn moesten 's morgens vroeg uitgaan, om het Manna *vòòr zonneopgang* te rapen; want zoo haast de zon opkwam, smolt het. Hieruit blijkt volgens de opmerking der HH. Vaders, dat wij 's morgens vroeg vele genaden bij God kunnen vinden, welke wij naderhand te vergeefs zouden zoeken.

De duivel, die zich de eer van God wil toeëigenen, loopt altijd rond, doch bovenal 's morgens, om *de Eerstelingen*, die aan God alléén toekomen, te ontvangen; dit doet hij, gelijk de H. Vincentius à Paulo opmerkt, door ons 's morgens, wanneer de tijd van opstaan daar is, nog een weinig te bed te houden, hetzij uit traagheid, hetzij omdat wij niet goed geslapen hebben, of een weinig vermoeid zijn, of eene kleine onpasselijkheid ontwaren, of afschrik hebben van de koude, enz. Wanneer wij ons om dergelijke redenen laten overwinnen en nog wat te bed blijven, dan geven wij *de Eerstelingen van den dag* aan den duivel der traagheid, die het dan als het ware van God en Jezus-Christus afwint, wijl wij aan hem en niet aan God de Eerstelingen geven. Hieruit moeten wij besluiten, 's morgens vooral goed op te passen, om onze eerste gedachten tot God te keeren, en naarstig uit het bed op te staan. Daarenboven moeten wij ons gewoon maken, van zoo wij 's nachts ontwaken, ons hart tot God te verheffen en ons zelve geheel aan Hem te geven, alsmede gedurende den dag, dikwijls aan Hem te denken en ons door kleine maar vurige schietgebe-

den met Hem te vereenigen. Eindeijk moeten wij uiterst bezorgd zijn, om bij al onze werken eene goede meening te hebben; wijl dit het middel is, om veel voor den hemel te verdienen. De H. Maria Magdalena de Pazzi beschouwt dit middel als zoo heilzaam en krachtig, dat, volgens haar, alwie het goed zal onderhouden hebben, stervende recht naar den hemel zal gaan en bijgevolg vrij zal zijn van het Vagevuur.

23. *Hoe lang* behooren wij de mediteeren? Vele godvruchtige schrijvers zeggen dat wij dagelijks minstens *twee* uren daaraan moeten besteden; anderen spreken van *één* uur (1). Zoo deden de Heiligen zelfs te midden der drukste bezigheden, b. v. één koning David, één H. Ludovicus, kening van Frankrijk en andere heilige koningen en prinszen.

Wanneer wij er zoo veel tijd niet aan kunnen besteden, moeten wij toch bezorgd zijn om ten minste *een half uur* of *een kwartier uurs*, voor de meditatie af te zonderen.

Personen die volstrekt geen vrijen tijd hebben, moeten dit herstellen door dikwijls aan God te denken, alsmede door zich op de zon- en feestdagen op eene bijzondere wijze met God en met de zaak hunner zaligheid bezig te houden, ten einde hunne fouten der voorgaande week te boeten, en God te bidden, om in het vervolg beteren deugdzamer te leven.

24. *Waar of op welke plaats* moet men mediteeren?

Men kan overal mediteeren, zelfs gaande, of werkende; evenwel, als het zijn kan, moet men daartoe

(1) De H. Fr. de Sales. Inl. tot het godvr. leven, II D. 1 cap.

de kerken of eenzame plaatsen verkiezen. Ik zeg, *als het zijn kan*; want zoo iemand daartoe geene gelegenheid heeft, hij doe het op die wijze welke hem het geschiktste voorkomt, al ware het onder huiselijke bezigheid en ambstbedrijf; zoo deed de Patriarch *Isaac*. De H. Schriftuur getuigt van hem, dat hij tegen den avond langs het veld wandelende, mediteerde. Zoo deden *de H. Drogo, de H. Genoveva, de H. Isidorus*, die bij hun werk steeds bezig waren met God en goddelijke dingen. De *H. Catharina van Siena*, overladen met werkzaamheden, maakte eene bidplaats in haar hart, waar zij opgesloten bleef en altijd met God bezig was. Zoo deden vele *landlieden*, terwijl zij op het veld werkten; vele *soldaten*, terwijl zij op schildwacht stonden; vele *ambachtslieden*, terwijl zij met hunnen arbeid bezig waren; vele *reizigers*, terwijl zij hunne reis voortzetten; vele *scheepslieden*, terwijl zij aan het roer stonden: met één woord, de Heiligen wisten zich altijd met God bezig te houden. De *H. Joseph* heeft er ons een voorbeeld van gegeven; onder het werk waren zijne gedachten altijd tot God en tot het Kind Jezus gekeerd; doch bovenal heeft *de H. Maagd Maria* hierin uitgemunt. Niets was bekwaam haar Hart van God te verwijderen; altijd, ook als zij at of dronk, zelfs als zij sliep, was zij met God vereenigd; daarom zegt zij in het Hooglied van Salomon: *ik slaap, maar mijn hart waakt*.

25. TEN SLOTTE. Diegenen, welke niet kunnen lezen of geen meditatieboek hebben, moeten daarom den moed niet verliezen, noch de meditatie verzui-

men; want ook zij kunnen mediteeren, doch op eene andere wijze. Indien zij God oprecht beminnen en liefde voor de meditatie hebben, dan zal alles goed gaan; want als zij maar bidden, zal de Heer hen bijstaan. Tot stof der meditatie kunnen zij iets nemen uit *het sermoon* dat zij Zondags gehoord hebben, of een *kruisbeeld*. O wat schoon boek een kruisbeeld!... Wat heilzame lessen zijn er in opgesloten!... Daar zien wij een vernederden en lijdenden God, ons een voorbeeld geven van geduld, van gehoorzaamheid, van zachtmoedigheid, van ootmoedigheid, van armoede, van liefde, enz. — Ook kunnen wij daartoe gebruiken *den kruisweg*; telkens ééne, twee of meer statien overwegende; ook het *Onze Vader*, met aandacht elke vraag overdenkende en op ons toepassende. Deze en soortgelijke punten kunnen zelfs de eenvoudigste menschen overwegen, en wanneer zij het doen met een goed hart en met volharding, zal God, van wien alle goed komt, hen helpen.

Het is reeds gezegd en het moet dikwijls herhaald worden: de gaaf van mediteeren is geene gaaf der natuur, noch der geleerdheid, noch van het verstand; het is eene gaaf van God, om welke wij dikwijls moeten bidden, en waarin wij ons voortdurend moeten oefenen, niettegenstaande wij tegenzin of moeite zouden ontwaren; want zoo de meditatie in het begin moeielijk en verdrietig schijnt, naderhand wordt zij zoet en aangenaam; dit hebben de heiligen en vele godvruchtige personen ondervonden; ofschoon de meditatie hun in het begin verdrietig was, vonden

zij naderhand daarin een waar geluk. Troosten wij ons daarmee; laten wij moed houden en volharden, denkende aan den schoonen hemel en aan de eeuwige belooning. Zouden wij ons zelve niet eene kleine moeite willen aandoen, om eeuwig gelukkig te zijn in den hemel?

§ V. *Over de wijze van mediteeren.*

26. De meditatie wordt in drie deelen verdeeld:

Het 1^e deel is DE VOORBEREIDING,

Het 2^e deel, DE OVERWEGING en

Het 3^e deel, HET SLOT.

Het 1^e deel. DE VOORBEREIDING.

De Voorbereiding is tweederlei, te weten *de verwijderde en de naaste* Voorbereiding.

De verwijderde voorbereiding bestaat ten eerste hierin: dat men zijn hart en zijnen geest tracht te zuiveren van alle ijdele gedachten, verbeeldingen en verlangens, ten einde zich beter met God en goddelijke dingen te kunnen bezighouden. Immers eene al te groote zorg voor het lichaam of eene al te groote bekommring voor het tijdelijke belet ons bezig te zijn met God: de H. Geest zegt: *Het lichaam, dat bederft, bezwaart de ziel, en de aardsche inwoning drukt den geest neder, die zich met vele gedachten bekommert* (1). *Corpus quod corrumpitur, aggravat animam, et terrena inhabitatio deprimit sensum, multa cogitantem.*

Ten tweede, bestaat de verwijderde voorbereiding

(1) Sap. 9. 15.

ook hierin ; dat men 's avonds te voren, het punt of de stof der meditatie aandachtig leze, en diep in zijn geheugen prente, alsmede dat men denke aan de vrucht, die men uit de meditatie wil trekken, zich afvragende : *wat moet ik uit dat punt leeren?*... Het is van groot belang, er goed op te letten, wijl het wel-slagen der meditatie er grootendeels van afhangt. Om hierin met vrucht te werk te gaan, moeten wij letten op de fouten, waaraan wij het meest onderhevig zijn, en op de deugden, waaraan wij de grootste behoefte hebben, ten einde die vrucht uit de meditatie te trekken, welke voor ons het meest geschikt is. In eene apotheek vindt men alle soorten van medicijnen, maar de zieke zou niet voorzichtig doen, met er eene uit te nemen, die hem het eerst in het oog viel ; eveneens zijn in de meditatie alle soorten van vruchten opgesloten, maar alle zijn niet goed voor elken mensch ; wij moeten derhalve ons zelven goed kennen, om eene goede keus te doen, en daarom dikwijls om die kennis bidden in navolging van de Heiligen, zeggende : *Geef, Heer, dat ik mij kenne en dat ik U kenne, en niets dan U begeere.*

Ten derde, behoort nog tot de verwijderde voorbereiding, dat men denke aan de stof der meditatie, des avonds als men te bed gaat, 's nachts als men ontwaakt en 's morgens als men opstaat.

27. De *naaste* voorbereiding bestaat hierin, dat men zich met een levendig geloof stelle in Gods tegenwoordigheid en met bijzondere aandacht het voorbereidingsgebed zegge.

Wanneer de tijd der meditatie gekomen is, begeeft men zich eerbiedig en ingetogen naar zijne plaats: intusschen verbeeldt men zich, God op een verheven troon te zien, omgeven van millioenen Engelen, die zich uit eerbied voor Hem neerwerpen; vereenigd met die Engelen, knielt men neder en zegt het voorbereidingsgebed.

Bemerken wij hier: ten eerste, dat wij ons God tegenwoordig moeten voor oogen stellen, *voordat* wij neerknielen; ten tweede, dat wij dit doen moeten met een *levendig* geloof. 't Is niet genoeg te denken: *God ziet mij* of *God let op mij*; wij moeten daarvan zoo levendig doordrongen zijn, als zagen wij God op zijnen troon, omgeven van zijne Engelen; ten derde, dat wij Hem ons moeten voorstellen, niet als afwezig, maar als *bij ons*; want al kunnen wij Hem niet zien, wij moeten toch zoo levendig van zijne tegenwoordigheid doordrongen zijn, alsof wij Hem zagen met onze oogen. Een blinde sprekende met den koning, ziet hem niet, maar 't is hem genoeg te weten, dat hij met den koning spreekt, om van eerbied en hoogachting doordrongen te zijn; zoo is het ook gesteld met iemand, die levendig van Gods tegenwoordigheid doordrongen is.

Om dat geloof aan Gods tegenwoordigheid altijd levendig in ons te houden, moeten wij trachten het bij elk werk te vernieuwen, b. v. bij den maaltijd, bij den arbeid, bij de uitspanning, bij het gebed, bij de wandeling, bij de nachtrust, bij al onze godvruchtige oefeningen, enz., denkende, dat God bij ons is, dat Hij

ons ziet, op ons let en eens rekenschap van ons vragen zal, *hoe en uit wat inzicht wij dit... gedaan hebben?*

De gewoonte van zich altijd in Gods tegenwoordigheid te houden, is zeer voordeelig en zeer geschikt om alles goed en met een zuiver inzicht te doen, en een grooten schat van verdiensten voor den hemel te vergaderen. — Dit weet de duivel zeer goed, en daarom wendt hij alles aan, om ons die oefening te doen verwaarloozen, hetzij door onoplettendheid, onachtzaamheid of verstrooiing; hetzij door de vrees voor die kleine moeite, of ook wel uit zorgeloosheid of om andere redenen: doch laten wij er ons met alle zorg op toeleggen, denkende aan de vermaning van den wijzen man: *bereid uw hart tot het gebed en wil niet zijn, gelijk iemand die God verzoekt.*

28. VOORBEREIDINGSGEBED.

Mijn Heer en mijn God, ik geloof dat Gij hier tegenwoordig zijt: (*of voor het H. Sacrament.* Ik geloof, dat Gij hier waarlijk en wezenlijk tegenwoordig zijt in het allerh. Sacrament des Altaars). Ik geloof dat Gij mij ziet, mij aanhoort, op mij let en eens rekenschap van mij vragen zult.

Ik ben niet waardig voor uw aanschijn te verschijnen, om de menigte mijner zonden en ondankbaarheden; maar Gij, die zoet zijt en rijk in barmhartigheid, wilt dat ik tot U kome; daarom zal ik met vertrouwen tot U spreken hoewel ik maar stof en asch ben. Allerheiligste Drievuldigheid, Vader, Zoon

en H. Geest, verlicht mijn verstand, en beweeg mijnen wil, om deze meditatie met godsvrucht te doen en er heilzame vruchten uit te trekken. (*Hier denkt men aan de stof der meditatie en aan de vrucht, die men er uit wil trekken.*) Verder zegt men:

O Maria, mijne allerbeminlijkste Moeder, bid voor mij. H. Joseph, H. Engelbewaarder, HH. Patronen en Patronessen, bidt allen voor mij bij den Heer, opdat ik deze meditatie godvruchtig verrichte en er heilzame vruchten uittrekke. Amen.

Onze Vader. Wees gegroet.

29. Het 2^e deel. DE OVERWEGING.

Na het voorbereidingsgebed leest men het punt der meditatie, hetwelk men overweegt en op zich toepast door de volgende zes vragen:

1° *Wat moet ik hier opmerken?*

2° *Wat moet ik daaruit leeren?*

3° *Welke beweegredenen heb ik daarvoor?*

4° *Hoe heb ik mij tot nog toe hierin gedragen?*

5° *Wat staat mij in het vervolg te doen?*

6° *Welke beletselen moet ik uit den weg ruimen? — of — welke middelen aanwenden?*

30. Bij de 1ste vraag: (*wat moet ik hieruit opmerken?*) overweegt men eenvoudig de stof die gelezen is. B. v. Men denkt aan de schoonheid der deugd, die wordt aangeprezen, aan de boosheid der zonden, die gelaakt wordt of aan de verhevenheid van het voorbeeld, dat ter navolging wordt voorgesteld, enz.

Bij de 2^e vraag: (*wat moet ik daaruit leeren?*) denkt men aan de vrucht, die men uit de meditatie wil

trekken. B. v. HOOGACHTING voor de ootmoedigheid, gehoorzaamheid, het geduld, de zuiverheid, zachtmoeidigheid, naar gelang de zaak die men overweegt, — of integendeel, AFKEER van deze of gene fout, hetzij van het ongeduld, van den hoogmoed, van de gulzigheid of zinnelijkheid, van de onzuiverheid, enz., volgens de stof der overweging, — of NAVOLGING van den Heilige wiens voorbeeld men heeft overwogen, of van Jezus-Christus, of van de Allerh. Maagd Maria, enz.

Men moet de vrucht, welke men uit de meditatie wil trekken *levendig* in het geheugen en *diep* in het hart prenten, wijl het anders niet mogelijk is haar in *beoefening* te brengen ; dit doet men :

Bij de derde vraag : (*welke beweegredenen heb ik daarvoor ?*)

Bij deze vraag overweegt men de beweegredenen, welke wij hebben om die deugd te beoefenen, — die fout te vermijden of dat voorbeeld na te volgen ; deze beweegredenen zijn.

- 1° *Het is billijk.*
- 2° *Het is rechtvaardig.*
- 3° *Het is voordeelig of heilzaam.*
- 4° *Het is zoet en aangenaam.*
- 5° *Het is licht en gemakkelijk.*
- 6° *Het is noodzakelijk.*

Door deze beweegredenen, of ten minste, door eenige van die beweegredenen aandachtig te overwegen, kan men zich gemakkelijk doordringen van de vrucht der meditatie, en tevens zich opwekken om er naar te streven.

De 1ste beweegreden : *het is billijk*. Daarbij kan men denken : „ Ja zeker is het billijk, dat ik die deugd beoefene... of die fout vermijde, of dat voorbeeld navolge... Het is billijk, dat *ik*, een schepsel van God, een leerling van Jezus-Christus, een kind des hemelschen Vaders; dat *ik*, die aan God ben toegewijd door het H. Doopsel, door het Vormsel, door de H. Communie; dat *ik*, die zoo vele weldaden van God ontvangen heb, dat *ik, die deugd*, de zachtmoedigheid, de ootmoedigheid, de matigheid, het geduld, enz. beoefene, of dat ik *die fout*, de traagheid, de gulzigheid, de onkuischheid, de granschap, enz., vermijde, of, dat ik *dat voorbeeld* navolge, hetwelk Jezus of Maria of die heilige mij gegeven heeft. ”

De 2^e beweegreden : *het is rechtvaardig*. Daarbij kan men denken : „ Ja zeker is het rechtvaardig, dat ik die deugd betrachte of die fout vermijde; wijl God zelf, de Heer van hemel en aarde het mij gebiedt : Hij vordert het van mij, en dus ben ik verplicht Hem daarin te gehoorzamen, wijl ik geheel aan Hem toebehoor en Hij volkomen recht over mij heeft. ”

De 3^e beweegreden : *het is voordeelig of heilzaam*. Daarbij kan men denken : „ Ja zeker is het mij voordeelig en heilzaam, dat ik die deugd betrachte, of die fout verfoeie; immers, hierdoor zal ik voldoen voor mijne zonden en voor de tijdelijke straffen, die ik door mijne zonden verdiend heb; ook, zal ik er een grooten schat van genaden door verkrijgen, toenemen in deugden en verdiensten, inniger met God vereenigd worden en een groot loon ontvangen in den hemel.

Een wereldling doet zoo veel voor eene kleine belooning; wat moet ik dan niet doen voor eene eeuwige belooning?"

De 4^e beweegreden: *het is zoet en aangenaam*. Daarbij kan men denken: Ja zeker is het zoet en aangenaam deze deugd te beoefenen of die fout te vermijden: immers Jezus-Christus heeft het mij verzekerd, zeggende: *neemt mijn juk op u en gij zult rust voor uwe zielen vinden; want mijn juk is zoet en mijn last is licht*. Daar de Zaligmaker het ons verzekert, moeten wij ook gelooven, ofschoon wij er somtijds verdriet of afkeer in vinden. De Heiligen hebben het ondervonden en getuigen ons dat het juk des Heeren zoet en aangenaam is. De H. Augustinus had in het begin veel strijd, veel afkeer, veel verdriet in het vluchten der zonden en in het onderhouden van Gods geboden; maar na zich overwonnen en geheel aan God gegeven te hebben, kon hij zeggen: „ O God, „ hoe zoet werd het mij eensklaps alle ijdele zoetheden „ te derven! Nu was het mij een genoeg alle zoetigheden te verlaten, die ik eerst vreesde te verliezen; „ want Gij, de waarachtige en opperste zoetigheid, „ verdreeft ze uit mij; Gij die boven alle wellusten zoet „ zijt, doch niet voor vleesch en bloed, Gij verdreeft ze „ uit mij en kwaamt in hare plaats in mij. ” (1)

God zelf zeide aan den H. Franciscus van Assisië: „ Franciscus, als gij verlangt mijnen wil te kennen, „ dan moet gij verachten hetgeen gij bemind hebt: „ Vrees niet!... Hetgeen u voorheen zoet was, zal u

(1) Belijd. 9 Boek. 1 Cap. 2 V.

„ voortaan bitter, en wat u bitter was, zal u aange-
„ naam toeschijnen. ”

Zoo moeten wij dan gelooven, dat wij in den dienst van God, troost en genoegen zullen vinden. — O wat troost bij het einde van den dag, van de week, van de maand of van het jaar te kunnen denken, dat wij uit liefde van God dit of dat gedaan, gelaten of geleden hebben? — maar vooral wat troost zal die gedachte ons geven op ons sterfbed?

De 5^e beweegreden: *'t is licht en gemakkelijk...* Hier tracht men zich wederom te overtuigen, dat de zaak niet zoo moeielijk is, als ze ons toeschijnt, of als de duivel ons zoekt wijs te maken. Hetgeen moeielijk is aan de natuur, wordt gemakkelijk door de genade: de grootste moeielijkheden worden licht door Gods genade. Jezus zelf zegt het ons: *mijn last is licht*. Een vleeschelijk mensch, of iemand, die leeft volgens de zinnen, kan dit niet begrijpen; hij verbeeldt zich, dat een deugdzaam leven een vervelend leven is; doch hij bedriegt zich; hetgeen lastig is voor de natuur, wordt gemakkelijk door de genade; daarom zegt de H. Geest: *Vincenti dabo manna absconditum*. *Ik zal den overwinnaar een verborgen manna geven* (1); om dat verborgen manna te genieten, moet men overwinnen, — door zich aan de wereld te onttrekken, door zich zelven te verloochenen en Jezus te volgen. De moeielijkheid, die wij ontwaren in den dienst van God, komt niet zoo zeer voort uit den dienst zelven, als wel uit de

(1) Apoc. 2. 17.

bedorvenheid van onze natuur; gelijk de moeielijkheid, welke een zieke in zijn bed vindt, niet daar uit, maar uit zijne ziekte voortkomt. Ofschoon de zieke veel smart ontwaart in zijn bed, moet hij daarom niet denken, dit te verlaten, dan immers zou zijne ziekte verergeren; maar hij moet medecijnen gebruiken en geduld hebben; als de ziekte geweken is, zal het bed hem zoet en aangenaam toeschijnen. Zoo ook moeten wij onze inwendige koortsen genezen, door ons zelve te bestrijden, want, zegt de H. Ambrosius: „ Onze koorts is de gierigheid; onze „ koorts is de onkuischheid; onze koorts is de eer- „ zucht; onze koorts is de gramschap.” Hetzelfde kan men van alle andere fouten, driften of hartstochten zeggen; wij moeten derhalve medecijnen tegen die koortsen gebruiken, en wanneer wij haar verdreven hebben, zullen wij troost in den dienst van God ontwaren; hetgeen eerst zwaar was, zal nu licht worden; en zoo zal bewaarheid worden hetgeen David zegt: *proeft en ziet dat de Heer zoet is.* — De zondaars daarentegen ontwaren bitterheden: de H. Geest zegt: *er is geen vrede voor de boozen.* Zij zelve zullen in den laatsten dag des oordeels klagend uitroepen: „ *wij hebben gedwaald — wij hebben moeielijke wegen bewandeld — wij zijn vermoeid geworden op den weg der boosheid.* ”

De 6^e beweegreden: *het is noodzakelijk.* Hier tracht men zich wel te doordringen van den zwaren plicht, dien men heeft om deze of gene deugd te beoefenen, of deze of gene ondeugd te vermijden of dezen plicht

te volbrengen; dit moet men vooral goed overwegen, als men tegen zekere zaak grooten strijd of daarvan een afkeer ontwaart, denkende: „ O ziel, *dit...* is u „ noodzakelijk; als gij het verwaarloost, dan stelt gij „ u in groot gevaar van eeuwig verloren te gaan: „ indien deze zaak u reeds zoo hard valt, hoe zult gij „ dan den eeuwigten brand kunnen verdragen? ” enz. Deze beweegreden heeft ook kracht in zaken, die de volmaaktheid betreffen. Men denke niet, dat het onverschillig of van weinig belang is, iets hetgeen de volmaaktheid betreft, te doen of niet te doen: immers, als God er ons toe roept, dan is het voor ons eene wezenlijke verplichting daarnaar te streven. Daarom zegt de Apostel Paulus: *Wee mij, indien ik het Evangelie niet verkondigd zal hebben; want de noodzakelijkheid dwingt er mij toe* (1). Zoo kan ieder Christen ieder priester, ieder religieus zeggen: „ Wee mij indien ik niet ootmoedig, gehoorzaam, matig, zuiver, enz, zal geweest zijn; want de plicht om het te zijn, ligt op mij. ”

31. Bij de 4^e vraag: (*Heb ik tot hiertoe zoo geleefd?*), doe men een onderzoek van geweten, wegens de zaak, die men in de meditatie overwogen heeft. Dit onderzoek moet met groote zorg gedaan worden; wijl men anders de fouten niet ontdekt. Wanneer men de zaak slechts oppervlakkig beschouwt, verbeeldt men zich somtijds, dat men ze goed onderhouden heeft; maar als men ze wat nader inziet, bespeurt men dikwijls vele fouten. B. V. Wanneer men zich afvraagt:

(1) I. Cor. 9. 16.

ben ik ootmoedig?... Verdraag ik de vernederingen? — Dan zal men misschien denken: ja, ik ben ootmoedig; ik verdraag de vernederingen: — maar als men afdaalt tot bijzonderheden, dan ontwaart men dikwijls hoe ver men er nog van verwijderd is. Denkende, b. v. „hoe gedraag ik mij, als men mij uitlacht, be- „spot, veracht, miskent, vernedert, berispt of bestraft? „of: Als men mij achter anderen stelt? als men naar „anderen luistert, maar voor mij onverschillig is? — „of als men mij moeilijke, geringe of verachtelijke „bedieningen oplegt?... of als men mij onschuldig „aanklaagt, bestraft of vernedert?... of als men mij „schimpwoorden of verwijtingen toevoegt, zeggende „bij voorbeeld: Hoe!... gij zijt te onwetend — te traag „— te onzindelijk — te slordig — enz?...” Als men zoo tot bijzonderheden afdaalt, zal men dikwijls vele fouten ontwaren, en zien dat men niet zoo ootmoedig is, als men eerst meende; want die waarlijk ootmoedig is, verdraagt alles met geduld en liefde; wijl hij overtuigd is, niets beters te verdienen, of zelfs nog meer vernederingen en bitterheden verdiend te hebben; zoo dat hij met den profeet Job zegt: *peccavi et verè deliqui et ut eram dignus non recepi. Ik heb gezondigd en waarlijk misdaan; maar ik heb niet ontvangen, volgens dat ik verdiend had* (1). Zoo denkt en spreekt de rechtvaardige, die waarlijk ootmoedig is, zelfs dan, al erkent hij zich niet schuldig aan de zaak, waarom hij nu vernederd wordt; want hij is overtuigd, dat hij door andere fouten, waaraan hij zich schuldig kent,

(1) Job, 33. 27.

meer verdiend heeft, dan alles wat hij op de wereld zou kunnen lijden.

Hetgeen hier gezegd is van de ootmoedigheid kan ook toegepast worden op de liefde en op elke andere deugd... B. v. als men zich afvraagt: *bemin ik God?*... zal men aanstonds zeggen: *Ja, zeker bemin ik God*: maar wanneer men verder gaat, dan ziet men dat die liefde zeer flauw is, en bijna den naam van liefde niet verdient. B. v. welke teekenen van liefde geef ik? — wat doe of lijd ik uit liefde?... welke opofferingen of verstervingen doe ik uit liefde?... ben ik uit liefde getrouw aan mijne plichten, getrouw aan mijne voornemens; getrouw jegens den naaste; getrouw in het vermijden van alle, ook van de kleinste zonden?... wanneer men zich zoo onderzoekt, ziet men dadelijk, dat onze liefde al te flauw is, dan dat zij den naam van liefde verdiene. De Heiligen, die God waarlijk beminden, waren nooit over hunne liefde tevreden; zij wilden altijd meer doen en meer lijden, uit liefde van God, dien zij beminden.

Wanneer men zoo zijn geweten onderzocht heeft, verwekt men een akte van berouw en men maakt een goed *voornemen*... Hierover in de volgende vraag.

32. Bij de 5^e vraag: (*Wat moet ik in het vervolg doen?*) — maakt men het voornemen, om zich in de toekomst beter te gedragen. Dit voornemen is de vrucht der meditatie. Heeft iemand een GOED voornemen gemaakt, dan kan men zeggen, dat de meditatie goed gelukt is: heeft iemand geen goed voornemen gemaakt, dan kan men zeggen, dat de meditatie niet

goed gelukt is; zelfs dat al zou hij de schoonste gedachten of verbeeldingen gehad hebben. Immers die gedachten of verbeeldingen zijn niet meer dan de bladeren en bloemen van een boom, ofschoon zij schoon zijn, en tot sieraad dienen; maar de voornemens zijn de vruchten, indien men deze op zijnen tijd in beoefening brengt.

Ik heb gezegd: *een goed voornemen*; wat is er noodig tot een goed voornemen?

1° Het moet *werkdadig* zijn;

2° Het moet *in bijzonderheden* treden;

3° *Tijdig, doelmatig of toepasselijk* op den tegenwoordigen toestand, waarin wij ons bevinden;

4° *Standvastig*;

5° *Steunende op de ootmoedigheid*;

6° *Krachtdadig*.

Ten 1ste het voornemen moet *werkdadig* zijn; dat is, het moet eene oefening in zich bevatten; b. v. om een zaligen dood te verkrijgen, zal ik niet alleen dagelijks iets bidden, maar ook iets doen, b. v. eene kleine versterving in eten, of drinken — of maandelijks, of wekelijks biechten — of zich laten inschrijven in een Congregatie; in de broederschap der H. Familie, enz.

Ten 2° het voornemen moet *in bijzonderheden* treden. *Algemeene* voornemens baten weinig, b. v. voortaan zal ik geduldig — of ootmoedig — of gehoorzaam zijn; zulke voornemens baten weinig; — om met vrucht voornemens te maken, moet men tot *bijzonderheden* afdalen; dus moet men onderzoeken, wanneer of waardoor, of waarom men valt in die fout,

— in die deugd te kort blijft, ten einde hieromtrent zijn voornemen te maken, denkende, b. v. in DIT of DAT geval — of bij DEZE en GENE gelegenheid zal ik trachten geduldig te blijven zoo als: bij die verongelijking — belediging — vernedering — berisping — bestraffing; — verder trachte men zich daartoe op te wekken, door eene of andere beweegreden, ten einde zich daarin te versterken, denkende b. v. DIT of DAT is weinig vergeleken bij de hel, die ik verdiend had — of bij het vagevuur — of bij den hemel — of bij het lijden van Jezus-Christus en van de Heiligen.

Ten 3^e het voornemen moet *tijdig* of *doelmatig* zijn, dat is, toepasselijk op den toestand, waarin men zich op dat oogenblik bevindt: Het is eene misleiding zich bezig te houden met verbeeldingen of hersenschimmige veronderstellingen, die buiten onze betrekking zijn. B. v. „ als ik dit of dat ware — als ik hier of daar „ woonde — zoo ik dit of dat bezat, dan zou ik zoo „ leven. ” Men houde zich integendeel bezig, met den staat, waarin men zich op het oogenblik bevindt, denkende, b. v. „ Nu ben ik hier — nu heb ik deze plichten „ — deze fouten — deze kruisen — deze zwaarigheden „ — deze beproevingen — deze gevaren — deze beko- „ ringen — deze ziekte — deze vernedering — deze „ middelen van zaligheid — deze oversten — deze „ medebroeders enz. — dus moet ik mij nu zoo ge- „ dragen. ”

Evenwel moet men hier opmerken: Ten 1ste, dat het goed en somtijds noodzakelijk is, zich voor te bereiden tot iets, wat men gaat beginnen, ten einde zich

te wapenen tegen de gevaren, welke men daar zal ontmoeten, en de middelen te beramen, welke noodig zullen zijn, om wel te gelukken.

Ten 2^e, dat het somtijds prijsbaar is, zich voor te bereiden tot heldhaftige deugden, of tot groote offers, welke God misschien van ons zal vorderen. Zoo zal men b. v. om zich voor te bereiden tot alle kruisen, moeielijkheden, vernederingen, opofferingen, enz., welke wij misschien zullen ontmoeten, zich groote en zware beproevingen voorstellen en zich opwekken om die met liefde te aanvaarden, zich verheugende op deze wijze de blijken zijner liefde aan God te kunnen geven.

Men denke, b. v. „ hoe zou ik gesteld zijn, als men „ mij, na zwaren arbeid goed verricht te hebben, be- „ strafte en met nieuwen arbeid overlaadde? of als „ men mij na vele vermoeienissen een teug koud „ water zou weigeren, of, zoo men mij te midden „ der hevigste pijnen, zonder medelijden, of zelfs met „ hardheid zou behandelen? ” — Bij de eerste beschouwing gevoelt men misschien eenige verbittering; doch aanstonds tracht men dat gevoel te bedwingen, en zich op te wekken, om al die smarten met liefde te aanvaarden, in navolging der Heiligen en vooral van Jezus-Christus. Immers Jezus-Christus, na alles wel gedaan te hebben, werd door zijn eigen volk miskend, gelasterd en mishandeld; en toch was Hij jegens hen goedgunstig, en minzaam, en had meer medelijden met hen dan met zich zelven; daarom zeide hij: *Weent niet over mij, maar weent over u zelven en over*

uwe kinderen; want indien zij zoo handelen met het groene hout, wat zal er dan van het dorre geworden?

— Zoo moeten wij ook doen; of als er de gelegenheid zich niet toe aanbiedt, dan moeten wij ten minste het verlangen hebben om zoo te doen, en ons daartoe opwekken.

Zoo deed *Joannes Ximenius*, een leekebroeder der Jesuiten. Den ganschen dag op het land gearbeid hebbende, en 's avonds naar het klooster terugkeerende, stelde hij zich voor, bestraft, vernederd, verstooten of met nieuwen arbeid overladen te worden, en vroeg zich zelve dan af: „Ximenius, hoe zoudt gij in die gevallen gesteld zijn? Zoudt gij tevreden wezen? Zoudt gij die beleediging met liefde aanvaarden? Zoudt gij u daarover verheugen?” Dan trachtte hij gevoelens van tevredenheid, van liefde, ja zelfs van blijdschap, in zich op te wekken, zich verheugende, waardig gevonden te zijn, uit liefde van Jezus versmaadheden te lijden; en aan Hem gelijkvormig te worden.

Op soortgelijke wijze trachtte de H. Franciscus van Assisi zich zelve en ook zijnen kloosterbroeder Leo voor te bereiden, om alles uit liefde van God te willen lijden. Met broeder Leo sprekende, veronderstelde hij, dat zij, na eene moeilijke reis en na veel geleden te hebben door den regen, de koude of hitte, 's avonds laat aan het klooster kwamen, en dat zij dan, in plaats van binnen te mogen komen, overladen werden met scheldwoorden en stokslagen. Dan trachtte hij zich en den broeder op te wekken, om zulks met

blijdschap te aanvaarden, en zeide: „Let wel op, „Broeder Leo, daarin bestaat de ware, de volmaakte „blijdschap.” Door zulke gedachten aangemoedigd en voorbereid, was hij in alles wat hem overkwam verheugd en niets was in staat hem te ontstellen..

De H. Theresia verhaalt, dat een zeer godvruchtige religieus het voornemen had gemaakt, van altijd, ook in de moeilijkste omstandigheden onmiddellijk te gehoorzamen. Eens gebeurde het, dat hij 's avonds gansch vermoeid te huis kwam en zich nederzette, om wat te rusten. De overste hem daar zoo vindende, gebod hem aanstonds naar den tuin te gaan, om te werken. Dit gebod viel hem pijnlijk; maar ofschoon hij grooten strijd gevoelde, gehoorzaamde hij toch aanstonds, wijl hij tot alles voorbereid was: hij was nogtans inwendig een weinig ontevreden, en gehoorzaamde niet met blijdschap. Toen hij uitging, verscheen hem Jezus, met zijn kruis op de schouders, en gaf hem te verstaan, dat de arbeid, die hem zoo moeilijk en zoo onredelijk scheen te zijn, niets was in vergelijking met hetgeen Jezus voor hem gedaan en geleden had, *gehoorzaam zijnde tot den dood, ja tot den dood des kruises.*

Het is dus voordeelig zich tot groote en verhevene deugden voor te bereiden; doch onder voorwaarde, dat men te gelijk het voornemen maakt, om zeker de kleine moeilijkheden, die dagelijks voorkomen, met liefde en blijdschap te aanvaarden. B. v. spijtige woordjes, beledigingen, vernederingen, moeilijkheden, arbeid, ontberingen, koude, hitte, enz.

Ten 4^e het voornemen moet *standvastig* zijn, dat is, men moet gedurende eenigen tijd op hetzelfde voornemen terugkomen, ten einde de fout, waaraan men het meest onderhevig is, uit te roeien, of de deugd, waaraan men de grootste behoefte heeft, te verkrijgen. — De deugd is gelijk aan eene plant, die langzaam opgroeit — aan een kind, dat langzaam leert loopen — aan een jongeling, die langzaam zijn ambacht leert; daarom moet men zich eenigen tijd met dezelfde zaak bezighouden, ten einde door aanhoudende pogingen er in te slagen. De profeet David zegt: *Eene zaak heb ik van den Heer verzocht en deze zal ik blijven verzoeken, om te mogen wonen in het huis des Heeren al de dagen mijns levens.* Zoo moeten wij dan één en dezelfde zaak dikwijls vragen, en blijven vragen; en hierom moeten wij dikwijls hetzelfde voornemen vernieuwen; want alleen door herhaalde oefening zullen wij onze fouten kunnen uitroeien, of de deugden die ons het meest noodig zijn, kunnen verkrijgen.

Ten 5e het voornemen moet steunen op *de ootmoedigheid*, dat is, wij moeten ons zelve mistrouwen, en ons levendig doordringen van onze eigene zwakheid en van ons onvermogen, wijl wij uit ons zelve niets goeds ter zaligheid kunnen; zelfs kunnen wij uit ons zelve geene goede gedachten vormen. Een der grootste redenen, waarom wij dikwijls aan de voornemens te kort blijven, is dat wij te veel steunen op ons zelve, en op den goeden wil, dien wij op dat oogeblik hebben; even gelijk de apostel Petrus, die zeide: *Heer, al zouden allen U verloochenen; ik zal het toch*

nimmer doen; ik ben bereid met U in den kerker en den dood te gaan. Toen Petrus zoo sprak, sprak hij ongetwijfeld volgens de meening van zijn hart, en, daar hij niet aan zijne zwakheid dacht, vergat hij te bidden en bezweek spoedig onder de bekoring. Had Petrus zich zelven mistrouwd en gebeden, opdat God hem zoude gelieven te versterken, dan zou hij niet gevallen zijn; maar dewijl hij op zich zelven vertrouwde, het gebed verwaarloosde en zich in het gevaar begaf, viel hij bij de eerste bekoring. — Wij moeten ons zelven mistrouwen, niet om kleinmoedigheid te worden, maar om ons vertrouwen te stellen op God, door wien wij alles kunnen. De apostel Paulus zegt: *Ik kan alles in God die mij versterkt*; en de Heiligen waren gewoon te zeggen: *tam nihil ex me, tam omnia ex Te, Deus! Gelijk ik niets kan uit mij zelven, zoo kan ik alles door U mijn God!* Op God vertrouwde, moeten wij bidden, ten einde Hij ons gelieve bij te staan en te helpen, opdat wij de voornemens, die wij gemaakt hebben, ook ten uitvoer brengen.

Ten 6^e, het voornemen moet *krachtdadig* zijn, dat is, dat men bezorgd moet wezen, om het in beoefening te brengen, in weerwil van alle moeielijkheden, die men ontmoet; en de gelegenheden, die zich daartoe aanbieden, met gretigheid aanvaardt, ook dan, wanneer men daarvan een afkeer heeft of tegenzin gevoelt. Wanneer men zijne voornemens niet ten uitvoer brengt, gelijkt men aan boomen, die jaarlijks weeldrig bloeien en veel beloven, maar nimmer vruchten dragen; en die bijgevolg verdienen uitgeroeid en in het

vuur geworpen te worden. — Ten einde getrouw aan de voornemens te zijn, moet men met alle mogelijke zorg de beletselen van zich verwijderen, en hierover wordt gehandeld in de zesde vraag.

83. Bij de 6^e vraag : (*welke beletselen moet ik uit den weg ruimen ? of welke middelen aanwenden ?*), onderzoekt men zich waarom men gewoonlijk aan zijne voornemens te kort blijft... Soms is het eene kwade gewoonte, of eene ongeregelde neiging — soms de verstrooidheid des geestes of eene al te groote uitgestortheid der zinnen — soms eene ongeregelde nieuwsgierigheid om iets te zien, te hooren, of te weten. Hierom werd de apostel Petrus, die zich te zeer over het lot van Joannes bekommerde, grootelijks door Christus berispt. Toen de Zaligmaker aan Petrus voorzegde, dat hij den marteldood zou sterven, was hij nieuwsgierig te weten, wat er van Joannes zou geworden : doch Jezus antwoordde : *als Ik hem zoo wil laten, wat gaat u dat aan ? volg mij*. — Soms eene zekere onverstorvenheid, waardoor men te veel gehecht is aan gemakzucht, of zinnelijke voldoeningen, b. v. in eten, drinken, slapen of uitspanningen. — Soms eene al te groote gehechtheid aan één of ander schepsel, b. v. aan zeker persoon, aan zekere bediening of plaats, of aan iets anders, al ware het slechts aan een prentje. — Iedere gehechtheid is na-deelig en kan een beletsel zijn ; dus als middel om aan zijn voornemen getrouw te blijven, moet men zich er op toeleggen, om alle gehechtheid te verbreken, zich van die zaken te verwijderen en zijne kwade

neigingen of gewoonten krachtdadig te bestrijden. — Ongetwijfeld kost dit moeite; daarom moeten wij bidden, ten einde God ons versterke en wij *in* God en *door* God alle moeielijkheden te boven komen. *In Deo transgrediar murum*; in en door God zal ik den muur overstappen en de moeielijkheid te bovenkomen.

34. Ten laatste behoort men nog op te merken, dat men de overwegingen met behulp der bovengenoemde vragen, niet op eene dorre wijze, noch enkel redeneerende moet verrichten; maar dat men ze moet verlevendigen door godvruchtige gevoelens, verzuchtingen en gebeden, zoo dat men tusschen de overwegingen alle soort van verzuchtingen of gebeden mengt, b. v., van geloof, van hoop, van liefde, van berouw, van ootmoedigheid, van dankbaarheid, van verwondering, van aanbidding, van lof, enz., volgens de stof die men overweegt, of volgens de gevoelens welke God ingeeft.

Een voorbeeld.

In de meditatie: *Over de grootheid der liefde van God tot den mensch*. Na de eerste vraag: *Wat moet ik in dit punt bemerken*, overwogen, en daarbij de grootheid van Gods liefde beschouwd te hebben, zou men kunnen zeggen:

„O God, hoe groot is uwe liefde! Hoe kunt Gij
„ondankbare menschen zoo zeer beminnen?... Hoe
„kan het zijn, dat ik U zoo weinig bemin?... O liefde!
„— O oneindige liefde! — O God, hoe groot is uwe
„liefde!...”

Na de 2^e vraag: *Wat moet ik hieruit leeren?* overwogen en daarbij geleerd te hebben, God boven al te

beminnen ; zou men de volgende verzuchtingen kunnen doen :

„ O ja, mijn God, zeker moet ik hieruit leeren, U te
„ beminnen ! — Wien zou ik beminnen, indien ik U
„ niet beminde ? Ach, mijn God, ik bid U, geef mij
„ toch uwe liefde — geef mij eene vurige, eene stand-
„ vastige, eene eeuwigdurende liefde. ”

Na de 3^e vraag: *Welke beweegredenen heb ik daartoe?*
overwogen, en daarbij gezien te hebben, dat het billijk
rechtvaardig, heilzaam, aangenaam, gemakkelijk en
noodzakelijk is God te beminnen, kan men eenige ver-
zuchtingen doen, zeggende b. v. : „ O ja, mijn God,
„ zeker is het *billijk*, U te beminnen ; Gij immers zijt
„ mijn Vader, mijn Weldoener, mijn Schepper, mijn
„ Opperste en eenigste goed ; Gij hebt mij het leven
„ en alles, wat ik heb, gegeven ; Gij hebt mij door het
„ Doopsel aangenomen voor uw kind, en gespaard,
„ toen ik in zonden leefde ; 't is dan billijk dat ik U
„ beminne ; 't is daarenboven *rechtvaardig*, wijl Gij
„ het mij gebiedt, en het met recht van mij vordert,
„ aangezien Gij de Heer en Meester van alles zijt ; en
„ dan hoe *voordeelig* en heilzaam zal dit voor mij
„ zijn ?... wanneer ik U bemin, zal ik ook door U be-
„ mind worden, en alle genaden van U verkrijgen. —
„ O, God, hoe *zoet* en goed is het, U te beminnen ! Gij
„ immers besluit in U alle zoetigheden, en Gij alléén
„ zijt genoeg om ons volkomen te verzadigen. En dan,
„ hoe *gemakkelijk* is het U te beminnen ! Misschien
„ zal iemand zeggen : ik ben te zwak, om zoo strenge
„ boetvaardigheid te doen ; om zoo veel te vasten ;

„ zoo lang te bidden ; maar zulks kan men niet
„ zeggen, ten aanzien der liefde : want niets is er ge-
„ makkelijker of aangename, dan te beminnen. Daar-
„ enboven is dit *noodzakelijk*, want zonder U te be-
„ minnen, is de zaligheid onmogelijk. — O God van
„ liefde, geef mij uwe liefde — geef mij eene vurige,
„ eene standvastige liefde, dan ben ik rijk genoeg en
„ vraag U niets anders. ”

Na de 4^e vraag : *hoe heb ik mij tot nog toe hierin
gedragen ?* overwogen en daarbij onderzocht te heb-
ben, hoe men tot hier toe God bemind heeft, doet men
wederom eenige verzuchtingen : B. v. „ Helaas, mijn
„ God, hoe flauw is mijne liefde ! Ik zeg, dat ik U
„ bemin, maar beter zou ik zeggen, dat ik U niet
„ bemin, omdat mijne liefde te flauw is, en den naam
„ van liefde niet verdient. Ach, hoe weinig doe of lijd
„ ik nog uit liefde voor U ! Geef mij eene vurige liefde,
„ om alles uit liefde van U te doen en te lijden. ”

Na de 5e vraag : *wat staat mij in het vervolg te doen ?*
overwogen en daarbij het voornemen gemaakt te
hebben, om voortaan God alleen te beminnen, en dit
door werken te toonen, kan men de volgende verzuch-
tingen doen : „ O mijn God, ik verlang vuriglijk, U
„ alléén te beminnen ! O hadde ik millioenen harten,
„ om U vuriglijk te beminnen. — Om U te beminnen
„ met die liefde, waarmede Maria U beminde, toen zij
„ nog op de aarde was, en waarmede zij U bemint,
„ nu zij in den Hemel is !... O God, ik wil het thans
„ bij geene enkele verzuchtingen laten ; maar ik wil
„ mijne liefde toonen door de werken ; daarom zal ik

„ uit liefde tot U DIT... doen — of DIT... lijden — of
 „ mij van DEZE vermaken onthouden — of mij in DIE
 „ zaken versterven. Ziedaar mijn besluit; ik bid U
 „ versterk mij, want ik ben zoo zwak.” enz.

35. AANMERKING. — De gevoelens en verzuchtingen, waarvan zoo even gesproken is, moeten *kort*, en *eenvoudig*, maar *hartelijk* zijn, zonder zich aan eenige woorden te binden; men volge daarin de gevoelens zijns harten en de ingeving des H. Geestes. Hetgeen in n°. 34 gezegd is, dient slechts tot voorbeeld; maar niet om er zich slaafsch aan te houden.

Het is zeer voordeelig, dezelfde gedachten, of dezelfde gevoelens en verzuchtingen dikwijls te herhalen.

De H. Augustinus hield zich somtijds geheele dagen en nachten bezig met dit gebed: *Geef, Heer, dat ik mij kenne, en dat ik U kenne en niets dan U begeere*. De H. Franciscus van Assisi herhaalde duizend malen: *mijn God en mijn Al!*

David herhaalt in den 135^{en} Psalm 27 maal deze woorden: *Quoniam in æternum misericordia ejus. Want zijne barmhartigheid is eeuwig.*

De Engelen in den hemel geven zich geene rust, noch dag noch nacht, in alle eeuwigheid zingende: *Heilig, heilig, heilig, de Heer en God der heerkrachten.*

Zoo kunnen wij ons dikwijls zeer voordeelig langen tijd met dezelfde verzuchtingen bezig houden: denkende, b. v. „ O God, liever sterven, dan U te vergrammen!” „ O konde ik sterven, opdat alle menschen U beminnen!”

„ O hadde ik een oneindig getal harten, brandend van liefde, om U te beminnen!”

36. Het 3^e Deel. HET SLOT.

Ten 1ste. Bij het einde der meditatie dankt men God, voor de ontvangene verlichtingen, genaden en weldaden, en men vraagt Hem vergiffenis over de fouten, waaraan men zich kan schuldig gemaakt hebben, hetzij door traagheid, dorheid, verstrooiingen, slaperigheid, enz.

Ten 2^e. Men vernieuwt de voornemens, die men gemaakt heeft.

Ten 3^e. Overtuigd van zijne zwakheid en van zijn onvermogen, bidt men met de meest mogelijke vurigheid om genaden, ten einde zijne voornemens ten uitvoerte brengen. — Eindelijk

Ten 4^e. Men stelt zich en zijne voornemens in de H. H. Harten van Jezus en Maria.

Al deze akten zijn in het volgende Sluitgebed vervat.

SLUITGEBED.

Groote God, ik dank U voor alle ontvangene weldaden en vooral voor de verlichtingen, die Gij mij gedurende deze meditatie verleend hebt. — Ik vraag U ootmoedig vergiffenis voor alle fouten, onvolmaaktheden en gebreken, waaraan ik mij gedurende deze meditatie kan schuldig gemaakt hebben.

Ik draag mij zelven en mijne voornemens aan U op; deze voornemens zijn... (*Hier herdenkt men zijne voornemens en vernieuwt dezelve. — Verder bidt men :*)

O God, versterk mij opdat ik deze voornemens stiptelijk ten uitvoer brenge: immers zonder uwe genade kan ik niets, zelfs niet eene goede gedachte vormen, veel minder een goed voornemen ten uitvoer brengen.

Heere Jezus, ootmoedig aan den voet van uw heilig kruis nedergeknield, beveel ik mij en mijne voornemens aan U aan, alsmede het welzijn der heilige Kerk, de geestelijke en tijdelijke belangen mijner familie, de ongelukkige en arme zondaars, de rechtvaardigen, bijzonder die het godvruchtigste zijn jegens het heilig Sacrament des Altaars en jegens de H. Maagd Maria, de bedienaars der H. Kerk en de zielen in het Vagevuur.

O Jezus, laat toe, dat ik voortaan in uw H. Hart wone, om U meer en meer te beminnen, om voor U te leven, voor U te lijden, en voor U te sterven. — Verberg mij in uw H. Hart, om nooit meer in zonde te vallen, U alléén te beminnen, in alles met Gods wil tevreden te zijn, en te volharden in het goede tot het einde mijns levens toe.

O Maria, mijne allerbeminnelijkste Moeder, bid voor mij! — H. Joseph, H. Engelbewaarder, HH. Patronen en Patronessen en alle Gods lieve Heiligen en Engelen, bidt gezamenlijk voor mij bij den Heer, opdat ik getrouw blijve aan mijne voornemens en volharde in het goede tot het einde toe. Amen. *Salve Regina*, — of — *Onze Vader* en *Wees gegroet*.

37. BEMERKING.

1° Na de meditatie, onderzoekt men zich, om te

zien, of men de regels der meditatie, zoowel de voorbereiding, als de overweging en het slot betreffende goed onderhouden heeft: vooral geve men acht op het voornemen, dat men gemaakt heeft; men beveelt het Gode andermaal aan en bidt Hem vuriglijk, ons te versterken, ten einde het, in weerwil van alle moeilijkheden of bekoringen, stipt ten uitvoer te brengen.

2° De H. Franciscus de Sales vermaant ons, een *geestelijken ruiker* uit de meditatie te verzamelen en bij ons te dragen, ten einde gedurende den dag onzen geest er door te verkwikken, en ons er door op te wekken, om het voornemen te onderhouden.

Door *den geestelijken ruiker* verstaat men een goede gedachte, zinspreuk, gezegde of waarheid uit de H. Schriftuur, of uit de HH. Vaders of uit andere godvruchtige schrijvers, welke ons het meest getroffen heeft; men tracht die vast in het geheugen te prenten en bij zich te dragen, ten einde den geest er door te verkwikken, gelijk iemand die uit eenen tuin een bloemenruiker met zich neemt, om zich door zijnen aangenamen geur nog van tijd tot tijd te verkwikken.

't Is zeer voordeelig en tevens gemakkelijk dezen geestelijken ruiker te doen bestaan uit een schietgebed, dat op de liefde steunt; en dikwijls door den dag hetzelfde te herhalen, b. v. alle uren of half uren of zelfs een kwartier uurs, zoo als vele heiligen gewoon waren te doen. Men laat dat schietgebed overeenkomen met het voornemen dat men gemaakt heeft.

B. v. om de ootmoedigheid te beoefenen, zegge men :

„ O Jezus, geef mij uwe liefde, opdat ik ootmoedig
„ zij — O Jezus, geef mij uwe liefde, opdat ik *deze*
„ vernedering — of *dezen* smaad — of *deze* verachting
„ — of *deze* verongelijking... geduldig lijde.”

Om de gehoorzaamheid te beoefenen, zegge men :

„ O Jezus, geef mij uwe liefde, opdat ik gehoorzaam
„ zij... opdat ik blindelings gehoorzame... opdat ik
„ vlijtig, zonder vertraging gehoorzame... opdat ik
„ voortdurend gehoorzaam zij... enz.”

Om het geduld te beoefenen, zegge men : „ O Jezus,
„ geef mij uwe liefde, opdat ik *dit* ongemak — of *deze*
„ pijn — of *dit* verdriet — of *deze* moeielijkheid — of
„ *deze* oneer — of *deze* armoede — of *dezen* tegenspoed
„ — of *deze* beproeving — of *deze* koude, enz., met ge-
„ duld, ja zelfs met blijdschap verdrage.”

Op dezelfde wijze kan men in andere gevallen :
korte schietgebeden doen ; dusdanige schietgebeden
herhaalt men dikwijls gedurende den dag, en zoo
wordt het voornemen steeds in ons verlevendigd en
tevens versterkt door de genade, welke God ons geeft,
terwijl men Hem daarom bidt.

3° De H. Alphonsus vermaant ons na de meditatie
de ingetogenheid des geestes te bewaren, en de ver-
strooidheid der zinnen zoo veel mogelijk te vermijden,
wijl men zich anderszins in gevaar stelt, de zalving
des H. Geestes, die men door de meditatie ontvangen
had, aanstonds te verliezen. Men trachte daarentegen
die zalving zorgvuldig te bewaren, door gebruik te
maken van de navolgende regels, welke de H. Alphon-
sus aanduidt.

a) Nimmer beginne men eenig werk zonder het vooraf aan God opgedragen te hebben ;

b) Nimmer late men een kwartier uurs voorbijgaan, zonder het hart tot God te verheffen, in welke bezigheid men zich ook moge bevinden ;

c) Men make zich gewoon, het hart tot God te verheffen, wanneer men een werk eindigt — of zich van de eene plaats naar de andere begeeft — of werkeloos ergens moet wachten, om iemand te spreken — of eene bediening — eene plechtigheid — of welk andere bezigheid ook te beginnen.

d) Men beware het stilzwijgen en de eenzaamheid, en men vermijde zorgvuldig de verstrooidheid der zinnen alsmede de nieuwsgierigheid.

4° Eindelijk, om de vrucht der meditatie te bewaren, leeren de godvruchtige schrijvers nog, dat men de bijzondere verlichtingen, de goede gedachten, die ons het meest getroffen hebben, en de goede voornemens moet aantekenen en van tijd tot tijd herlezen, opdat ze dieper in het hart geprent en nauwkeuriger in beoefening gebracht worden.

5° Hoe zou het komen dat er velen zijn die dagelijks mediteeren, en toch altijd even onvolmaakt blijven ? of welk is de oorzaak, dat sommige personen geen voordeel uit de meditatie trekken, terwijl de Heiligen er steeds met zoo veel nut gebruik van gemaakt hebben ?

Er kan geene andere oorzaak zijn, dan dat zij de meditatie niet behoorlijk verrichten, en zich zelven geene genoegzame moeite geven, om ze wel te doen.

Daarom is het van groot belang, dat men van tijd tot tijd onderzoeke, of men ook al de regels der meditatie onderhoudt, ten einde zijne fouten te zien en zich er van te beteren.

ONDERZOEK OMTRENT DE MEDITATIE.

I. AANGAANDE DE VOORBEREIDING.

Heb ik 's avonds te voren *de stof* der meditatie met aandacht gelezen? Heb ik gedacht *aan de vrucht* der meditatie? Heb ik er nog aan gedacht 's avonds bij het naar bed gaan, des nachts wakker wordende, en 's morgens bij het opstaan? Heb ik getracht, naar de meditatie gaande, mij levendig te doordringen van Gods tegenwoordigheid? Heb ik mij daarna, in vereeniging met de Engelen, eerbiedig op de knieën neergezet? Heb ik met eerbied en vurigheid het voorbereidingsgebed gezegd, en nederig den bijstand des Heeren afgesmeekt?

II. AANGAANDE DE OVERWEGING.

Heb ik gebruik gemaakt van de zes vragen en hoe? Heb ik ernstig op het voornemen gelet, door te overdenken, dat het zoo *billijk, rechtvaardig, heilzaam, gemakkelijk, troostend* en *noodzakelijk* is? Heb ik getracht goede gevoelens, verzuchtingen en smeekingen in mij op te wekken? Heb ik goede voornemens gemaakt? waren zij *werkdadig*, voor *bijzondere* gevallen, overeenkomstig met den staat, waarin ik mij thans bevind? — Steunden zij ook op goede beweegre-

denen en vooral op de ootmoedigheid, in de overtuiging dat ik niet bekwaam ben, dezelve te volbrengen, tenzij God mij helpe? Heb ik tot God mijne toevlucht genomen door het gebed, ten einde Hij mij gelieve bij te staan?

III. AANGAANDE HET SLOT.

Heb ik de meditatie gesloten door hartelijk te bidden, door God te bedanken, door Gode de voornemens aan te bevelen, door een geestelijken ruiker uit de meditatie mede te nemen?

Niemand moet zich van dit onderzoek laten afschrikken, om de menigvuldigheid der vragen, welke er voorgesteld worden; want zoo haast men de manier van mediteeren goed kent, zal men aanstonds zien, of men aan het een of ander punt ontbroken heeft — dit ziende, moet men zich voor God vernederen, zijne fout oprecht verfoeien en het voornemen maken, zich er van te beteren.

ADVENT.

I^e. MEDITATIE. VOORBEREIDINGSGEBED. (bl. 28).

I^e Punt. *Voorbereiding tot de komst van Jezus.*

IIe PUNT. *Jezus komt om de kwalen onzer ziel te genezen.*

I^e PUNT. Tracht mijne ziel, gedurende den Advent een stalletje van Bethlehem, eene zuivere woonplaats, een schoon versierde zaal voor Jezus, uwen Opperkoning, in uw hart gereed te maken... Moeiten noch kosten worden er gespaard om alles te zuiveren en op te sieren, wanneer een beminde vorst zijne intrede in eene stad wil doen; vooral is men er op uit, om de zaal, voor zijne ontvangst bestemd, schoon en rijk te versieren. Zal het dan niet billijk zijn, dat gij nu, terwijl de Koning van hemel en aarde in aantocht is, ten minste denzelfden ijver toont, om uw hart te zuiveren en te versieren?... Verbeeld u, dat uw engel u thans de woorden toespreekt, waardoor de H. Kerk, in het officie van den Advent, de geloovigen vermaant, om zich te zuiveren en tot de komst des Zaligmakers voor te bereiden: *In adventu summi Regis mudentur corda hominum, ut digne ambulemus in occursum illius, quia veniet et non tardabit.* „Dat „ bij de komst des Opperkonings de harten der menschen gezuiverd worden, opdat wij Hem waardig te „ gemoet gaan: want Hij zal komen en niet toeven.” (1)

(1) In off. Dominici Adventus, 3^{ia} Ant. 3ⁱⁱⁱ Noct.

Is dit niet billijk? Zijt gij dit niet verschuldigd aan Jezus, uwen Opperkoning, die zich gewaardigt, u te bezoeken?

Ja zeker, ben ik u dat verschuldigd, lieve Jezus!... Voor wien zou ik mijn hart zuiveren, indien ik het niet voor U deed? Daar men in de wereld zooveel doet voor een aardschen vorst, voor een sterfelijken koning, zou ik het dan ook niet voor U doen, lieve Jezus, voor U, den Koning der koningen, voor U, den eeuwigen Koning, wiens rijk geen einde zal hebben?... Keer dan tot het binnenste van uw hart, om te zien, hoe het met u gesteld is. Zijt gij zuiver van alle doodzonden? van alle dagelijksche zonden, van alle menschelijke gebreken, fouten en onvolmaaktheden in het volbrengen der plichten van uwen staat en godsdienst-oefeningen? Zijt gij ook zuiver van alle gehechtheid aan alle ijdele, zinnelijke en bedriegelijke schijngoederen of voldoeningen? Zijt gij buiten Jezus nog aan iets gehecht?

Lieve Jezus, ik word beschaamd voor U, als ik uwe grootheid en mijne nietigheid beschouw, en nog meer, als ik uwe oneindige heiligheid en mijne overgrootte zondigheid overweeg. Helaas! Ik heb mijn hart zoo dikwijls met zonden besmeurd en geopend voor den duivel, uw grootsten vijand, die er zijnen troon gevestigd heeft; en nu komt Gij, om er uw verblijf te nemen!... Lieve Jezus, wie zijt Gij en wie ben ik?... *Gij*, zoo heilig: *Gij*, zoo oneindig, die hemel en aarde met luister en glorie vervult. *Ik*, daarentegen, zoo nietig, zoo verworpen, zoo onrein! Wie ben ik dan om in

mijn hart eene schoone en waardige zaal voor U gereed te maken?... Neen, lieve Jezus ik ben daartoe niet bekwaam: daarom bid ik U; neem Gij zelf mijn hart, zuiver het van alle vlekken, onthecht het van alle aardische neigingen en versier het met alle deugden, opdat het U behage en tot een schoon verblijf diene. Dierbare Jezus, geef tranen van berouw en droefheid aan mijne oogen, opdat ik mijne zonden beweene, mijn hart zuivere, en er eene schoone zaal voor U gereed make.

IIe PUNT. Overweeg vervolgens het doel van Jezus' komst. De profeet Isaïas zegt: *Deus ipse veniet et salvabit nos. God zelf zal komen en ons zalig maken* (1). Hij zal komen om uwe geestelijke kwalen te genezen, U met geestelijke schatten te verrijken en zalig te maken... Toen Hij zichtbaar op de aarde rondwandelde, heeft Hij overal teekenen zijner goedheid achter gelaten. De Evangelist Lucas zegt, dat Hij al weldoende het land is doorgegaan: *pertransiit benefaciendo*. Hij gaf aan de blinden het gezicht, aan de dooven het gehoor, aan de stommen de spraak, aan de kreupelen den gang, aan de melaatschen de zuivering, aan de zieken de gezondheid, aan de dooden het leven terug en verlost hen die door den duivel bezeten waren... Thans komt Jezus nog, om de geestelijke kwalen der ziel te genezen; te weten *de geestelijke blindheid*, of de duisterheid van ons verstand, welke ons belet te zien de ijdelheid der wereld en de waarde der eeuwige goede-

(1) Js. 35. 5.

ren, de leelijkheid der zonde, en de schoonheid der deugd. *De geestelijke doofheid*, welke ons ongevoelig maakt voor de goddelijke inspraken, voor de vermaningen der oversten en voor de christelijke onderrichtingen en sermonen. *De geestelijke mankheid*, welke veroorzaakt, dat wij in het goede onstandvastig zijn en de goede voornemens verwaarloozen, zoodat wij op en neer gaan, gelijk iemand, die kreupel is, en wij somtijds ons opheffen tot God door heilige verzoeken en goede voornemens, maar weldra weer neerdalen en terugkeeren tot onze vorige laauwheid en onverstorvenheid. *De geestelijke melaatschheid* die veroorzaakt wordt door de zonden, en afschuwelijker is, in Gods oogen dan de lichamelijke in onze oogen.

Denk nu aan de goedheid van Jezus. Hij komt om al deze geestelijke kwalen te genezen; en leer daaruit hoe noodzakelijk zijne komst voor U is, en hoezeer gij bezorgd moet zijn, u zelven goed voor te bereiden, door uwe zonden te beweenen, Hem uwe noodwendigheden bloot te leggen en te erkennen, hoe arm gij zijt in deugden, verdiensten en goede werken, opdat Hij zich over u gelieve te ontfermen, u gelieve te zuiveren van alle vlekken en met genade te verrijken.

O ja, lieve Jezus, ik voel, dat dit van groot belang is: maar, helaas, ik ben nog zoo ongevoelig voor de geestelijke kwalen mijner ziel: een arme blinde, kreupele, zieke, melaatsche of hulpbehoefte mensche, doordrongen van zijnen ellendigen toestand, weet zijne noodwendigheden met zulken nadruk te verklaren,

dat hij het hart zijner weldoeners daardoor tot medelijden stemt. O ware ik ook zoo van mijne zielskwalen doordrongen en konde ik ook met zulke vurigheid bidden, dan zoudt Gij zeker tot medelijden bewogen worden en bereid zijn, mij bij te staan en te helpen. O Jezus, doordring mij al meer en meer van mijne geestelijke ellenden en doe mij zien, hoe blind, doof, stom, kreupel en melaatsch ik ben. Kom, lieve Jezus, om mijne ziel te genezen, te zuiveren, te versieren, en tot een anderen stal van Bethlehem in te richten. Gij verkoost tot geboorteplaats een armen stal, waar niets te vinden was van alles wat de wereld bemint: geene grootheden, geene sieraden, geene vermakelijkheden, geene zinnelijke genoegens; integendeel, waar alles was, wat de wereld vreest: vernederingen, ontberingen, bitterheden en smarten van allerlei aard, en dit wel om mij van toen af te leeren, dat Gij uw vermaak hebt in die harten, welke onthecht zijn van de wereld en van alles, wat de wereld lief heeft, en die geheel voor U zijn. Helaas, lieve Jezus, mijn hart is nog zoo wereldsch, en nog zoo zeer gehecht aan de vermaken, grootheden, en zinnelijke voldoeningen; daarom bid ik U, hetzelfde van alles te ontbinden, opdat het geheel voor U zij en ik uit liefde tot U gaarne vernederingen, ontberingen en bitterheden lijde.

O Maria, bid voor mij, opdat ik mijne ziel van alle onvolmaaktheden zuivere, met alle deugden versiere, en mijnen Jezus met eene vurige liefde ontvang. Amen.

OEFENINGEN. 1° Gedurende den Advent zich tot de komst van Jezus voorbereiden, door zich van alle onvolmaaktheden te zuiveren : (*denk aan uwe onvolmaaktheden*); 2° door zich met deugden te versieren : (*denk hier b. v. aan de ootmoedigheid, de zelfverloochening, de versterving, het geduld*). (*Sluitgebed. bladz. 50*).

IIe MEDITATIE. VOORBEREIDINGS-GEBED. bl. 28.

I^e PUNT. *Jezus is gekomen om onze blindheid te genezen.*

IIe PUNT. *Jezus is gekomen, om onze doofheid te genezen.*

I^e PUNT. Het menschedom verviel tot alle ellenden, tot den afgrond van alle smarten, zonder dat het zich eenige hulp kon verschaffen. Te midden dezer ellenden werd het getroost door den profeet Isaïas, die zeide : „ dat zij, die verzwakt zijn aan handen en voeten, „ versterkt, en die kleinmoedig zijn, vertroost worden ; „ want ziet : *God zelf zal komen en u verlossen* (1). *Deus ipse veniet et salvabit vos. Dan zullen de oogen der blinden geopend worden. Tunc aperientur oculi cæcorum* (2).

Hoe blind is de mensch zonder het licht van Gods genade ! beroofd van dit licht, was hij zoo uitzinnig, dat hij de werken zijner handen als eene Godheid aanbad, daaraan eenige kracht toekende en er weldaden van verwachtte. Tot deze uitzinnige dwaasheid waren bijna alle menschen vervallen: niemand was bekwaam hen te midden dier duisternissen te verlichten tenzij Jezus, het ware licht der wereld ; daarom zegt Hij : *Ik*

(1) Is. 35. 4.

(2) Ib. v. 5.

ben het licht der wereld, die Mij volgt, wandelt niet in de duisternissen. Hij is gekomen, om diegenen te verlichten, die in de duisternissen en in de schaduw des doods gezeten waren. Illuminare his, qui in tenebris et in umbrâ mortis sedent (1).

Nader dan tot Jezus: Hij zal u verlichten, om die duizenden vlekken, fouten, gebreken en onvolmaakheden die in u zijn, te zien: zeg Hem met den blinde van het Evangelie; *Jesu Fili David, miserere mei. Jezus, Zoon van David, ontferm U mijner*. Toen Jezus het groot verlangen van dien blinde zag, had Hij medelijden met hem en vroeg hem: *wat wilt gij, dat Ik u doe?* Hij antwoordde: *Heer, dat ik zien moge. Domine ut videam*: Oogenblikkelijk gaf Jezus hem het gezicht. O ziel, doordrongen van uwe blindheid en ellenden, moet gij met een groot verlangen en vertrouwen tot Jezus gaan, zeggende: „*Jezus, Zoon van David, Jezus, Zoon van Maria, Jezus, Zoon van den eeuwigen Vader! ontferm U mijner.*” „Mijn zoon, *wat wilt gij, dat Ik u doe?*” „*Heer dat ik zien moge,*” namelijk dat ik moge zien den afgrond mijner ellenden, verworpenheid en nietigheid — daarenboven de menigte en de grootheid mijner zonden, onvolmaaktheden en gebreken, opdat ik deze kennende, mij diep voor U vernedere; want hoe beter ik deze zal kennen, des te beter zal ik zien, hoe nietig en ellendig ik ben. Wanneer men een morsig kleed ziet in een' duisternen nacht, ontdekt men de vlekken niet bij gebrek aan

(1) Lucas I.

licht ; bij het starrenlicht, ziet men misschien de grootsten; bij het maanlicht, bespeurt men er meerderen, en een weinig beter ; bij het licht eener kaars, vertoonen er zich nog meer en nog duidelijker ; maar beschouwt men het bij het licht der zon, dan is er geen vlekje, zoo klein ook, of het vertoont zich aan onze oogen : zoo is het ook gesteld met de vlekken onzer ziel ; hoe meer het licht van Gods genade aangroeit, des te beter ontwaren wij onze fouten, onvolmaaktheden en gebreken, en des te beter zien wij hunne boosheid, leelijkheid en afschuwelijkheid. Daar de heiligen zoo zeer verlicht waren, zagen zij hunne ellenden, hunne nietigheid, boosheid en ondankbaarheid en vernederden zij zich diep voor God.

Hoe is het met u gesteld ? Geloofst gij, dat gij zeer blind zijt, en groote behoefte hebt aan het licht der genade, dat Jezus op de aarde gebracht heeft ? Geloofst gij dat er nog vele fouten in u zijn, welke gij niet ziet ?

Ja zeker, geloof ik dat, lieve Jezus ? Indien ik verlicht ware, gelijk de heiligen, dan zou ik nog duizenden fouten in mij ontwaren, welke nu voor mij verborgen zijn. Derhalve bid ik U, lieve Jezus, U over mij te ontfermen, en mij te verlichten, opdat ik mijne nietigheid, boosheid, ondankbaarheid en trouweloosheid erkenne en goed begripe, dat ik nooit genoeg vernederd of versmaad kan worden. Het zou een blinde niets baten, indien men duizenden kaarsen voor hem ontstak ; hij zou daarom niets meer zien ; eveneens zou het mij niets baten, dat men mij de boosheid en leelijkheid

der zonden, de verschrikkelijkheid der eeuwige waarheden en de grootheid van Jezus' liefde en lijden voorstelde, indien ik niet verlicht werd door het licht uwer genade, om *te zien*. Indien men aan een blinde zegt, dat de plaats vuil en leelijk is, zal hij daaraan misschien geloof hechten, maar het zal op zijn hart weinig of geen indruk maken, omdat hij er niets van ziet, niets van ontwaart. Even zoo gaat het met mij, wanneer ik aan mij zelven overgelaten ben : ik hoor de eeuwige waarheden, uwe goedheid, mijne ondankbaarheid, de nietigheid van het aardsche, de waarde van het eeuwige ; maar het maakt geen indruk op mij ; ik blijf er ongevoelig voor, zoolang ik in de duisternis ben ; daarom bid ik U, lieve Jezus, mij te verlichten, opdat ik de ijdelheid der wereld en de waarde der eeuwige goederen moge zien ; mijne boosheid en ondankbaarheid, en uwe goedheid en liefde moge erkennen, ten einde boetvaardigheid te doen over mijne zonden, mij zelven te vernederen, de wereld te verachten en U te beminnen.

IIe PUNT. *God zelf zal komen en u verlossen... En dan zullen de ooren der dooven open staan. Et aures surdorum patebunt* (1).

Mijne ziel, overweeg dat Jezus ook gekomen is, om onze *geestelijke doofheid* te genezen. Uit ons zelven zijn wij geestelijker wijze doof, wij luisteren naar de ijdele, bedriegelijke en vleierende taal der wereld, maar blijven doof voor de goddelijke inspraken en zalige vermanin-

(1) Isaias 35. v. 5.

ningen onzer herders en oversten : hoeveel redenen hebben wij dan niet om naar zijne komst te verlangen en Hem te bidden, spoedig te komen en onze geestelijke doofheid te genezen. „ Kom, Heere Jezus, kom ; „ open mijne ooren, opdat ik naar uwe stem luistere „ en uwen wil volbrengte.”

Hoe is het met u gesteld ? Luitert gij niet gaarne naar ijdele en wereldsche gesprekken ; naar gesprekken over feestmalen, kostelijke spijzen of dranken, over uitspanningen, vermaken of wereldsche pracht, tijdelijke goederen of aardsche bezittingen ? Laat gij u door die gesprekken niet bedriegen, door hen die dat alles bezitten en genieten, voor gelukkig aan te zien, of door zelf daarin uw geluk te stellen ? Luistert gij niet naar de ingevingen der eigenliefde, der hoovaardigheid, der zinnelijkheid of begeerlijkheid, terwijl gij doof blijft voor de inspraken van God en voor de vermaningen der oversten ?

Ach, lieve Jezus, ik erken mijne uitzinnigheid, wijl ik mij dikwijls door eigenliefde, kwade begeerlijkheden en ijdele gesprekken heb laten bedriegen. Helaas, hoe dikwijls heb ik met vermaak gesproken en hooren spreken over zinnelijke voldoeningen van eten en drinken, over pracht en grootheden, over aardsche goederen en rijkdommen ? Hoe dikwijls heb ik er mijn hart en mijne zinnen op gesteld en die menschen voor gelukkig aangezien, die het ten volle genieten ; terwijl Gij deze dingen aanziet als ijdelheid en bedrog, en die menschen ongelukkig noemt, die er hun hart en hunne zinnen aan hechten. Lieve Jezus, open mijne

ooren, opdat ik luistere naar uwe woorden, waardoor Gij mij leert de ijdelheid en het bedrog van alles, wat de wereld aanbiedt en hoogacht; de waarde der vernedering, der armoede en smarten, welke Gij door uw voorbeeld geheiligt hebt. Kom, lieve Jezus, kom spoedig, want ik verlang vurig naar U; open de ooren van mijn hart en spreek, want uw dienaar luistert; mijn hart is voor alles, wat in de wereld of wereldsch is, gesloten, om naar U alleen te luisteren; zie, thans ben ik bereid uwen wil in alles te volbrengen.

O Maria, bid voor mij, opdat ik steeds luistere naar de inspraken van God en ze getrouw opvolge. Amen.

OEFENINGEN: 1° Erkennen dat wij geestelijker wijze blind en doof zijn, en dat Jezus onze eenige geneesheer is. 2° Vuriglijk tot Jezus verzuchten, opdat Hij ons kome genezen (*Sluitgebed bladz. 50.*)

IIIe MEDITATIE. VOORBEREIDINGS-GEBED. (bl. 28.)

I^e PUNT. *Jezus is gekomen om ons van de geestelijke mankheid te verlossen,*

IIe PUNT. *Onze geestelijke sprakeloosheid te genezen.*

I^e PUNT. De profeet Isaias zegt: *Deus ipse veniet et salvabit vos... Tunc saliet sicut cervus claudus. God zelf zal komen en u verlossen... Dan zal de kreupele, gelijk het hert, opspringen* (1).

Voor de komst des Verlossers was het menschdom als begraven in de duisternissen van het ongeloof; zelfs de Israëlieten, Gods uitverkoren volk, hadden hunnen schepper en weldoener bijna geheel vergeten:

(1) Is. 35. 6.

zij gingen, als het ware, *mank* in den dienst van God ; somtijds werden zij door straffen tot God en hunne plichten teruggebracht ; maar nauwelijks hielden de straffen op, of aanstonds keerden zij tot hunne voorgaande boosheden terug : te vergeefs deden de profeten hun best, opdat zij in den dienst van God zouden volharden ; zij bleven steeds *mank* gaan ; want ofschoon zij zich somtijds voor God vernederden en boetvaardigheid deden, verlieten zij Hem spoedig en keerden zij tot hunne vorige buitensporigheden terug en zoo bleven zij altijd *mank* gaan in den dienst van God, en verdienden zij uitgeroeid te worden ; maar God, oneindig rijk in barmhartigheden, had medelijden met hen en troostte hen door den profeet Isaias, zeggende : *God zelf zal komen en u verlossen... Dan zal de kreupele, gelijk het hert, opspringen* : dat is, dan zal hij, die tot nog toe *mank* ging in den dienst des Heeren, opspringen gelijk het hert, om vlijtig en standvastig den weg des Heeren en zijner geboden te bewandelen.

Lieve Jezus, welke dankbaarheid zijn wij U niet verschuldigd voor de genade, die Gij voor ons verdiend hebt, ten einde wij Gods geboden met vlijt en volharding zouden volbrengen ; maar helaas, hoe weinigen zijn er, die een goed gebruik van uwe genade maken ! De meesten zijn en blijven flauw in uwen dienst en gaan, als het ware, *mank* voor het aanschijn van God : weinigen zijn er, zelfs onder uwe bedienaars, priesters of religieuzen, die met waren en duurzamen ijver den weg uwer geboden bewandelen.

Hoe is het met u gesteld? Zijt gij ook niet den kreupele gelijk; ten tijde eener meditatie of retraite verheft gij u tot God, maar bij de minste moeite, tegenkanting of bekoring, vervalt gij wederom in uwe voorgaande traagheid, onverstorvenheid en onachtzaamheid?

Lieve Jezus, al zuchtend erken ik den ellendigen staat mijner ziel: mijne onvolmaaktheden zijn groot en menigvuldig: de kwade genegenheden trekken mij gedurig van U af en de zucht tot zinnelijke voldoeningen doet mij aan het aardsche verkleefd blijven. Ach hoe flauw ben ik in uwen dienst en hoe traag in het bewandelen van den weg der volmaaktheid. In plaats van vlijtig vooruit te gaan gelijk het hert, ga ik achterwaarts, gelijk de kreeften. Lieve Jezus, ik bid U vurig, deze geestelijke mankheid te genezen, en mij de snelheid van het hert te geven, opdat ik steeds vooruit ga op den weg uwer geboden, dagelijks voortgang make in de deugden en eindelijk het geluk hebbe U te bezitten in den hemel.

IIe PUNT. *God zelf zal komen en u verlossen... Dan zal de tong der stommen ontbonden zijn en zij zullen met lof in Sion komen. Tunc aperta erit lingua mutorum... et venient in Sion cum laude* (1).

Overweeg mijne ziel, de boosheid van het menschedom en de goedheid van God jegens een zoo ondankbaar volk... Voor de komst des Zaligmakers werd er bijna niemand gevonden, die God loofde en verheerlijkte;

(1) Isaïas 35. v. 6. 10.

bijna allen waren stom in het verkondigen van 's Heeren lof: doch God, oneindig in goedheid, in plaats van den ondankbaren mensch te verstooten, had medelijden met hem en kwam zelf om zijnen mond te openen en zijne tong te ontbinden, opdat hij voortaan zijnen Heer en Schepper zou loven en verheerlijken. Dierbare Jezus, hoe kunt Gij jegens den ondankbaren mensch zoo goed zijn? Gij zelf zijt gekomen om hem te onderwijzen, en zijne tong te ontbinden, opdat hij, God lovende op de aarde, het geluk zou hebben, Hem eeuwig te mogen loven in den hemel.

Beantwoordt gij aan Gods goedheid en liefde? Is uwe tong ontbonden om 's Heeren lof voortdurend te verkondigen, Hem steeds te bedanken voor zijne weldaden, en zijne oneindige volmaaktheden te verheerlijken?

O ware ik eens zoo gelukkig! maar helaas, hoe dikwijls heb ik misbruik van mijne tong gemaakt, door te spreken over ijdele, zinnelijke, en wereldsche dingen; over ijdele vermaken en zinnelijke voldoeningen in eten en drinken; over bedriegelijke rijkdommen, schoone kleederen en menschelijke grootheden? Hoe dikwijls daarenboven heb ik er misbruik van gemaakt door te spreken tot lof van mij zelven of tot verachting, vernedering of verbittering van anderen? Lieve Jezus, ik vraag er U ootmoedig vergiffenis over en bid U, mijne tong te ontbinden, opdat ik Gods lof voortaan gestadig verkondige en zijn lof altijd in mijnen mond zij: daarom immers zijt Gij uit den hemel gedaald en op aarde gekomen. O hadde ik een oneindig getal tongen, om

uwen lof overal en ten allen tijde te kunnen verkondigen, uwe goedheid, genade en barmhartigheid aan allen kenbaar te maken en in aller harten het vuur van liefde te ontsteken, opdat Gij door allen zoudet geloofd en verheerlijkt worden.

O Maria, bid voor mij, opdat ik steeds met eene bijzondere aandacht zegge : *Glorie zij den Vader, en den Zoon, en den H. Geest. Amen.*

OEFENINGEN. 1° In weerwil van allen strijd zijne dagelijksche plichten met ijver volbrengen. 2° Nooit spreken tot lof van zich zelve, noch met minachting van anderen. 3° Nooit spreken over zinnelijke voldoeningen, smakelijke spijzen of dranken, of ijdele vermaken, maar over God, over zijne volmaaktheden, over de eeuwige goederen. 4° Doordrongen van zijne geestelijke ellende, dikwijls tot Jezus verzuchten, en zeggen : *Rorate caeli desuper. Dauwt hemelen van boven. (Sluitgebed bl. 50.)*

IVe MEDITATIE. VOORBEREIDINGS-GEBED. (bladz. 28).

I^e PUNT. *Jezus in den schoot van Maria, zich zelve vernederend, verheerlijkt God.*

IIe PUNT. *In den schoot van Maria, bid Jezus voor ons.*

I^e PUNT. O ziel, tracht den Advent te heiligen, door dagelijks aan het kind Jezus te denken : aanbid dagelijks, bij het ontwaken, het kind Jezus in den schoot van Maria en denk aan de oefeningen waarmede Het zich voortdurend bezig hield, namelijk met oefeningen van zelfvernederend, van lof, aanbidding en liefde voor zijnen goddelijken Vader.

Ten 1ste. Het kind Jezus erkennende, dat Het

volgens de menschelijke natuur minder was, dan zijn Vader: *quia Pater major me est; want de Vader is grooter dan Ik*; en het *niet* van zijnen oorsprong beschouwende, vernederde en vernietigde zich voor God, en zonk als weg in den afgrond van zijn niet, waaruit Het voortgekomen was. Deze akten van zelfvernedering werden nooit onderbroken, of liever, het was eene altijddurende en nooit onderbrokene akte van zelfvernedering. O welk schoon voorbeeld voor ons! Het leert ons, hoe diep wij ons moeten vernederen niet alleen om *het niet* van onzen oorsprong; maar ook om onze zonden en ondankbaarheden, den wortel des kwaads, dien wij in ons dragen en waardoor wij altijd in gevaar zijn, God te beleedigen en eeuwig verloren te gaan.

Ten 2^e. In den schoot van Maria hield het kind Jezus zich voortdurend bezig met akten van lof, aanbidding en dankzegging Gode op te dragen. God was door de zonden zoodanig onteerd, dat alle menschen en engelen te zamen niet bekwaam waren, deze oneer te herstellen; daarom is Jezus gekomen, en hield Hij zich voortdurend bezig met God te loven, te danken en te aanbidden, ten einde de Hem aangedane oneer te herstellen. Daar het kind Jezus waarlijk God is, was iedere akte van lof, van dankzegging en aanbidding van oneindige waarde, en genoeg om de Gode aangedane oneer volkomen te herstellen.

Ten 3^e. In den schoot van Maria verwekte het kind Jezus onophoudelijk akten eener allergrootste, ja eener oneindige liefde. Het kind Jezus, de beminnelijkheid

zijns goddelijken Vaders kennende, ontvlamde zoodanig in liefde, dat de liefde van alle engelen en heiligen te zamen genomen, daarbij vergeleken, ijskoud was.

O God, ik verheug mij over die oneindige eerbewijzingen, aanbiddingen, dankzeggingen en liefde-akten, waardoor het kind Jezus gedurende negen maanden U vereerd heeft in den schoot van Maria.

Welnu, volgt gij ook dat voorbeeld na?... Vernedert en vernietigt gij u voortdurend voor God en eert gij Hem voortdurend door akten van lof, aanbidding, dankzegging en liefde? Tracht gij al uwe oefeningen, uit overtuiging dat ze op zich zelve van geene waarde zijn, te doen in vereeniging met die van het kind Jezus? Tracht gij ze te doen in vereeniging met diezelfde meening en liefde, waarmede Jezus ze gedaan heeft?

Helaas, lieve Jezus, hoe dikwijls heb ik er aan ontbroken en hoe vele verdiensten daardoor verloren, welke ik anders zou vergaderd hebben! Thans maak ik het vast besluit, om gedurende den Advent en in het vervolg altijd, mij in alles met U te vereenigen; 't is immers alleen in en door die vereeniging, dat mijne oefeningen Gode kunnen behagen en mij voordeelig zijn?

IIe PUNT. Mijne ziel, verbeeld u het kind Jezus, in den schoot van Maria, als in eene kleine cel, om voor ons te bidden. Daar bad Hij zijnen Vader voor ons geluk en welzijn. Hij bad er zonder ophouden; Hij bad er dag en nacht; Hij bad er altijd, zonder zich een oogenblik van het gebed te laten aftrekken; zoo leerde hij

ons dat wij altijd moeten bidden, en nooit verflauwen.
Oportet semper orare. Ne impediatis semper orare.

Overweeg dan de goedheid van het kind Jezus : Het bad voor allen in het algemeen, maar ook voor u in het bijzonder : biddende heeft Het voor u de genade verdiend, die gij nog dagelijks van God ontvangt. De schepping, de roeping tot het ware geloof, de heiligmaking, het licht van Gods genade, het berouw en de vergiffenis der zonden, de goede gedachten, begeerten, voornemens, woorden en werken zijn zoo vele vruchten van zijne gebeden.

Lieve Jezus, minzaam Kind, wat dankbaarheid ben ik U voor die gunsten en weldaden niet verschuldigd ? O konde ik U eens oprecht beminnen !... Ik bid U, medelijden met mij te hebben en mij om mijne ondankbaarheden niet te verstooten : blijf steeds voor mij bidden, terwijl Gij in den hemel zijt, opdat ik geheel voor God leve, in het goede volharde en zalig worde.

En tracht gij voor u ook eene kleine cel in uw hart of liever in de harten van Jezus en Maria te bereiden, om daàr opgesloten te blijven en u daar altijd bezig te houden met bidden, zoo wel voor u zelve als voor anderen ? Tracht gij uwe gebeden en godvruchtige oefeningen te vereenigen met die van Jezus, en ze te doen met diezelfde liefde en meening, waarmede Jezus ze gedaan heeft ?

Lieve Jezus, ik erken met leedwezen, dat ik daaraan dikwijls ontbroken heb, maar ik hoop in het vervolg er beter op te letten. Laat toe dat ik voortaan

in uw hart en in dat van Maria wone en mij in alles met U vereenige. Thans maak ik met U EEN VERBOND, van mij in alles met U te vereenigen en alles te doen met diezelfde meening en liefde, waarmede Gij alles gedaan hebt: op deze wijze met U vereenigd, wil ik alles doen, niet alleen mijne gebeden en godvruchtige oefeningen, maar ook alle andere bezigheden, zelfs datgene, wat het lichaam streelt, als: eten, drinken, rusten, slapen en het nemen van uitspanningen: als een teeken en als eene vernieuwing van dit verbond zal ik dikwijls, en zooveel mogelijk voor iedere oefening, een klein kruisje met den duim op de borst maken, zeggende: „Lieve Jezus, „uit kracht van ons verbond, stel U als een zegel op „mijn hart.” Daarenboven maak ik de meening van dit verbond te vernieuwen, zoo dikwijls ik ademhalen, verzuchtingen, oogslagen, voetstappen, of andere bewegingen zal doen.

O Maria, bid voor mij, opdat ik mij in alles met U en met Jezus vereenige. Amen.

OEFENINGEN. 1° Gedurende den Advent dagelijks het kind Jezus in den schoot van Maria aanbidden. 2° Dezelfde oefeningen verrichten die Jezus deed, namelijk oefeningen van zelfvernedering, van lof, aanbidding en van liefde. 3° Een verbond met Jezus aangaan, van alles te doen met die liefde en meening, waarmede Hij alles deed. (*Sluitgebed, bladz. 50.*)

Ve MEDITATIE. VOORBEREIDINGS-GEBED. (bladz. 28.)

I^e PUNT. *De verheffing en de val der engelen.*

IIe PUNT. *Satans afgunst tegen den mensch.*

I^e PUNT. O ziel, overweeg de grootheden en oneindige volmaaktheden van God. Hij is van alle eeuwigheid, zonder begin en zonder einde : Vòòr de schepping bestond er niets buiten Hem. Hij bestond in zich zelven... *In, om en door* zichzelven was Hij volmaakt gelukkig ; niets ontbrak aan zijn geluk ; zelfs kon er niets aan ontbreken, omdat Hij noodzakelijk alle mogelijke volmaaktheden op eene volmaakte wijze in zich besluit. Daar Hij oneindig goed is, wilde Hij zijn geluk ook mededeelen aan anderen ; daarom heeft hij van eeuwigheid het besluit gevormd, om alles wat thans bestaat, te scheppen : uit kracht van dat besluit heeft Hij in den beginne alles uit het niet voortgebracht : *Hij sprak en alles was gemaakt. Ipse dixit et facta sunt.* Hij schiep de engelen in den hemel en bekleedde hen met eene verrukkende schoonheid : evenwel werden zij niet aanstonds in het bezit des hemels bevestigd ; zij moesten het verdienen door eene daad van gehoorzaamheid en vernedering. Eene ontelbare menigte engelen vernederde zich voor God en werd aanstonds in het bezit des hemels bevestigd ; eene andere ontelbare menigte daarentegen, hare schoonheid, en verhevenheid beschouwende, wilde zich verheffen en haren troon met dien van God gelijk stellen. Lucifer, hun aanvoerder zeide : *ik zal ten hemel opklimmen,*

mijnen troon boven de sterren Gods verheffen en aan den Allerhoogsten gelijk zijn. (1).

De Aartsengel Michaël, de aanvoerder der goede engelen nam de verdediging van Gods eer op zich en zeide: *Quis ut Deus? Wie is er gelijk aan God?*... Er ontstond een hevige strijd in den hemel: Lucifer met de zijnen werd er uit verbannen en stortte met de snelheid eens bliksems in den helschen afgrond neder. Welk een schrikkelijk tooneel! Millioenen Engelen veranderen eensklaps in duivels en storten voor eeuwig in den afgrond der hel! De Zaligmaker zegt: *Videbam Satanam ut fulgur cadentem de caelo. Ik zag Satan als de bliksem uit den hemel vallen.* Mijne ziel, beschouw den ongelukkigen staat van Lucifer in den afgrond der hel en vraag hem met de profeten: „O Lucifer, gij, die geweest zijt in de wellusten van „Gods paradijs; gij, wiens kleed bezaaid was met „alle soorten van kostbare gesteente, (2) hoe zijt gij „uit den hemel gevallen? Gij hebt gezegd: ik zal ten „hemel opstijgen, maar gij werdt in de hel, in de diepte „des afgronds neergeworpen.” (3)

Ziedaar de verschrikkelijke rechtvaardigheid van God!... Hij straft millioenen engelen om *éene enkele* zonde, om de zonde van *één enkel oogenblik*, om eene inwendige zonde, om eene zonde *door de gedachte* bedreven: zult gij dan niet vreezen? zult gij dan nog vertrouwen op u zelve, op uwe talenten, be-

(1) Isaías XIV. 13. 14.

(2) Ezechiël 28. 13.

(3) Isaías. XIV. 12. 15.

gaafdheden, voorrechten of genaden, nu die verhevene en zoo zeer bevoorrechte geesten zoo diep gevallen en zoo onbarmhartig gestraft zijn ?

Neen, mijn God, zeker zal ik niet meer op mij zelven betrouwen ; maar steeds nietiger worden meer dan ik geweest ben en ootmoediger in mijne oogen. Wie ben ik in vergelijking met de engelen ? Vele hunner, zelfs van de verhevensten zijn gevallen, *en zou ik dan niet vreezen ?...* Gij, o God, heb die edele geesten niet gespaard, maar op het oogenblik hunner zonden gestraft en aan de helsche vlammen overgeleverd, (1) *enzou ik dan niet vreezen*, gelijk Job, toen hij zeide: *dagelijks zondigende en geene boetvaardigheid doende, heeft de doodangst mij bevangen.* (2) O God, ontferm U mijner en vervul mij met eene zalige vrees, opdat ik voortaan de zonden vluchte, mij diep vernedere en geheel voor U leve.

IIe PUNT. Verbeeld u, Satan in den afgrond der helsche vlammen te zien, knarsetandend van spijt, om het onherstelbaar verlies van den hemel. Welk verschil, eeuwig te zijn in den hemel, de plaats van alle goed, of eeuwig in de hel, de plaats van alle kwaad, en dat om ééne zonde ; om de zonde van één oogenblik ; om eene ijdele en hoovaardige gedachte !... Hoe vreeselijk zijn de oordeelen van God, daar Hij ééne enkele en wel de eerste zonde zoo vreeselijk en zonder genade of uitstel straft !... O ziel, welke dankbaarheid zijt gij Hem verschuldigd, dewijl Hij u, na zoo

(1) II Petri 2. 4.

(2) Job 4. 18.

vele zonden bedreven te hebben, gespaard, en tijd tot boetvaardigheid gegeven heeft!

Stel u daarenboven den nijd voor, welken de duivel tegen den mensch heeft. Daar de mensch bestemd is, om de plaats, welke hij verloren heeft, aan te vullen, is hij woedend van afgunst, en 's menschen geluk benijdende, loopt hij rond als een brieschende leeuw, zoekende wien hij verslinden, in zijne netten vangen en met zich naar den helschen afgrond zal sleuren. Welke reden voor u, mijne ziel, om te vreezen, op uwe hoede te zijn, te waken en te bidden, ten einde niet te vallen in de bekoringen en strikken des duivels: het gevaar is groot; uw strijd is niet alleen tegen vleesch en bloed of tegen de menschen, maar tegen de prinsen en machten; tegen de beheerschers dezer duistere wereld, en tegen de booze geesten in de lucht. (1).

Zult gij u zelve dan niet mistrouwen en op uwe hoede zijn? zult gij dan niet waken, bidden en uwe toevlucht nemen tot Jezus en Maria?

Ja zeker lieve Jezus, zal ik dit doen! ik zie een leger van helsche vijanden, tegen mij opkomen, en wie ben ik om er wederstand aan te bieden? daarom neem ik mijne toevlucht tot U, lieve Jezus, en stel mij onder uwe bescherming: bij u ben ik veilig; al zou de gansche hel tegen mij opstaan, heb ik nog niets te vreezen, indien Gij met mij zijt: door U ben ik almachtig, want alles kan ik in God, die mij versterkt: door U beschermd, heb ik niets te vreezen, al zou er

(1) Eph. 6. 12.

ook een leger van duivels tegen mij opkomen ; immers er zullen er altijd meer met mij, dan tegen mij zijn ; alle engelen zullen met en voor mij strijden ; ook zal Maria, mijne Moeder, bij mijn verlosser Jezus met mij zijn ; Ja, Gij zelf, o mijn God en mijn Al, zult mij bijstaan en mij onder uwe bescherming nemen ; en zoo beschermd, wie zou mij dan kunnen overwinnen ?... Zeker niemand... Op U, Heer, heb ik mijne hoop gesteld, in eeuwigheid zal ik niet beschaamd worden. (1)

O Maria, bid voor mij, opdat ik steeds wake en bidde. Amen.

OEFENINGEN. 1° Zichzelven steeds vernederen en God verheerlijken. 2° Zichzelven mistrouwen, waken en bidden, wyl onze vijanden menigvuldig, listig en machtig zijn. *Sluitgebed.* (blad. 50.)

VIe MEDITATIE. VOORBEREIDINGS-GEBED. (blad. 28.)

HET EINDE DER SCHEPPING.

I^e PUNT. *De mensch is voor God geschapen.*

IIe PUNT. *Alle andere dingen, zelfs de kruisen, dienen den mensch als middelen om hem tot God te brengen.*

I^e. PUNT. Overweeg ten 1ste dat wij van God en wel *alléén* van God geschapen zijn ; wij hebben niets tot ons bestaan bijgedragen ; zonder Hem waren wij nog in het niet en zouden wij er eeuwig in blijven ; daarom behooren wij aan God toe en zijn wij verplicht voor hem alleen te leven. Overweeg ten 2e, dat wij *geheel* van God zijn. De profeet Job zegt :

(1) Ps. 30.

O God, *uwe handen hebben mij gemaakt en geheel gevormd* (1) en dus behooren wij *geheel* aan Hem toe en zijn wij verplicht geheel ons bestaan ten zijnen dienste te gebruiken. Overweeg ten 3^e, dat wij *voortdurend* van God afhangen, en Hij ons voortdurend moet bewaren, zoodat wij zonder zijne bewarende hand geen oogenblik zouden kunnen bestaan: daarom zegt David: *Gij hebt mij gemaakt en uwe (bewarende) hand op mij gelegd* (2). Wij behooren dus voortdurend aan Hem toe, en zijn verplicht voortdurend voor Hem te leven, zoo wel in de dagen onzer kindsheid en jeugd, als in die van onzen mannelijken leeftijd en hoogen ouderdom.

Overweeg ten 4^e, dat wij geschapen zijn, niet voor de wereld, noch voor de vermaken, grootheden of aardische goederen; noch voor ons zelve of eenig ander schepsel, maar voor God en den hemel; daarom mogen wij niet leven voor ons zelve, noch voor de wereld, hare schijngoederen en vermaken, maar moeten leven voor God en den hemel.

O God, welke dankbaarheid ben ik U niet verschuldigd voor de weldaden der schepping en voor de voortdurende bewaring! Zonder U zou ik nog in het niet zijn en er eeuwig in blijven. Uit enkele goedheid hebt Gij mij een *verheven* wezen gegeven: te weten het wezen niet van stof alleen, noch dat van plant of dier, maar van een redelijk schepsel, bekwaam om U te kennen, te dienen, te beminnen

(1) Job. 10. 8.

(2) Ps. 138. 5

en in alle eeuwigheid te bezitten in den hemel. O welk een geluk ! welk eene verhevene bestemming ! Ik ben derhalve verplicht mijn wezen en mijn bestaan *alléén, geheel en voortdurend* voor U te besteden ; name-
lijk *mijn verstand*, om U te leeren kennen ; *mijn geheugen*, om uwe weldaden steeds te gedenken ; *mijnen wil*, om hem in alles aan den uwen gelijkvormig te maken ; *mijn hart*, om U alleen te beminnen ; *mijne vrijheid*, om U alleen te dienen ; *mijn lichaam en mijne zintuigen*, om ze uit liefde tot U te kruisigen ; *mijn leven*, om het geheel aan uwe vereering toe te wijden.

Mijne ziel, hebt gij aan uwe bestemming beantwoord, en u geheel aan den dienst van God gewijd ? Welk gebruik hebt gij gemaakt van uw verstand, van uw geheugen, van uwe vrijheid en van uwen wil ? Welk gebruik hebt gij gemaakt van uw lichaam en zijne zintuigen : van uw gezicht, van uw gehoor, van uwen reuk, van uwen smaak en van uw gevoel ? Wat gebruik hebt gij gemaakt van uwe talenten, van uwe begaafdheden, van uwe goederen en bezittingen, eindelijk van den tijd der kindsheid, der jeugd en van den verderen leeftijd ?

Ach, mijn God, hoe dikwijls ben ik afgeweken van het doel mijner schepping ! Helaas, hoe vele uren, dagen, weken, maanden en jaren heb ik nutteloos, ja zelfs in zonden doorgebracht ? Hoe dikwijls heb ik misbruik gemaakt van mijne zintuigen en tijdelijke goederen ? Hoe dikwijls heb ik de nieuwsgierigheid in het zien en hooren ingevolgd ? Hoe dikwijls heb ik

aan de zinnelijke begeerlijkheden van mijn lichaam voldoening gegeven? Hoe dikwijls heb ik de zinnelijkheid in den reuk en smaak onredelijker wijze betracht? Hoe dikwijls heb ik misbruik gemaakt van mijne zielsvermogens; van *mijn geheugen*, door aan ijdele dingen te denken? van *mijn verstand*, door lichtvaardig over anderen te oordeelen, door de bevelen mijner oversten en de beschikkingen uwer Voorzienigheid te beknipten? Van *mijnen wil*, door anders te willen dan Gij, en van *mijn hart* door ijdele dingen te beminnen? O God, onferm U mijner en geef dat ik mij zelven en alles wat in mij is, voortaan *geheel, alleen* en ten *allen tijde* voor U bestede.

IIe PUNT. Overweeg verder de goedheid van God, die ons *voor zich*, maar alle andere dingen *voor ons* geschapen heeft, om in al onze noodwendigheden overvloedig te voorzien en ons op te wekken Hem te beminnen. De schoonheden der natuur en der schepselen vertoonen ons de schoonheden van den Schepper en bewegen ons, om Hem te beminnen, te loven en te danken, die alles zoo schoon gemaakt heeft: die schoonheden schijnen van alle kanten ons toe te roepen: „bemint ons niet, maar God, die ons „geschapen heeft en oneindig schooner is.” Ook de vermaken, de grootheden, de rijkdommen en alles wat ons omgeeft, roepen ons van alle kanten toe: „bemint ons niet, maar God die ons geschapen heeft „en oneindig beminnenswaardiger, grooter, rijker en „bevalliger is.” Deze gedachte deed de heiligen in liefde tot God ontvlammen. Wanneer de H. Maria

Magdalena de Pazzi eene bloem zag, zeide zij: „God „heeft van eeuwigheid er aan gedacht, deze bloem „voor mij te scheppen.” Dit zeggende, ontvlamde zij geheel in liefde. Hetzelfde deden de H. Theresia, de abt Rancé, hervormer der Trappisten, ook de H. Mamas, die in de gansche natuur, in de bloemen, in de vogelen, in het groen der velden, in de diensten, welke de dieren den menschen bewijzen, Gods goedheid, almacht, wijsheid en liefde erkende; met één woord, zoo deden alle heiligen.

God heeft niet alleen de goederen der natuur, maar zelfs de armoede, kruisen, vernederingen en wederwaardigheden voor ons geluk en welzijn geschapen. De H. Geest zegt: *het goede en het kwade, het leven en de dood, de armoede en de rijkdom komen van God.* (1) Ook de koude en de hitte, de verdrukking en tegenspoed, de dorheid en duisternis, de ziekte en dood, met één woord, alle kruisen komen van God en dienen om ons hart van de wereld af te trekken en ons indachtig te maken, dat wij God alleen moeten beminnen, voor wien wij geschapen zijn.

O God, *hoe goed en zoet is uw geest in alles!* (2) Gij immers hebt alles voor mij geschapen en overvloedig in al mijne noodwendigheden voorzien, ten einde het liefdevuur in mij te ontsteken, en mij te bewegen, U alleen te beminnen: zelfs hebt Gij de kruisen voor mijn welzijn geschapen, om mijn hart van de wereld

(1) Eccl. XI. 14.

(2) Sap. 12. 1.

en hare schijngoederen te onthechten en tot U te trekken. O God, hoe goed zijt Gij, die alles voor mijn welzijn beschikt ! welke liefde en dankbaarheid ben ik U daarvoor niet verschuldigd ?

Hoe is het met u gelegen ? Zijt gij dankbaar voor Gods gaven ? Welk gebruik hebt gij er van gemaakt ? Hebt gij er uw hart nooit op gesteld, of er misbruik van gemaakt ?... Welk gebruik hebt gij gemaakt van de kruisen, wederwaardigheden of vernederingen, die God U toezond ? Hebt gij ze als weldaden uit de handen van God en met liefde aangenomen ? Hebt gij alles met geduld geleden, om te voldoen voor uwe zonden, uwe schulden af te koopen, u met deugden te verrijken, in de liefde tot God toe te nemen en uw loon in den hemel te vergrooten ?

O God, hoe ondankbaar ben ik tot nog toe jegens U geweest ! Helaas, hoe dikwijls heb ik mijn hart door de zucht tot die vergankelijke schijngoederen laten medesleepen ! hoe dikwijls heb ik mij door de kruisen, vernederingen of wederwaardigheden laten overwinnen en mij daarom aan ongeduld overgegeven ! En zoo, helaas, heb ik misbruik van alles gemaakt, zoo wel van den voor- als tegenspoed, zoo wel van de gezondheid als ziekte ; zoo wel van de verheffing als vernedering. Ach, hoe ongelukkig en boosaardig ben ik !... O genadige en barmhartige God, ontferm U mijner, opdat ik voortaan een goed gebruik van alles make, zonder mij in den voorspoed te verheffen of in den tegenspoed te laten ontmoedigen. De apostel Paulus zegt : *alles werkt mede ten goede voor hen, die tot de*

heiligheid geroepen zijn; zelfs de kruizen, vernederingen, ziekten en andere wederwaardigheden. O God, verlicht mij, om deze waarheid goed te beseffen, en versterk mij, om voortaan alle kruisen als bijzondere weldaden uit uwe hand aan te nemen.

O Maria, bid voor mij, opdat alles mij voortaan tot heiligheid diene. Amen.

OEFENINGEN. 1° *Al de dagen zijns levens geheel voor God alleen leven.* 2° Hem altijd prijzen, zelfs te midden der kruisen, zeggende: *Glorie zij den Vader etc. (Sluitgebed, blad. 50).*

VIIe MEDITATIE. VOORBEREIDINGSGEBED. (bl. 28).

I^e PUNT. *Alle schepselen, behalve de mensch, beantwoorden aan het doel der schepping.*

IIe PUNT. *De mensch, die er niet aan beantwoordt, is een nutteloos, ondankbaar en boosaardig schepsel.*

I^e PUNT. Overweeg, mijne ziel, hoe alles, behalve de mensch, aan het doel der schepping beantwoordt. De gansche natuur geeft door haar bestaan, eer en glorie aan God, en volbrengt steeds zijnen heiligen wil; maar de mensch, begaafd met rede en verstand, en bekwaam om God te kennen, te dienen en te beminnen; de mensch, ver boven de andere schepselen verheven, blijft dikwijls aan zijne verplichting te kort: daarom zegt de H. Schriftuur na iedere zaak die God schiep: *God zag dat het goed was.* God schiep het licht en *zag dat het goed was.* Hij schiep de aarde, de zee, de vogelen, visschen, dieren, enz. en *Hij zag dat het goed was.* Maar na den mensch geschapen te hebben, wordt er

niet bijgevoegd: *God zag dat hij goed was*; omdat, gelijk de H. H. Vaders opmerken, God voorzag, dat alles, behalve de mensch, aan het doel der schepping zou beantwoorden. Alles geeft eer en glorie aan God en volbrengt zijnen H. Wil; daarom zegt de profeet David: *De hemelen verhalen de glorie van God; zij verkondigen de wonderwerken zijner handen. De eene dag deelt aan den anderen het woord mede, om den Heer te prijzen, en de eene nacht verkondigt aan den anderen de wetenschap van 's Heeren lof*; en zoo verkondigen zij zonder ophouden de eer en glorie van God; maar de mensch onteert God en overtreedt zijne wetten. Welke schande zal het voor hem in het oordeel zijn, als de redelooze schepselen tegen hem zullen opstaan en hem zijne ondankbaarheid verwijten; de zon zal zeggen: „ondankbare mensch! dagelijks heb ik, volgens Gods wil, mijnen loop volbracht; dagelijks heb ik de aarde, volgens Gods wil, verlicht en verwarmd: maar gij zijt afgeweken van den weg, dien God u aangewezen had; gij hebt in de duisternissen gewandeld en zijt koud en ongevoelig voor uwen Schepper gebleven.” De aarde zal zeggen: „Jaarlijks heb ik, volgens Gods wil, vruchten voortgebracht, maar gij zijt onvruchtbaar voor God gebleven.” „En ik,” zal het vuur zeggen, „ik heb u volgens Gods wil verwarmd, en toch zijt gij koud voor God gebleven.” „En ik,” zal het water zeggen, „ik heb uw lichaam gereinigd, maar gij hebt uwe ziel, naar Gods beeld geschapen, met zonden en misdaden bezoedeld.” Zoo zullen alle schepsels tegen den ondankbaren mensch

opstaan en hem met schaamte vervullen... Hoe zullen zij, die nu de minste vernedering niet willen verduren, eene zoo groote schande kunnen verdragen?

En hoe is het met u gesteld? Zijt gij ook geene ondankbare of trouwelooze? Zijt gij nooit afgeweken van het einde uwer schepping? hebt gij uitsluitend voor God geleefd? hebt gij steeds zijne eer en glorie betracht en u geheel aan zijne beschikking overgegeven?

Groote God, hoe dikwijls heb ik U onteerd en beledigd? hoe dikwijls ben ik aan mijne plichten te kort gebleven? hoe dikwijls ben ik afgeweken van uwen heiligen Wil en van het doel mijner schepping? hoe dikwijls heb ik niet uwe, maar mijne eer gezocht?

O God, hoe spijt het mij zoo trouweloos geweest te zijn; ik vraag er U rouwmoedig vergiffenis over: geef mij uwe genade, opdat ik voortaan geheel voor U leve en uwe glorie in alles behartige.

IIe PUNT. Overweeg verder dat de mensch, die van het doel zijner schepping afwijkt, een nutteloos, een ondankbaar en een boosaardig schepsel op de aarde is.

Ten 1ste. Hij is een *nutteloos* schepsel. Wanneer eene zaak niet beantwoordt aan het einde, waarvoor zij bestemd is, dan is zij nutteloos, b. v. Als het vuur geen licht noch warmte gaf, waartoe zou het dan dienen? Indien een vruchtboom geene vruchten opleverde, zou hij nutteloos zijn en slechts dienen om uitgekapt en in het vuur geworpen te worden; zoo ook een mensch die niet voor God leeft, voor wien hij

geschapen is, is nutteloos, en alleen goed om weggenomen en in het vuur geworpen te worden. (1)

Ten 2^e. Een mensch, die niet voor God leeft, is een *ondankbaar en boosaardig* schepsel. Hij is ondankbaar jegens zijnen Schepper, en misbruikt zijn bestaan, dat God hem gegeven heeft, om Hem te beleedigen. Wat zou men denken van een' generaal, aan wien de koning een met diamanten bezet zwaard gaf, als bewijs zijner liefde, ten einde daarmede de vijanden van het vaderland te bestrijden, indien hij dat zwaard gebruikte, om het hart van den koning te doorboren? Zeker zou die generaal als een ondankbare booswicht aangezien en gestraft worden. Doch de zondaar is nog veel strafwaardiger voor God. God heeft hem alles gegeven, eene ziel en een lichaam; de vermogens der ziel, het verstand, het geheugen en den wil; de zintuigen, het gezicht, het gehoor, den reuk, den smaak en het gevoel: daarenboven alles wat er noodig is, om in de behoeften van het lichaam te voorzien: God gaf hem dit, als een bewijs zijner liefde, ten einde door hem gediend en verheerlijkt te worden: hoe ondankbaar en strafbaar zal de mensch niet zijn, die deze weldaden misbruikt, om zijnen weldoener te beleedigen.

Ja, zeker die trouwelooze menschen zijn ondankbaar en verdienen de grootste straffen. Ach, mijn God, hoe bitter moet dit voor U zijn! Geen wonder dat Jezus daarom water en bloed zweette in den hof van Olijven.

(1) Matth. VII.

Hoe nu is het met u gesteld? Zijt gij dankbaar voor al de weldaden, die God u bewezen heeft? Hoe lang zijt gij al in de wereld? Hebt gij al dien tijd *geheel* voor God besteed? Hebt gij uw verstand, uw geheugen, uwen wil en uwe vrijheid *alleen* voor God gebruikt? Hebt gij nooit misbruik gemaakt van uw gezicht, van uw gehoor, van uwen reuk, van uwen smaak, van uw gevoel, van uwe gezondheid? Hebt gij uwe goederen *alleen* gebruikt, om de eer van God te bevorderen?

O mijn God, hoe ondankbaar ben ik jegens U geweest? Gij hebt mij alles gegeven; maar ik heb alles misbruikt, om U te beledigen; namelijk mijn gezicht, mijn gehoor, mijnen reuk, mijnen smaak, mijn gevoel, daarenboven mijn verstand, mijn geheugen, mijne vrijheid en mijnen wil. O God, hoe hebt Gij mij zoolang kunnen verdragen? O, ik begrijp het: 't is om uwe goedheid, en om mij tijd tot boetvaardigheid te geven; derhalve maak ik het besluit, mij oprecht te bekeeren en geheel voor U te leven. Ja, mijn God, ik zal u voortaan beminnen, en al mijne vermogens, zintuigen en goederen *geheel* en *alleen* voor U besteden: doch ik bid U, U over mij te ontfermen en mij bij te staan, op dat ik volharde. Ja, mijn God, ik wil volharden, en zou liever duizendmaal sterven dan niet te volharden. O mijn God, laat niet toe dat ik van U gescheiden worde.

O Maria, bid voor mij, opdat ik geheel voor God zij. Amen.

OEFENINGEN. 1° De glorie van God in alles betrach-

ten. 2° Alle vermogens, zintuigen en goederen ten dienste van God besteden. 3° Zich in het bijzonder toeleggen, om de nieuwsgierigheid in het zien en de zinnelijkheid in het gebruik van spijs of drank tegen te gaan. (*Sluitgebed, bladz. 50*).

VIIIe MEDITATIE. VOORBEREIDINGSGEBED. (bl. 28).

I^e PUNT. *De verhevenheid der ziel blijkt uit haren oorsprong; zij is als de adem van God, het zuiver voortbrengsel van zijn Wil en geschapen naar zijn beeld en zijne gelijkenis.*

IIe PUNT. *De verhevenheid der ziel blijkt uit hare waarde; gekocht door den prijs van het bloed van Jezus.*

I^e PUNT. De mensch, naar het lichaam beschouwd, is nietig; maar beschouwd naar de ziel, is hij groot en verheven; de ziel toch heeft een goddelijken oorsprong, en is als de adem van God, het zuiver voortbrengsel van zijn goddelijken wil. Immers, toen Hij het lichaam uit het slijk der aarde gevormd had, heeft Hij in hetzelfde een levende ziel geblazen: *Inspiravit ei spiraculum vitae*. (1) Het lichaam uit het slijk der aarde gevormd, is nietig, en zal weldra tot stof terugkeeren; maar de ziel uit eene zuivere werking van Gods Wil voortkomende, is verheven en bestemd, om tot God terug te keeren, uit wien zij haren oorsprong heeft. Ook is zij verheven, omdat zij naar het beeld en de gelijkenis van God geschapen is: God zeide: *laat ons den mensch*

(1) Gen. 2. 7

naar ons beeld en onze gelijkenis maken. De ziel is dan niet geschapen naar het beeld van eenen koning, van eene heilige, of engel, noch naar dat der Moeder Gods, maar naar het beeld van God zelven. Hoe groot en verheven is daarom eene ziel ! God immers is groot en verheven, dus ook de ziel die naar zijn beeld en zijne gelijkenis geschapen is. Welke achting moeten wij er dan niet voor hebben ? Hoe zeer behooren wij niet bezorgd te zijn, haar zuiver te bewaren uit eerbied voor God, naar wiens beeld en gelijkenis zij geschapen is. Het onteeren van het beeld eens koning is eene misdaad van gekwetste majesteit, groot genoeg om de doodstraf te verdienen : welke misdaad moet het dan niet zijn, het beeld van God, den Opperkoning te onteeren, en welke straf zou hij die zulks deed, niet verdienen ?

Hebt gij mijne ziel, dat *beeld* door uwe zonden nooit onteerd of ontheilgd ? Hebt gij die *gelijkenis* met God, nooit geschonden ? Zijt gij zachtmoedig, mededoogend, barmhartig, milddadig, geduldig, ootmoedig, goed-aardig, heilig en volmaakt gelijk God ?

Helaas, mijn God, ik sta beschaamd voor U, wijl ik uw beeld in mijne ziel zoo dikwijls onteerd en ontheilgd heb. Helaas, door mijnen hoogmoed, mijne ongehoorzaamheid, mijn ongeduld, mijne onzuiverheid, mijnen afgunst en mijne traagheid ben ik eerder aan den duivel gelijkvormig geworden. O God, ontferm U mijner, opdat ik door eene ware boetvaardigheid mijne ziel van alle vlekken zuivere en met alle deugden versiere ; vooral met de deugd van ootmoedigheid,

zachtmoedigheid en zuiverheid, die zoo aangenaam in uwe oogen zijn.

IIe PUNT. De verhevenheid der ziel blijkt nog uit den prijs, welken Jezus er voor heeft betaald ; immers Hij heeft eenen prijs van oneindige waarde betaald, om haar vrij te koopen, den prijs namelijk van zijn dierbaar Bloed ; een prijs van oneindige waarde, waarmede alle schatten der wereld niet eens kunnen vergeleken worden ; zoo dat eene enkele ziel van meer waarde is dan alle schatten der wereld, en de mensch liever alles zou moeten opofferen dan zijne ziel verliezen.

De waarde, welke de ziel voor Jezus heeft, blijkt ook uit de groote zorg, die Hij er voor aanwendt ; daarom gaf Hij aan de engelen last, om er over te waken en stelde haar onder de bescherming harer Patronen en Patronessen, ja zelfs onder die der allerh. Maagd Maria ; daarenboven houdt Hij niet op, er zelf over te waken, en dit wel met zulke nauwkeurigheid, dat Hij haar nooit vergeet ; al zou eene moeder haar kind vergeten, Hij verzekert ons, dat Hij ons nooit zal vergeten, wijl Hij ons in zijne handen geschreven heeft. Ja, zijne liefderijke zorg gaat zoo ver, dat Hij ze spijst met zijn eigen vleesch en bloed ; waar heeft men ooit zulke liefde gehoord?... De heiligen, daaraan denkende, ontvlamden zoodanig in liefde en ontwaarden zulken ijver om te arbeiden voor de zaligheid hunner eigene zielen en voor die van anderen, dat zij den arbeid van duizend jaren niet te veel zouden gerekend hebben om eene enkele ziel zalig te maken.

Hoe denkt gij hier over? Wat hebt gij tot hiertoe voor uwe zaligheid en voor die van anderen gedaan?... Wat staat u in het vervolg te doen?

Helaas, hoe weinig heb ik er tot nog toe voor gedaan! welke schande voor mij, o mijn God, te zien, dat Gij er zoo veel voor gedaan hebt, en voortdurend blijft doen, terwijl het minste, het geringste mij te veel is: daarom maak ik thans het besluit:

Ten 1ste, hoogachting voor mijne ziel en voor die van anderen te hebben en ze, als het kostbaarste pand, met alle nauwkeurigheid te bewaren.

Ten 2^e, haar zoo veel mogelijk zuiver en onbevlekt te bewaren, of zoo ik het ongeluk zou hebben, haar te besmeuren, ze dan aanstonds te zuiveren door tranen eener ware boetvaardigheid.

Ten 3^e, haar te versieren (niet met schoone kleedren of kostbare sieraden, gelijk men de beelden der Moeder Gods in de kerken versiert, maar) met het kleed van allerlei deugden, b. v. van ootmoedigheid, zachtmoedigheid, zuiverheid, liefde enz.

Ten 4^e. Met ijver aan hare zaligheid te arbeiden, in weerwil van alle moeielijkheden, gelijk de jongeling, die zeide: *Volo salvare animam meam: ik wil mijne ziel zalig maken*; en zoo alle hinderpalen te boven kwam, om het kloosterleven te aanvaarden.

Ten 5^e. Zooveel in mij is, mijn best te doen, om ook de zielen van anderen zalig te maken, door voor hen te bidden, verstervingen te doen, aalmoezen te geven, te arbeiden of door vermaningen en voorbeelden te stichten, enz.

O Maria, bid voor mij, opdat ik van ijver brande voor de zaligheid van mijne ziel en voor die van anderen. Amen.

OEFENINGEN. 1° De ziel hoogachten. 2° Haar zuiver bewaren. 3° Haar met deugden versieren. 4° Bereid zijn, er alles voor op te offeren en er alles voor te lijden. 5° Bidden voor de bekeering der zondaren. (*Sluitgebed, bladz. 50*).

IXe MEDITATIE. VOORBEREIDINGSGEBED. (bl. 28).

DE VAL VAN EVA EN ADAM.

I^e PUNT. *Het serpent bekoort Eva door de vraag : WAAROM ?*

IIe PUNT. *Eva stemt toe en doet ook Adam vallen.*

I^e PUNT. Overweeg, hoe Satan, uit nijd over 's menschen geluk, zich aan Eva vertoont in de gedaante eener slang en haar vraagt; *waarom heeft God geboden, niet te eten van elken boom uit het paradijs ?* (1) Eene listige vraag ! De duivel zocht Eva tot onderzoek en nadenken te brengen, en daarom vroeg hij : *WAAROM heeft God geboden ?* Dat woordje *waarom* is heden nog dikwijls de oorzaak van vele bekoringen en zonden : de duivel doet ons nadenken en onderzoeken : *WAAROM gebiedt deze over mij ?... WAAROM zou ik hem gehoorzamen ?... WAAROM moet ik dit doen ?... WAAROM nu ?... WAAROM zoo ?...* Door zoo te onderzoeken, worden er thans nog velen tot zonden gebracht.

(1) Genesis. 3. 1.

Satan vroeg: *WAAROM heeft God geboden?* Eva luisterde er naar, hield er zich mede bezig en antwoordde: *opdat wij misschien niet sterven*: daar Eva naar de bekoring luisterde en er voedsel aan gaf, ging Satan verder: *gij zult geenszins sterven, maar God weet, dat, op den dag op welchen gij er van eet, uwe oogen zullen opengaan en gij gelijk goden zult zijn, kennede goed en kwaad* (1). Zoo bekoorde satan onze eerste ouders reeds in het aardsch paradijs, gelijk hij thans de menschen nog bekoort, door de zucht naar *vrijheid, gelijkheid en verlichting*.

O God, ik vrees de listen van Satan. Wie ben ik om hem te wederstaan, tenzij Gij mij beschermt? Ach, hoe gevaarlijk zijn zijne bekoringen en hoe velen worden er door tot val gebracht! Zoo Gij mij niet bijstaat, zal ik zeker bezwijken.

Hoe is het met u gesteld? Laat gij u nooit verleiden door zucht tot *gelijkheid*, om gelijk te zijn aan anderen in rang, in grootheid en waardigheid; om gelijk zij, de wereld en hare vermaken te zoeken, enz. Is de zucht naar *vrijheid* niet dikwijls de oorzaak geweest, dat gij ongehoorzaam en wederspanning waart? hebt gij daarom de bevelen uwer oversten niet dikwijls beknibbeld, denkende: *WAAROM moet ik het doen? waarom dit? waarom nu? waarom zoo?* enz.

Heeft de gedachte van *verlichting* u niet dikwijls misleid; steundet gij niet te veel op uwe kennis

(1) Gen. III. 4. 5.

en uw verstand, en verwaarloosdet gij niet om aan God verlichting en aan anderen raad te vragen ?

O God ! Hoe dikwijls heeft de duivel mij door zijne listige bekoringen en valsche redeneringen bedrogen en tot val gebracht !... ontferm U mijner en sta mij bij, opdat ik wijzer zij en er voortaan geen gehoor meer aan geve ; doch trachte, *vrij* te zijn van zonden ; *vrij* van de bekoorlijkheden der wereld, *vrij* van alle vlektheid aan mij zelven. Geef, dat ik *verlicht* worde in de wegen der zaligheid, welke Jezus ons aangewezen en gebaad heeft en welke de heiligen standvastig bewandeld hebben : eindelijk geef, dat ik aan Jezus *gelijk* worde niet in grootheid, maar in het beoefenen der ootmoedigheid en zachtmoedigheid, waartoe Hij zelf mij uitnoodigt, zeggende : *Leert van Mij, dat ik zachtmoedig en ootmoedig van harte ben.*

IIe PUNT. Overweeg vervolgens hoe Eva gevallen is en leer daaruit, voorzichtig te zijn : zij hield zich met de bekoring bezig, sprak met het serpent, sloeg de oogen op de bekoorlijke vrucht, zag derzelve schoonheid en kreeg er behagen in, en stemde toe ; eindelijk nam zij de vrucht en bracht er van aan haren man, die, om aan zijne vrouw te behagen, er ook van at. Ziedaar hoe men trapsgewijze in zonden valt ! Men begint met kleinigheden, gaat langzamerhand voort en valt eindelijk.

O God, welk een schrikkelijk voorbeeld heb ik in den val van Adam en Eva ! Deze leert mij, hoe gevaarlijk het is, zich bezig te houden met de bekoring, en te willen behagen aan personen van het andere geslacht.

Hoe staat het met u, mijne ziel? wordt gij nooit bekoord door kwade gedachten? tracht gij ze aanstonds te verwerpen, door te bidden, door de HH. Namen van Jezus en Maria aan te roepen, door een kruis te maken, door aan de hel te denken, enz? Vestigt gij uwe oogen niet te zeer op hetgeen de zinnen streelt, — op smakelijke spijsen of dranken, op personen van het andere geslacht? — Zoekt gij niet te zeer aan de menschen te behagen, met gevaar van te mishagen aan God?

O God, ik erken rouwmoedig mijne voorgaande onachtzaamheden en misstappen en verfoei ze uit den grond mijns harten. Thans maak ik het vast besluit, voortaan alle kwade gedachten oogenblikkelijk te bestrijden en zoo veel mogelijk van mij te verwijderen, mij geen en tijd gevende, om te redeneeren in de bekoringen, over de beschikkingen der oversten, over de handelwijze der medebroeders, over de moeilijkheden, welke ik meen te zullen moeten verduren?

Maria, bid voor mij, opdat de val van Eva en Adam mij aanspore tot waken en bidden, en tot mistrouwen van mij zelven. Amen.

OEFENINGEN. 1° De kwade ingevingen van Satan oogenblikkelijk bestrijden door het aanroepen van den Naam van Jezus en Maria, of door het maken van een kruis op de borst, en zich te verbeelden Jezus in zijn hart te plaatsen, zeggende: *O gekruiste Jezus, plaats U in mijn hart*; 2° De oogen steeds afwenden van personen van het andere geslacht. (*Sluitgebed*, bl. 50)

Xe MEDITATIE. VOORBEREIDINGSGEBED. (bl. 28).

I^e PUNT. *De val van Adam en de grootheid zijner straffen.*

IIe PUNT. *De boosheid eener zonde en de dwaasheid eens zondaars.*

I^e PUNT. Mijne ziel, overweeg den gelukkigen staat van Adam in het aardsche paradijs. Hij was dààr als de lieveling van God, van alles overvloedig voorzien, vrij van alle ellenden, met de verzekering van onsterfelijk te zijn, en van, na God hier eenigen tijd gediend te hebben, met ziel en lichaam ten hemel opgenomen te zullen worden. Zeker was Adam gelukkig en was hij aan God groote dankbaarheid verschuldigd; doch in plaats van dankbaar te zijn, vergat hij God, zijnen Schepper en Weldoener. Om te behagen aan zijne vrouw, werd hij ongehoorzaam aan God en at hij van de verbodene vrucht; en zoo maakte hij zich en al zijne nakomelingen ongelukkig. Welk eene ontarding?... Voor een oogenblikkelijk genoeg en voor eene onge-regelde zucht om aan Eva te behagen, verzaakte hij aan de liefde en vriendschap van God en deed hij afstand van al de voorrechten, die God hem gegeven had: Hij verloor ten 1ste al de weldaden en voorrechten, welke God hem *milddadig* verleend had; namelijk, de vreugden van het paradijs, de onsterfelijkheid, de bovenmate groote wijsheid en kennis aller dingen: daarenboven de oorspronkelijke rechtvaardigheid, met de heiligmakende genade, de liefde en vriendschap van God en het recht op den hemel. Ten

2°, ontving hij vier wonden in de ziel, die als zoo vele wortels, de oorzaak van alle kwaad zijn, te weten eene groote duisterheid in het verstand, eene boosheid in den wil of eene neiging tot het kwaad, welke men zelfs in de kinderen ontwaart; eene groote zwakheid in de krachten der natuur en eindelijk eene begeerlijkheid des vleeschcs. Daarenboven werd hij aan duizenderlei smarten, kruisen en bitterheden onderworpen, als aan koude, hitte, honger, dorst en duizende lichamelijke noodwendigheden, behoeften en ziekten, welke ten laatste den dood ten gevolge hebben; bij dit alles komt nog de schuld der eeuwige verdoemenis.

O God, hoe afschuwelijk moeten de zonden zijn in uwe oogen, wijl gij eene enkele zonde van ongehoorzaamheid en hoovaardigheid zoo zwaar hebt gestraft! welke reden heb ik niet, om mij zelven te mistrouwen, daar Adam, na zoo vele weldaden en zoo groote kennis ontvangen te hebben, toch zoo diep gevallen is.

Maar hoe is het met u gelegen? Heeft God u ook niet vele weldaden bewezen? Hebt gij er nooit misbruik van gemaakt?

O God, ik erken mijne schuld. Helaas, hoe dikwijls heb ik U versmaad en uwe weldaden misbruikt, om ijdelheden te beminnen en schijngoederen te zoeken. O konde ik door het vergieten van mijn bloed, het U aangedane onrecht herstellen!... Zie, lieve Jezus, geene zonde meer!... ik wil liever duizend maal sterven dan U door nieuwe zonden te beledigen; doch sta mij krachtdadig bij, wijl ik zeer zwak ben.

IIe PUNT. Overweeg nu ook de boosheid der zonde: zij besluit in zich eene belediging van God, welke als van *oneindige boosheid is* (1). Hieruit volgt, ten 1ste, dat geen mensch, of engel, noch zelfs de moeder Gods derzelver boosheid kan bevatten; ten 2^e, dat alle rampen der gansche wereld, van alle menschen en tijden te zamen genomen, niets zijn in vergelijking bij eene doodzonde; ten 3^e, dat alle goede werken en verdiensten van alle heiligen en engelen, in vereeniging met die der Moeder Gods, niet toereikend zouden zijn, om de oneer, God door de zonden aangedaan, te herstellen.

De boosheid der zonde blijkt noch daaruit, dat zij alle soorten van beledigingen in zich besluit: namelijk eene ongehoorzaamheid, ondankbaarheid en verasmading van God; eene vermetelheid, wederspanningheid en wreedheid tegen God en tegen Jezus-Christus, zoodat, ware het mogelijk, door iedere doodzonde het lijden van Jezus zou vernieuwd en God vernietigd worden.

Zeker is het onbegrijpelijk, hoe Adam, die zoo groote kennis en zoo vele genaden van God ontvangen had, zoo boos en zoo ondankbaar is kunnen worden; maar evenmin is het te begrijpen, hoe een christen, een priester, een religieus, die gelijk Adam, veel kennis en genaden van God ontvangen hebben, toch zoo boos en zoo ondankbaar kunnen zijn en hunnen Schepper en Verlosser om een ijdel zingenot, zoozeer willen onteeren en beledigen.

(1) S. Thomas.

O God, deze gedachte doet mij beven. Hoe zwak is de mensch en tot welke boosheid kan hij vervallen, indien Gij hem niet bewaart!... De engelen vielen in den hemel; Adam in het aardsch paradijs; Judas in het gezelschap van Christus; wie zou dan niet vreezen, niet waken en bidden?... Ja, mijn God, zeker zal ik vreezen, waken en bidden; want uit mij zelven heb ik niets en zal ik tot alle zonden vervallen. O God van genade en barmhartigheid, sta mij bij en laat niet toe, dat ik valle... Op U, Heer, heb ik mijn hoop gesteld; ik zal in eeuwigheid niet beschaamd worden.

Maria, bid voor mij, opdat de val van Adam, mij opwekke tot waken en bidden. Amen.

OEFENINGEN. 1°. De zonde, als het grootste kwaad vluchten; 2° God bedanken die ons gespaard heeft, toen wij Hem onteerden; 3° zichzelven steeds mistrouwen en altijd waken en bidden. (*Sluitgebed, bladz. 50.*)

XIe MEDITATIE: VOORBEREIDINGS-GEBED. (*bladz. 28.*)

I^e PUNT. *De erfzonde, die allen menschen wordt aangeboren, wordt genadiglijk vergeven door het Doopsel.*

IIe PUNT. *Na het vergeven der erfzonde, behouden wij nog de vier wonden in de ziel.*

I^e PUNT. Overweeg, dat Adam niet alleen zichzelven, maar alle menschen ongelukkiggemaakt heeft, omdat zijne zonde tot alle menschen is overgegaan, zoodat allen met zonde bevuurd geboren worden en als kinderen van gramschap ter wereld komen. De Apostel zegt: *Eramus omnes natura filii iræ. Wij allen waren*

van natuurswege kinderen van gramschap, (1) ook zegt hij: *gelijk de zonde door eenen mensch in de wereld gekomen is en door de zonde de dood, zoo is de dood op alle menschen overgegaan, omdat allen in hem gezondigd hebben* (2). De profeet Job zegt: *Wie is er zuiver van vlek? zeker niemand zelfs niet een kind van eenen dag* (3).

O God, de erfzonde is een groot geheim; echter geloof ik vastelijk, dat alle menschen met erfzonde ontvangen worden, omdat de wil van allen in dien van Adam opgesloten was: ook geloof ik, dat deze uwe beschikking billijk en rechtvaardig en zelfs eene groote weldaad voor ons is: immers wij hadden alle redenen van te hopen, dat Adam, die zoo zeer bevoorrecht was, aan uw gebod zou gehoorzaamd hebben... Dikwijls ziet men deze gelijksoortige beschikking in wereldsche vorsten, die somtijds door eene wijze en rechtvaardige beschikking het lot der kinderen afhankelijk maken van het gedrag der ouders. Indien een wereldsche vorst zulks op rechtvaardige wijze kan doen, hoeveel te meer hadt Gij, o God, er recht toe, vermits Gij onze Heer en meester zijt, en wij U volkomen toebehooren? O ja, mijn God, ik geloof, dat uwe oordeelen rechtvaardig, uwe beschikkingen heilig en aanbiddelijk zijn. *Justus es, Domine, et rectum judicium tuum.* (4)

(1) Eph. 2. 3.

(2) Rom. 5. 12.

(3) Job. 14. 4. Volgens de 70 vertalers.

(4) Ps. 118.

Overweeg ten tweede de grootheid der genade, die God u verleend heeft, door u buiten zoo vele anderen van de vlek der erfzonde te zuiveren en tot zijn kind aan te nemen; gij immers waart even zoo onwaardig als millioenen anderen, welke die weldaad nooit hebben mogen ontvangen.

Christen ziel, zijt gij er altijd dankbaar voor geweest? Hebt gij de onschuld van uw doopsel nooit verloren, door u met zonde te besmeuren?

Helaas, mijn God, hoe dikwijls ben ik jegens U ondankbaar geweest! Hoe dikwijls heb ik de genade des H. Doopsels verstooten en mij aan zonden schuldig gemaakt! O God, ik sta voor U beschaamd en vraag U rouwmoedig vergiffenis over de oneer, die ik U heb aangedaan. Ontferm U mijner en geef mij uwe genade, opdat ik voortaan zuiver en onbevlekt voor uw aanschijn leve.

IIe PUNT. Overweeg verder, dat er, na het vergeven der erfzonde, nog vier wonden, de wortels van alle kwaad, in ons overblijven en leer daaruit, u zelven vernederen en mistrouwen. De 1ste wonde is: *De duisterheid in het verstand*, zoodat wij slechts eene duistere kennis van God en de zaligheid hebben, en er gewoonlijk verkeerd over oordeelen: daarom achten wij de eeuwige goederen te weinig en de tijdelijke te veel: zoo verbeelden wij ons valschelijk, dat de aardsche goederen en rijkdommen, de eer en achting der menschen en wereldsche vermaken iets groots zijn, hoewel Christus er den vloek over uitspreekt en diegenen gelukkig noemt, die arm en ne-

derig van geest zijn en de kruisen en wederwaardigheden beminnen. De tweede wonde is: *De boosheid in den wil*, zoodat de mensch van jongs af tot het kwaad overhelt. Die kwade neiging merkt men reeds in kleine kinderen op en neemt met de jaren toe, tenzij ze door eene aanhoudende beoefening van deugden onderdrukt worde. De derde wonde is: *De zwakheid in onze natuurlijke krachten*, welke zoo groot is, dat, ofschoon wij de sterkste voornemens gemaakt hebben, wij er evenwel dikwijls aan te kort blijven. De vierde wonde is: *De begeerlijkheid des vleesch*, waardoor wij, ondanks ons zelven, dikwijls met vleeschelijke bekoringen geplaagd worden en in gevaar zijn, van te zondigen. Hieruit ontstaat in ons een altijddurende tweestrijd: de geest begeert tegen het vleesch, en het vleesch tegen den geest, en zoo gebeurt het dikwijls, dat wij het kwaad bedrijven, hetgeen wij niet wilden en het goede verwaarloozen, dat wij voornemens waren te doen.

Mijn God, hoe ellendig is de mensch! en evenwel is hij hoovaardig en wil hij op zijne krachten steunen. En dan hoe dwaas is hij, wijl hij zijn wederspanning lichaam koestert en zoo nog wederspanniger maakt, en zich nog meer onder de slavernij zijner driften brengt.

Maar hoe is het met u gesteld, mijne ziel? vernedert gij u zelven? mistrouwt gij u zelven? tracht gij uwe driften en kwade begeerlijkheden door eene aanhoudende versterving onder bedwang te brengen?

Helaas, mijn God! ik erken ootmoedig mijne dwaas-

heid. Hoe dikwijls heb ik ijdele en hoovaardige gedachten gekoesterd? Hoe dikwijls heb ik mij door den ijdel en schijn der tijdelijke goederen laten bedriegen? Hoe dikwijls heb ik mijn wederspanning lichaam gekoesterd en deszelfs begeerlijkheden ingevolgd? maar nu, maak ik het vast besluit, mijn leven te veranderen, mij diep voor uw aanschein te vernederen, mij zelve te mistrouwen, mijne begeerlijkheden in te toomen en te leven in eenen geest van boetvaardigheid. Ontferm U mijner, o mijn God, en sta mij bij door uwe genade, zonder welke ik niets kan.

O Maria, bid voor mij, opdat ik voortaan zuiver en onbevlekt voor God leve. Amen.

OEFENINGEN. 1° Het geheim der erfzonde vastelijk gelooven. 2° God bedanken voor de genade des H. Doopsels. 3° De begeerlijkheden van het lichaam in toomen, door zich te versterven, in het nemen van spijs of drank; of door het lijden van koude, hitte, vermoeienissen, etc. (*Sluitgebed, blad. 50.*)

XII° MEDITATIE: VOORBEREIDINGSGEBED. (*bl. 28.*)

I^e PUNT. *Maria is vrij gebleven van de erfzonde.*

IIe PUNT. *De minste vlek van zonde mishaaft groottelijks aan God.*

I^e PUNT. God heeft de minste vlek van zonde in Maria niet kunnen dulden. Daar Hij van eeuwigheid besloten had, haar te verheffen tot de waardigheid van Moeder Gods, heeft Hij ook van eeuwigheid besloten, haar, ten aanzien der verdiensten van Jezus-Christus, van de erfzonde te bevrijden, wijl de

minste vlek van zonde een beletsel zou geweest zijn, om zulke waardigheid waardig te bekleeden. *God de Vader* kon niet toelaten, dat zijn eenige Zoon de menschelijke natuur zou aannemen uit eene moeder, die met zonden besmeurd of slavin van Satan zou geweest zijn. Ook kon *God de Zoon* zelf dit niet toelaten, wijl Hij zulken afkeer van de zonde heeft, dat Hij zou geschroomd hebben, de menschelijke natuur aan te nemen uit eene H. Agnes, eene heilige Gertrudis, eene H. Theresia, gelijk de H. Augustinus en met hem de H. Alphonsus opmerkt, omdat deze maagden, ofschoon zij heilig leefden, evenwel met de erfzonde bevlekt en slavinnen van Satan zijn geweest. Ook zou *God de H. Geest* haar voor zijne bruid niet hebben aangenomen, indien Hij ooit de minste vlek van zonde in haar ontdekt hadde; wijl Hij een Geest van zuiverheid en heiligheid is en de minste zonde in Hem grooten afkeer verwekt. Hieruit moeten wij dan besluiten, dat God haar van de erfzonde bevrijd heeft. De waarheid, dat Maria onbevlekt ontvangen is, was sedert lang, als een godvruchtig gevoelen algemeen in de kerk aangenomen: maar na de uitspraak van Zijne Heiligheid Pius IX, den 8 December 1854, is zij een dogma, of *geloofspunt* geworden. Met reden past de H. Kerk de woorden van den goddelijken Bruidegom op haar toe, zeggende: *Tota pulchra es amica mea et macula non est in te! Gij zijt geheel schoon, mijne vriendin, en er is geene vlek in u!* (1) Ook daarom noemt de H. Joannes Damascenus

(1) Cant. 4. 7.

haar te recht *een paradijs*, waartoe het serpent nooit eenigen toegang had ; insgelijks zegt de H. Augustinus, dat, als er spraak is van zonde, hij daaronder de H. Maagd nooit wil begrepen hebben.

O Maria, ik verheug mij over uw voorrecht, van onbevlekt ontvangen te zijn, en dank Jezus, wijl Hij U dat groote voorrecht, ten aanzien van zijne verdiensten, heeft medegedeeld. Ik schaam mij over mij zelve : helaas, ik ben niet alleen in zonde ontvangen en geboren ; maar daarenboven heb ik mij door eigene boosheid aan zonden schuldig gemaakt en zoo heb ik mijnen God onteerd en beleedigd. O zoo ik die oneer eens konde herstellen ! O zoo ik ten minste de overige dagen mijns levens heilig kon doorbrengen !

Maar, mijne ziel, wat zoudt gij daarvoor willen doen ? Wat zoudt gij daarvoor willen lijden ? of welk genoegens zoudt gij daarvoor willen opofferen ? Lieve Jezus, ik wil er alles voor opofferen. Ik wil er zoo veel voor doen en lijden, als de liefde Gods mij zal ingeven en Gods genade mij zal versterken. O konde ik sterven, om de Hem aangedane oneer te herstellen ! Ten minste zou ik liever tot stof verstrooid willen worden, dan mijnen God, mijn opperste goed, nog ooit door de minste fout vrijwillig te beleedigen.

O Maria, bid voor mij, opdat ik voortaan zuiver en onbevlekt voor Gods aanschijn leve. Amen.

IIe PUNT. Overweeg hier ook de afschuwelijkheid der zonde. God heeft er zulk een afkeer van, dat Hij niet kon dulden, dat Maria aan de minste zonde, zelfs niet aan de erfzonde, zelfs niet voor een oogenblik, zou

schuldig geweest zijn : wijl dit zou gestreden hebben met hare waardigheid van Moeder Gods en met de heiligheid van Jezus-Christus, die uit haar de mensche-lijke natuur moest aannemen.

Indien God de minste zonde in Maria niet kon dulden, hoe bitter moet het dan aan dien zelfden God niet zijn, indien wij ons, die zijne kinderen zijn, aan zoo vele vrijwillige zonden plichtig maken en somtijds er zoo langen tijd in voortleven? Indien Maria om de erfzonde onbekwaam zou zijn geweest, eene waardige Moeder van Jezus te worden, hoe zullen wij dan waardig zijn, Hem in ons hart te ontvangen, als Hij door de H. Communie tot ons komt; wij, die Hem zoo dikwijls beleedigd hebben en ons aan zoo vele zonden schuldig gemaakt hebben?... Immers niets mishaaft Hem zoo zeer als de zonde. Als iemand, gelijk Job met melaatschheid overdekt ware; als hij, gelijk een Jozef, in een vunzigen kerker opgesloten ware; als hij, gelijk een David, met lasteringen overladen wierde, zou God er toch geen afkeer van hebben; maar al ware hij met goud en kostbare diamanten bekleed en daarbij plichtig aan *eene groote* zonde, zoo iemand zou afschuwelijk zijn in Gods oogen; ja zelfs al ware hij slechts met *ééne* dagelijksche zonde besmeurd, dan reeds zou deze voor zijn aanschijn afschuwelijker zijn, dan alles wat men zich afschuwelijks kan verbeelden. Hoe afgrijselijk iemand ook zij door eene walgelijke ziekte, of door de kanker, het zou evenwel niets zijn in vergelijking bij eene ziel, besmeurd met zonde, al ware het slechts

met eene enkele, en wel de kleinste dagelijksche zonde.

O God, hoe afgrijselijk moet ik dan in uwe oogen zijn!... Helaas, mijne ziel is besmeurd met zoo vele en zoo groote zonden: mijne misdaden zijn als het haar van mijn hoofd vermenigvuldigd.

Herdenk, o mensch, uwe jaren, en overweeg, hoe gij geleefd hebt. Welke zijn uwe zonden? Welk is derzelver getal? Hoedanig is derzelver grootheid!

Mijn God, ik zie mijn leven met zonden vervuld! zij zijn ontelbaar. Helaas, ik heb de dagen mijner kindheid, mijner jeugd en verdere levensdagen in zonden doorgebracht: Er was geen dag, op welken ik vrij bleef van alle zonden; zoodat ik met Job moet zeggen: *dagelijks zondigende en geene boetvaardigheid doende, heeft de doodsangst mij bevangen*. En dan hoe groot zijn die zonden!... Indien de geringste zonde voor U erger is, dan het vernietigen van hemel en aarde, hoe verschrikkelijk moeten dan voor uw aanschijn zoo vele en zoogroote zonden wel niet zijn, die ik tegen U bedreven heb? *Delicta quis intelligit?* Wie is bekwaam het getal mijner zonden en derzelver boosheid te achterhalen?... O God, ik schaam mij voor U, om de menigte en de afschuwelijkheid mijner zonden, en vraag er U rouwmoedig vergiffenis over; tevens dank ik U, dat Gij mij uit enkele genade tijd tot boetvaardigheid gegeven hebt, en maak het besluit, dezen tijd te besteden, om U te dienen en mijne zonden te boeten. O genadige God, ontferm U mijner en sta mij bij.

O Maria, bid voor mij, opdat ik naar uw voorbeeld, onbevlekt voor God leve. Amen.

OEFENINGEN. 1° Zich verheugen over de voorrechten van Maria en God er voor bedanken. 2° Zich vernederen. 3° Trachten zuiver en onbevlekt voor God te leven. (*Sluitgebed*, bladz. 50).

XIIIe MEDITATIE: VOORBEREIDINGSGEBED. (bl. 28).

I^e PUNT. *Jezus biedt zich aan als Borg voor onze zonden. God stemt er in toe.*

IIe PUNT. *God beloofde aanstonds den Messias.*

I^e PUNT. O ziel, overweeg de goedheid van God jegens den mensch. De engelen zondigen en worden oogenblikkelijk gestraft en zonder uitstel in den afgrond nedergestort. Ook zondigde Adam en in hem zondigden alle menschen, en in plaats van hem te straffen, had God met hem medelijden, en gaf hem tijd tot boetvaardigheid en genade om zich te bekeeren en deugdzaam te leven; daarenboven nam Jezus zelf de schuld op zich, en daar de zonde van oneindige boosheid was, en alle schepselen te zamen niet bekwaam waren, er voor te voldoen, bood Hij zich als *Borg* aan, ten einde eene volkomene voldoening aan zijnen Vader te geven.

Verbeeld u dan te zien, dat Jezus zich aan zijnen Vader vertoont, en voor den gevallen mensch genade vraagt, terwijl de Vader zegt: „Neen, mijn Zoon, dat kan niet zijn; mijne rechtvaardigheid eischt voldoening.” „Wel nu, zegt Jezus, Ik neem de schuld op Mij, met de verplichting om er voor te voldoen.” „Goed, zegt de Vader: maar dan zult gij er voor moeten lijden en er den schandelijksten dood voor

sterven." Jezus zich daaraan onderwerpende zeide: *Zie, Vader, hier ben Ik om uwen wil te volbrengen.* Intusschen veroordeelde de hemelsche Vader Hem tot den dood, en wel tot den schandelijken dood des kruises, en Jezus was gehoorzaam uit liefde voor den mensch.

O mijn God, waar heeft men ooit van zulke liefde voor zijne vijanden en van zulken ijver voor de rechtvaardigheid gehoord? Hoe is het mogelijk dat Gij uit liefde voor den ondankbaren mensch en uit ijver voor de rechtvaardigheid uwen eenigen Zoon hebt kunnen veroordeelen? Waar heeft men ooit gehoord, dat de Zoon des Konings de schuld van een ondankbaren slaaf op zich nam en zich als borg aanbod, om voor dien slaaf te voldoen, voor hem te lijden en te sterven? En waar heeft men ooit eenen koning gevonden, die uit liefde voor de rechtvaardigheid zulk aanbod aannam en zijnen Zoon ter dood veroordeelde?

Lieve Jezus, hetgeen nooit in de geschiedenis der wereld gehoord is, noch zal gehoord worden, hebt Gij met uwen Goddelijken Vader gedaan en staat in het Evangelie te lezen. O wat liefde en dankbaarheid ben ik U daarvoor niet verschuldigd?

Maar zijt gij daar altijd dankbaar voorgeweest? Hebt gij er Hem eenige bewijzen van liefde voor betoond en welke? Wat doet gij om aan de goddelijke rechtvaardigheid te voldoen voor de schulden, die gij door uwe zonden gemaakt hebt?

Ach, lieve Jezus, hoe weinig heb ik er tot nog toe

voor gedaan?... helaas, ik heb U integendeel versmaad, en uwe bevelen met voeten getreden. Ach, lieve Jezus, hoe spijt mij dit!... Geef, dat ik U voortaan oprecht beminne en liever sterve, dan U door de minste zonde vrijwillig beleedige.

IIe PUNT. Overweeg ook de strengheid en goedheid van God. Adam zondigt en oogenblikkelijk straft hem God en belooft hem te gelijker tijd eenen Messias die voor zijne zonde voldoen en den kop van het serpent verpletteren zou. Wat wonder!... God straft en geneest! Nauwelijks had Adam gezondigd, en straf verdiend, of God toonde hem zijne goedheid en beloofde hem eenen Verlosser!... De straffen waren groot, maar het geneesmiddel was nog grooter. De gedachte aan dien Verlosser was de eenige troost voor Adam en zijne nakomelingen, te midden der rampen welke zij moesten verduren... O ziel, verbeeld U één' ondankbaren slaaf, om zijne misdaden uit zijn vaderland verbannen en tot de grootste ellenden gebracht, terwijl de zoon des konings zijn vaderlijk huis verlaat, om die slaaf op te zoeken en te troosten, door de belofte van hem spoedig te komen verlossen. Welk een troost zou eene dusdanige belofte voor dien slaaf zijn, hoezeer zou hij te midden zijner smarten bemoedigd worden, door de gedachte aan zijne nabijzijnde verlossing en hoe vurig zou hij steeds naar de komst van zijn verlosser verzuchten!... Zoo deed ook Adam met zijne kinderen, zoo deden ook de HH. Oudvaders en zoo moeten ook wij, gedurende den Advent doen, zeggende: *Rorate cæli*

desuper et nubes pluant justum : dauwt hemelen van omhoog, en gij, wolken, regent den Rechtraardige af.

Zal de gedachte aan den Verlosser in U ook niet opwekken, ten 1ste, gevoelens van *verwondering* over de genade van God jegens den mensch; ten 2^e, van *liefde* tot Jezus uwen Verlosser; ten 3^e, van *verlangen* naar zijne komst, opdat Hij spoedig kome en geestelijker wijze in u herboren worde?

Ja, lieve Jezus, zeker gevoel ik in mij gevoelens van verwondering, van liefde en verlangen geboren worden. Wie zou over eene zoo groote genade niet *verwonderd* zijn? Wie zou door zulke liefde niet tot *wederliefde* opgewekt worden? Wie zou naar zulken Verlosser niet *verlangen* en met de H. Kerk uitroepen: *Mitte Agnum, Domine, Dominatorem terræ: Heer, zend het Lam, den beheerscher der aarde...* dat Hij kome: dat Hij spoedig kome: ik verlang vurig naar Hem, opdat Hij mijne ziel geneze, met deugden versiere en zalig make.

O Maria, bid voor mij, opdat ik aan de genade des Verlossers deelachtig worde. Amen.

OEFENINGEN. 1° Dankbaar zijn voor de genade die Jezus ons gebracht heeft. 2° Uit wederliefde minzaam zijn jegens die ons beleedigd hebben. *Sluitgebed*, (blad. 50).

XIVe MEDITATIE. VOORBEREIDINGSGEBED. (bl. 28).

I^e PUNT. *De komst des Messias wordt 4000 jaren uitgesteld.*

IIe PUNT. *De Oudvaders verzuchten vurig naar zijne*

komst, gelijk melaatschen, blinden, gevangenen en ballingen, naar genezing en bevrijding.

1^e PUNT. Overweeg, mijne ziel, de ondoordringbare geheimen van Gods Voorzienigheid, die alles wijselijk beschikt. — Nauwelijks had Adam gezondigd, of God beloofde hem den Messias; en evenwel verliepen er nog ruim 4000 jaren, vòòr Hij op aarde verscheen. De goddelijke Voorzienigheid beschikte het zoo, ten 1ste, om in dien tusschentijd alles af te beelden en te voorzeggen, wat er met den Messias zou gebeuren; ten 2^e, om den hoovaardigen mensch te vernederen en hem door eigene ondervinding te leeren, hoe uitzinnig, blind en bedorven hij uit zich zelfen is. Aan zich zelfen overgelaten verviel hij tot de grootste dwaasheden en afschuwelijkste buitensporigheden, zoodat hij zich aan alle misdaden overgaf en alle soorten van afgoden en maaksels zijner eigene handen als godheden aanbad. Daar Adam en de Oudvaders van hunne ellenrden doordrongen waren, en wisten, dat niemand tenzij de Messias, hen daaruit kon verlossen, hebben zij gedurig tot God verzucht, Hem smeekende, dat Hij den beloofden Messias zou gelieven te zenden. Adam en de Oudvaders spraken er dikwijls over met hunne kinderen en kindskinderen. Zij spraken over den gelukkigen staat, waarin Adam geschapen was; over den beloofden Messias, in wien zij moesten gezegend worden, en deden door herhaalde verzuchtingen en gebeden den hemel geweld aan, opdat de Messias spoedig zou komen; zeggende: *Dauwt hemelen van boven, en gij, wolken, regent den Rechtraardige af, en*

wederom: *Heer, zend het Lam, den Beheerscher der aarde*, en wederom: *Heer, zend dengene, dien Gij beloofd hebt te zenden*. (1)

Zijt gij ook zoo van uwe nietigheid, blindheid en bedorvenheid doordrongen? Verzucht gij daarom ook dikwijls tot God, opdat Hij afdale en uwe geestelijke zielskwalen geneze?

Helaas, mijn God, hoe onachtzaam, ben ik ten aanzien mijner zaligheid. Groot zijn mijne geestelijke ellenden en zielskwalen, en toch ga ik buiten U mijnen troost zoeken en stort ik mij zòd nog dieper in afgrond. Ach, hoe kan ik zoo dwaas en zòd uitzinnig wezen?... O God, verlicht mij, opdat ik mijne nietigheid, blindheid en bedorvenheid beter erkenne en nietiger worde in mijne oogen. Hoe ellendig ben ik zonder uwe genade! Indien Gij mij niet verlicht hadtet, dan ware ik nog in de blindheid der afgoderij en in de duisternis des ongeloofs. Lieve Jezus, welke dankbaarheid ben ik U daarvoor niet verschuldigd en hoezeer moet ik niet bezorgd zijn, om aan uwe genade te beantwoorden en steeds zuiver voor U te leven? Dierbare Jezus, ontferm U mijner en geef dat ik U meer en meer beminne en buiten U niets begeere. Kom, Heere Jezus, kom, om geestelijker wijze in mij herboren te worden.

IIe PUNT. Verbeeld u een *melaatsche*, grootelijks verlangende om van zijne melaatschheid gezuiverd te worden: een *blinde* vurig biddende, om het

(1) Exodi. 4. 13.

gezicht te herkrijgen: een *gerangene*, verzuchtende om van zijne boeien bevrijd te worden: een *balling*, naar het oogenblik hakende, om naar zijn vaderland terug te mogen gaan. Hoe aangenaam zou het voor hen zijn, te vernemen, dat de komst eens geneesheers, eens verlossers of eens leidsmans nabij was, en hoe zouden zij dan hunne verzuchtingen verdubbelen?... Hetzelfde deden de heilige Oudvaders. Zij erkenden hunne zielskwalen, en wisten, dat zij onderworpen waren aan eene geestelijke melaatschheid en blindheid, duizendmaal erger, dan die des lichaams: ook gevoelden zij, dat zij als slaven door den duivel gekluisterd en als ballingen van den hemel, hun vaderland, verwijderd waren. Hoe meer zij van hunne ellenden doordrongen waren, des te meer verdubbelden zij hunne verzuchtingen en des te meer deden zij hun best, om hunne gebeden hemelwaarts te zenden, opdat de Messias zou komen en als *Geneesheer* hen zou zuiveren van hunne melaatschheid en genezen van hunne blindheid, als *Verlosser* hunne boeien en kluisters verbreken en als *Leidsman* hen leiden op den weg des hemels.

Waarom, mijne ziel, verlangt en verzucht gij zoo weinig naar de komst van Jezus: immers ook gij zijt door uwe zonden, als een melaatsche onzuiver en afschuwelijk in Gods oogen; door uwe begeerlijkheden dwaalt gij, als een *blinde* in het duister ten aanzien van alles, wat God en uwe zaligheid aangaat; door de boosaardigheid van uwen wil zijt gij als een *gerangene* geboeid en gekluisterd; eindelijk zijt gij als een

banning van God en het hemelsch vaderland verwijderd: waarom verlangt en verzucht gij dan zoo weinig naar de komst van Jezus?

Lieve Jezus, 't is omdat ik niet genoeg doordrongen ben van mijne zielskwalen en geestelijke ellenden: daarom bid ik U, mij meer en meer te verlichten, opdat ik mijne geestelijke ellenden beter erkenne; doe mij zien dat ik geestelijker wijze gelijk ben aan een melaatsche, blinde en gevangene, en dat ik als een *banning* verwijderd ben van mijn Vaderland, opdat ik dit ziende naar uwe komst verlange. O ja, lieve Jezus, ik verlang naar U: kom om mijne zielskwalen te genezen: ik erken U als den eenigen *Geneesheer* mijner geestelijke melaatschheid en blindheid; als den eenigen *Verlosser*, die mij uit de boeien des duivels kan redden; en als mijnen eenigen *Leidsman* om mij op den weg naar den hemel te leiden: kom derhalve, lieve Jezus; ik verlang vuriglijk naar uwe komst en zal gedurende den Advent dikwijls naar U verzuchten, om U te mogen ontvangen en door U de genezing mijner zielskwalen te verkrijgen. Kom, lieve Jezus, ik verlang naar U; kom om geestelijker wijze in mij herboren te worden en mij aan de genade uwer Geboorte deelachtig te maken.

O Maria, bid voor mij, opdat ik de grootheid mijner ellenden erkenne, mij diep vernedere en vurig naar de komst van Jezus verlange. Amen.

OEFENINGEN. 1° Dikwijls denken aan onze zielskwalen en geestelijke ellenden. 2° Dikwijls tot God verzuchten, opdat Hij ons trooste, en met de Oudva-

ders zeggen : *Rorate cæli desuper et nubes pluant justum : dauwt hemelen van boren en gij wolken, regent den Rechtraardigen af.* (Sluitgebed, bl. 50).

XVe MEDITATIE. VOORBEREIDINGSGEBED. (bladz. 28).

I^e PUNT. *Het geheim der Menschwording.*

IIe PUNT. *Maria's toestemming.*

I^e PUNT. Overweeg de boodschap des Engels aan Maria en het geheim der Menschwording. Verbeeld u Maria te zien in de eenzaamheid van hare kamer, zittende op de knieën en vuriglijk biddende om de komst van den Messias. Daar zij beter dan iemand anders doordrongen was van onze geestelijke ellenden en zielskwalen, en beter de noodzakelijkheid der verlossing kende, was haar verlangen naar den Messias ook grooter dan dat van alle anderen en bad zij vuriger om zijne komst. Zij had eene zoo geringe gedachte van haar zelve, dat zij zich niet waardig erkende de dienstmaagd van de Moeder des Zaligmakers te zijn.

Terwijl Maria om de komst van den Messias bad en zich inwendig met die goddelijke geheimen bezig hield, verscheen de Engel Gabriël om haar te boodschappen, dat zij verkozen was, niet om de dienstmaagd van de moeder des Zaligmakers, maar om zelfs zijne Moeder te zijn. Haar groetende zeide hij: *wees gegroet, Gij, vol van genade de Heer is met u.* Daar Maria bij dien groet ontsteld werd, zeide de Engel: *vrees niet, Maria; want gij hebt genade bij*

God gevonden: Gij zult ontrangen en een' zoon baren en zijnen naam JEZUS noemen. Toen Maria dit hoorde, werd zij nog meer ontsteld: zij was bekommerd over hare zuiverheid, welke zij door belofte aan God had toegewijd en vroeg: *hoe zal dit gebeuren, dewijl ik geen en man beken?* Zij sprak zoo, niet uit twijfel aan hetgeen de Engel zeide, maar uit liefde voor de zuiverheid, welke zij voor geene zaak der wereld had willen opofferen. Liever zou zij verzaakt hebben aan de waardigheid van Moeder Gods dan aan de zuiverheid. De Engel stelde haar gerust, door haar het geheim der Menschwording uit te leggen en haar te verzekeren, dat dit zou geschieden op eene geheele bovennatuurlijke wijze, zonder verlies van hare zuiverheid, zeggende: *De H. Geest zal over u nederdalen en de kracht des Allerhoogsten zal u overschaduwen, en daarom ook zal het Heilige, dat uit u zal geboren worden, Gods Zoon genoemd worden.* Zoo haast Maria dit hoorde, stemde zij toe en zeide: *Zie de dienstmaagd des Heeren, mij geschiede naar uw woord.*

Ziedaar het groot geheim der Menschwording van Jezus! 't is een wonderwerk van den H. Geest! 't is een bovennatuurlijk geheim, door de alvermogende kracht des Allerhoogsten voltrokken. Maria werd Moeder, en tevens bleef zij Maagd. Zij ontvangt den Zoon Gods in haren schoot en baart haren Schepper: daarom kan zij zeggen: *Die mij geschapen heeft, heeft in mijnen schoot gerust. Qui creavit me, requievit in tabernaculo meo.* Welk geheim! Moeder en te gelijk Maagd te zijn!... Welk

wonder! Moeder te zijn van God — van den Schepper! Gave God, dat de H. Geest ook over mij neerdaalde en dat de kracht des Allerhoogsten mij ook overschaduwde en te zijner eer groote werken van deugden te verrichten, gelijk Maria, de eenzaamheid, het gebed en de zuiverheid te beminnen en gelijk zij, mij diep te vernederen, als zijnde de dienaar van allen.

Brengt de H. Geest ook in u goede vruchten voort — dat is — brengt Hij in en door u voort de vruchten van goede gedachten, van edelmoedige begeerten, van heilige woorden, van verhevene werken en heldhaftige deugden? — Integendeel, brengt de booze geest in u geene kwade vruchten voort — dit is — brengt Satan in en door u niet voort, booze vruchten van zinnelijke, afgunstige, hoogmoedige en onkuische gedachten? van bittere, stoorsche, onvriendelijke of liefdelooze woorden?... van lichtzinnige, onzedige of booze werken?

O God, ik word beschaamd, als ik zie, dat de booze geest nog zooveel invloed op mij heeft. Ach, ontferm U mijner en geef, dat de geest der wereld in mij sterve, en dat uw geest in mij leve, en in en door mij voortbrengende goede gedachten, heilige woorden, verhevene werken en heldhaftige deugden, om voortaan de eenzaamheid, het gebed en de zuiverheid te beminnen en mij diep te vernederen.

IIe PUNT. Overweeg verder de ootmoedigheid van Maria. Ofschoon zij groot was voor God, was zij nietig voor haar zelve. De grootheden van God beschou-

wende, zonk zij als weg in den afgrond van haar niet. Terwijl zij tot *Moeder Gods* verkozen werd, zag zij zich aan als *de dienstmaagd* des Heeren en stelde zich geheel in de beschikking van God, zeggende: *zie de dienstmaagd des Heeren, mij geschiede naar uw woord...* Ziedaar een schoon voorbeeld voor u, mijne ziel! Maria vernederde zich, toen God haar verhief. Zij noemde zich *de Dienstmaagd* des Heeren, toen de Engel haar zeide, dat zij tot *Moeder Gods* gekozen was. Maria gaf zich geheel aan Gods beschikking over, zeggende: *fiat* — *mij geschiede naar uw woord...* door dat woordje *fiat*, behaagde zij zoozeer aan God, dat ze op hetzelfde oogenblik *Moeder* werd, en de Zoon Gods de menschenlijke natuur aannam in haren maagdelijken schoot. O *fiat*, O krachtig woord! roept de H. Thomas van Villa Nova uit: O alvermogend *fiat*. Door dat woord *fiat* is de wereld geschapen: door dat *fiat* heeft de Almachtige hemel en aarde uit het niet voortgebracht. Maar nooit is er op de aarde een *fiat* gehoord, gelijk als dat van Maria: geen menschen verstand kan achterhalen wat er gebeurde toen Maria zeide: *fiat*. Op dat oogenblik daalde de Zoon Gods uit den hemel neder en nam Hij uit Maria de menschenlijke natuur aan. Door dat woord *fiat*, kunnen ook wij nog groote wonderen verrichten: als wij namelijk, ons in alles aan Gods beschikking overgeven; als wij zijne beschikking in alles erkennen en aanbidden en ons er volkomen aan onderwerpen.

Hoe is het dan met u gesteld? Volgt gij het voorbeeld van Maria na, door u zelven te vernederen,

door u als de geringste van allen aan te zien, door gaarne te hebben, dat anderen u ook als dusdanig aanzien en behandelen, eindelijk door altijd en met alles tevreden te zijn, zeggende: *fiat!* dat alles geschiede, wat God, wat de oversten, wat de medebroeders of andere personen voor mij beschikken?

Helaas, mijn God, hoezeer ben ik te beklagen!... Ik ben een niet, ja een zondaar, en toch wil ik mij verheffen... In plaats van mij aan de leiding uwer Voorzienigheid en de bevelen mijner oversten over te geven; in plaats van in de kruisen of wederwaardigheden te zeggen: *fiat! Gods wil geschiede!*, gebeurt het dikwijls dat ik ontevreden ben en mort tegen uwe Voorzienigheid. O God, ontferm U mijner en geef dat ik altijd nederig zij in mijne oogen, gaarne als de minste behandeld worde en te midden der kruisen, verdrukkingen en vernederingen uiter harte zegge: *fiat!* Het geschiede zòd!... Het geschiede zòd!.. God wil het zòd: zijn wil geschiede!

O Maria, bid voor mij, opdat ik steeds ootmoedig van harte en gelaten zij. Amen.

OEFENINGEN. 1° Nooit met lof van zich zelven spreken. 2° Gaarne hebben dat ook anderen nederig van mij denken en spreken. 3° Mij in alles aan de beschikkingen van Gods Voorzienigheid overgeven. (*Sluitgebed, bladz. 50.*)

XVIe MEDITATIE: VOORBEREIDINGSGEBED. (*bladz. 28.*)

I^e PUNT. *De vernedering van Jezus in den schoot van Maria.*

IIe PUNT. *De verheffing van Maria door Jezus.*

1^e PUNT. Stel u Jezus voor, opgesloten in den schoot van Maria, als een gevangene in een donkeren kerker en bewonder zijne diepe vernedering. *De summo ad imum.* Jezus is afgedaald van het hoogste tot het laagste. (1) Wat kan er hooger en tevens lager zijn dan Jezus? ofschoon Hij hemel en aarde vervult, boven de engelen verheven is en in alles gelijk aan God den Vader en God den H. Geest, was Hij evenwel klein in den schoot van Maria; Hij was er zoo nauw opgesloten, dat Hij zich niet kon bewegen, noch gebruik maken van zijne zintuigen: zijn toestand was vooral bitter en vernederend, omdat Hij er was met het volle gebruik van zijn verstand en dus de geheele verworpenheid van zijnen staat kende en al deszelfs bitterheid gevoelde. Indien wij eens moesten terugkeeren tot den schoot onzer moeder met de kennis, die wij nu hebben, hoe bitter en verworpen zou ons dit niet toeschijnen? Daarom zeide Nicodemus tot Christus: *Kan de mensch tot den schoot zijner moeder terugkeeren en op nieuw geboren worden?* (2) Groot was de vernedering van den H. Joannes van het kruis en bitter zijn toestand, toen hij door zijne medebroeders opgesloten in een klein donker hok, veracht en bespot werd; doch tevens moet zijne liefde tot God groot geweest zijn, wijl hij die vernedering en beschimping met geduld en zelfs met blijdschap leed; evenwel was de vernedering van Jezus en de liefde, waarmede Hij leed, oneindig veel grooter.

(1) Richardus de S. Victore, de Verbo incarn. Cap. 8.

(2) Joan. 3. 4.

Lieve Jezus, ik aanbid uwe liefde en overgroote vernedering. Hoe hebt Gij ondankbare menschen zoo kunnen beminnen en U zelven om hunnent wil zoo diep willen vernederen? Helaas, de menschen verheffen zich en willen geëerd en verheven zijn, terwijl Gij U uit liefde tot de menschen vernedert, de verworpenheid zoekt, en met liefde aanvaardt. O mijn God, hoe is het mogelijk, dat de mensch, na zulk voorbeeld van ootmoedigheid en liefde gezien te hebben, zich nog durft verheffen?

Christenziel, bemint gij ook de vernederingen? Hebt gij gaarne, dat men somtijds aan den u verschuldigden eerbied te kort blijft? Verheugt gij u, als men u aanstelt tot geringe en nederige bedieningen?

Ach, lieve Jezus, hoe ellendig ben ik! Ik kan de geringste vernedering niet lijden en toon daarbij mijne ontevredenheid: de gedachte, dat ik een of twee trapjes te laag geplaatst ben, kwelt mij en maakt mij ongeduldig en verdrietig; terwijl Gij uit liefde tot mij zijt nedergedaald van den hoogsten trap van glorie tot den laagsten trap van vernedering. Hoe oneindig is die afstand! Wie is bekwaam dezen te berekenen? Gewis niemand. Telt honderd duizend millioenen trappen van vernederingen, en die vernedering is nog niets bij de uwe vergeleken. De afstand der Godheid en der menschheid is oneindig en dus is uwe vernedering ook oneindig; ja zij is eene *vernietiging*: De Apostel (1)

(1) Ad Phil. 2. 6.

zegt: *daar Hij God was... heeft Hij zich zelven vernietigd; en de gedaante eens dienstknechts aannemende, is Hij den menschen gelijk geworden.*

Dierbare Jezus, ik aanbid uwe diepe vernederingen. Hoe is het mogelijk, dat ik er zoo zeer voor vrees? Ohadde ik meer liefde, dan zou ik, gelijk de heiligen, mij in die vernederingen verheugen en mij gelukkig achten met U versmaadheden te mogen lijden. Ontferm U mijner, lieve Jezus, en geef, dat ik voortaan alle gelegenheden voor vernedering met liefde aanvaarde.

IIe PUNT. Overweeg vervolgens de verheerlijking der H. Maagd Maria door de tegenwoordigheid van Jezus in haren maagdelijken schoot. De H. Geest heeft uit haar bloed het lichaam van Jezus gevormd, en zoo heeft zij uit hare zelfstandigheid het wezen der menschelijke natuur aan Jezus, den Schepper van het heelal, gegeven: zij wordt dus met recht *de Moeder des Scheppers* genoemd; hierom zingt de H. Kerk in het officie der H. Maagd Maria met verwondering: *Heilige en onberlekte Maagd! Ik weet niet met welke lofzangen ik u zal verheffen; want Hem dien de hemelen niet kunnen bevatten, hebt gij in uwen schoot gedragen.*

O God, ik weet bijna niet, wat, ik hier het meest moet bewonderen of de vernedering van Jezus of de verheerlijking van Maria, doch ik zal het beide doen. Ja, lieve Jezus, ik zal uwe diepe vernedering aanbidden: hemel en aarde kunnen U niet bevatten; het heelal is bij U als een druppeltje van den morgendauw, dat op aardeneerzijgt, en evenwel waart Gij opgesloten

in den schoot van Maria. O wonderbaar geheim! O diepe vernedering! Hij, dien de hemelen niet kunnen bevatten, sluit Zich op in den schoot der H. Maagd Maria!

Dierbare Jezus, ik aanbid niet alleen uwe vernedering, maar bedank U ook voor de verheerlijking van Maria. Wie zal bekwaam zijn, hare verheerlijking te beseffen, en de genade te beschrijven, welke Gij haar bewezen hebt, tijdens de negen maanden, dat Gij in haren schoot rustet?

Jezus, die de hemelen niet kunnen bevatten, sluit Zich op in den schoot van Maria; Maria, hoewel zij de Moeder Gods was, noemt zich *de dienstmaagd des Heeren*, en zoudt gij u, nietige aardworm, zelven nog durven verheffen, of voor de wereld vertoonen?... zult gij niet liever de eenzaamheid zoeken en trachten voor allen onbekend te zijn, ten einde gelijkvormig te worden aan Jezus en Maria.

Ja zeker lieve Jezus, dit is mijn verlangen,! Ik zal trachten, zooveel in mij is, onbekend te blijven voor de wereld en in alles uwe eer en glorie te bevorderen: ook zal ik trachten nietiger te worden meer dan ik nog geweest ben en ootmoedig te zijn in mijne oogen.

O Maria, bid voor mij, opdat ik de vernederingen beminne en gaarne onbekend zij. Amen.

OEFENINGEN. 1° In navolging van Jezus, zooveel in ons is, het geringste, het nederigste betrachten. 2° De goede hoedanigheden zoo veel mogelijk voor het oog der menschen bedekken. 3° God bedanken voor de verheerlijking van Maria. (*Sluitgebed*, bladz. 50).

XVIIe MEDITATIE: VOORBEREIDINGSGEBED. (bl. 28).

I^e PUNT. *Jezus heeft niet de natuur der engelen, maar die der menschen aangenomen.*

IIe PUNT. *Hij heeft zich in alles aan ons gelijk gemaakt.*

I^e PUNT. Overweeg de groote vernedering van Jezus, daar Hij de natuur der menschen en niet die der engelen heeft aangenomen. De Apostel zegt: *Nusquam enim angelos apprehendit; sed semen Abrahamæ apprehendit* (1). *Nergens toch trekt Hij zich de engelen aan; maar het geslacht van Abraham trekt Hij zich aan*, dat is, Hij heeft de natuur der menschen en niet die der engelen aangenomen. Het woord *apprehendit*: heeft vastgegrepen, 't welk de Apostel bezigt, geeft duidelijk te kennen, het groot verlangen, dat Jezus had om zich te vernederen. De engelen. om zoo te spreken, waren dichter bij de Godheid terwijl de mensch er meer van verwijderd was en om de zonde er zich nog verder van verwijderde: intusschen heeft God die meer verwijderd zijnde en zich steeds meer verwijderende menschelijke natuur, als het ware, achtervolgd en vastgegrepen, gelijk men doet met een wegvlochtenden dief; doch niet om ze te straffen, maar om er zich mede te vereenigen, en zich dieper te vernederen.

Lieve Jezus, zoo hebt Gij dan de vernederingen

(1) Ad Hebr. 2. 16.

nageloopt en met blijdschap aanvaard, om door die vernederingen ons te verheffen, en ons te leeren, dat ook wij de vernedering moeten beminnen, hoogachten en zoeken! Indien zij geen groot goed waren, zoudt Gij ze niet verkozen hebben boven alle eer en grootheid der wereld.

Mijne ziel, welk gevoelen hebt gij van de vernederingen? hebt gij er hoogachting voor? bemint en zoekt gij ze? of zoekt gij integendeel de eer en grootheden? neemt gij uw behagen in de achting en eerbewijzing der menschen?

Ach, lieve Jezus, hoe dwaas en uitzinnig ben ik! Gij leert mij door uw voorbeeld, dat verworpen en onbekend te zijn, van meer waarde is, dan het genot van alle wereldsche grootheden, en evenwel zoek ik de achting der menschen, terwijl ik de vernederingen, zoo veel mogelijk, ontwijk. Dierbare Jezus, wanneer zal ik eens wijzer zijn en naar uw voorbeeld de vernederingen beminnen? Wanneer zal ik met David eens in waarheid kunnen zeggen: *'t Is goed Heer, dat Gij mij vernederd hebt?* (1) Wanneer zal ik met denzelfden Profeet de vernederingen zoeken, zeggende: *Ik zal nietiger worden meer dan ik geweest ben, en zal ootmoedig zijn in mijne oogen?* Dierbare Jezus, ontferm U mijner, en geef dat ik voortaan de vernederingen met liefde aanvaarde en overal en bij alle gelegenheden het geringste kieze: het geringste in de bedieningen, in de kleederen, in de meubelen, in de spijzen, in de woningen, etc.

(1) Ps. 118.

IIe PUNT. Overweeg verder de liefde van Jezus voor de vernederingen. Ofschoon Hij besloten had, de menschelijke natuur aan te nemen, stond het Hem evenwel vrij, eene meer verhevene natuur aan te nemen; eene natuur waardiger dan de onze, vrij van alle ellenden en volmaakt in alles, gelijk die van Adam was, op het oogenblik zijner schepping; namelijk in eene volwassen gestalte en in de oorspronkelijke rechtvaardigheid; maar nu heeft Hij het tegenovergestelde gedaan, door onze natuur met al derzelver ellenden aan te nemen. Hij wilde gelijk wij, langzamerhand opgroeien, en toenemen in behagelijkheid bij God en bij de menschen, met een woord, Hij wilde aan ons gelijk zijn in alles, wat niet strijdig is met zijne Godheid en heiligheid; daarom heeft Hij al onze natuurlijke gebreken en behoeften aangenomen, uitgenomen de onwetendheid, de ziekten en de zonde met derzelver gevolgen, als strijdig aan zijne Goddelijke waardigheid en oneindige heiligheid.

Overweeg ook, dat Hij dit gedaan heeft uit liefde voor u, om door eigene ondervinding uwe ellenden en behoeften te kennen en meer medelijden met u te hebben. De Apostel zegt: *Hij moest in alles aan zijne broeders gelijk worden, opdat Hij mededoogend worde en een oprecht Hoogepriester bij God zou zijn, tot verzoening der zonden van het volk; want, daar Hij zelf door het lijden beproefd is, is Hij machtig om diegenen te helpen, welke beproefd worden.* (1).

(1) Hebr. II. 17. 18.

Lieve Jezus, waar heeft men ooit dergelijke liefde gevonden? Wie was er ooit zoo vol liefde, dat Hij eens anders noodwendigheden en lijden op zich nam, om door eigene ondervinding deszelfs bitterheden te kennen en geschikter te zijn, er medelijden mede te hebben?... Neen, lieve Jezus zulke menschen vindt men in de wereld niet. Evenwel hebt Gij het gedaan. O wat liefde!... Wat dankbaarheid zijn wij daar voor niet verschuldigd?

Zult gij dan een zoo goeden Jezus niet beminnen? Zult gij niet trachten naar zijn voorbeeld mededoogend jegens anderen te zijn? Zult gij nog klagen over uwe lichamelijke noodwendigheden of over de beproevingen, welke God u overzendt, terwijl Jezus uit liefde van u zich er vrijwillig aan onderworpen heeft?

Lieve Jezus, wanneer ik zie, dat Gij uit liefde tot mij zoo veel geleden hebt, hoe zou ik dan nog durven klagen? De liefde heeft U gedwongen, om U in alles aan ons gelijk te maken en gelijk wij, door lijden beproefd te worden; zou diezelfde liefde mij ook niet dwingen, om gaarne alles te lijden, ten einde aan U gelijk te worden? Ik hoop het, lieve Jezus, en bid U om die genade. Ja, lieve Jezus, ik wil U beminnen: mij dunk, dat thans het vuur der liefde in mij ontvlamt, om alle bitterheden blijmoedig aan te nemen. Geef ook, lieve Jezus, dat ik steeds mededoogend jegens anderen zij, door mij te verbeelden in hunne plaats te zijn, denkende: „als ik in dat lijden, in die vernedering, armoede of onderdrukking ware, hoe zou ik dan gesteld zijn?”

Maria, bid voor mij, opdat ik de vernederingen beminne en mij verheuge aan Jezus gelijkvormig te zijn. Amen.

OEFENINGEN. 1° Voor zooveel in ons is, het geringste en nederigste kiezen. 2° Zich stellen in de plaats van anderen die lijden, ten einde er medelijden mede te hebben. (*Sluitgebed*, bl. 50.)

XVIIIe MEDITATIE: VOORBEREIDINGSGEBED (*bl.* 28).

I^e PUNT. *Jezus mensch wordende, toont hoogachting voor de verworpenheid.*

IIe PUNT. *Hij leert ons, er ook hoogachting voor te hebben en ze met liefde te aanvaarden.*

I^e PUNT. Verbeeld U Jezus te zien in den schoot zijner Moeder, zeggende: *leert van mij dat ik ootmoedig van harte ben* (1). Hoe goed passen dààr die woorden in zijnen mond! immers in den schoot van Maria was Hij zeer diep vernederd. De Apostel zegt, dat Hij, in zijne Menschwording zich vernederd en vernietigd heeft, aannemende de gedaante van eenen slaaf, ja zelfs die eens zondaars. Als God is Hij almachtig, rijk, omkleed met luister en glorie, onlijdelijk en onsterfelijk; maar door het aannemen der menschelijke natuur heeft Hij zich waarlijk vernederd, en als vernietigd, zich opsluitende in den schoot zijner Moeder, zonder zich te kunnen bewegen of gebruik zijner zintuigen te kunnen maken. Hoe goed passen dààr in zijnen

(1) Matt. 11. 29.

mond deze woorden: *leert van Mij dat Ik ootmoedig van harte ben!*... Hij kon zich bekleed hebben met een glorieus lichaam; met een lichaam versierd met glorieuse hoedanigheden, geheel schoon en klaar blinkend, licht, subtiel, onlijdelijk en onsterfelijk; maar uit liefde voor de verworpenheid, nam Hij een sterfelijk lichaam aan; een lichaam vol ellenden, zwak, teeder, gevoelig, onderworpen aan vele smarten en aan alle behoeften, waaraan wij van onze jeugd af onderworpen zijn; met een woord, Hij is in alles aan ons gelijk, wijl Hij, de Heiligheid zelve, den schijn van zondaar aannam. *Deus Filium Suum mittens in similitudinem carnis peccati* (1); *God zijnen Zoon zendende in gelijkheid van het zondige vleesch.*

Lieve Jezus, de vernedering, verworpenheid en vernietiging moeten wel iets groots en van groote waarde bij God zijn, wijl Gij, de wijsheid zelve, deze zoo hooggeschat en met zoo veel liefde hebt omhelsd. Ik bid U derhalve, mij te verlichten, opdat ik derzelver waarde kenne, en mij te versterken opdat ik ze bij iedere gelegenheid met groote vaardigheid omhelze.

Maar hoe is het met u gelegen? hebt gij hoogachting voor de vernederingen, verworpenheid en vernietiging? aanvaardt gij met liefde alles wat nederig, verworpen en nietig schijnt voor de wereld? is het u aangenaam, aangezien en behandeld te worden, als een mensch zonder kennis, talenten of bevalligheid? is het u aangenaam veracht te worden als een mensch, vol onvolmaaktheden, gebreken en zonden?

(1) Rom: 8. 3.

Ach, lieve Jezus, zoo behoorde het te zijn, nadat Gij zelf het voorbeeld gegeven hebt: 't was daarom dat de heiligen verblijd waren, wanneer zij vernederd, veracht en versmaad werden; 't was daarom dat de H. Joannes van het kruis tot vergelding zijner vernederingsen niets anders vroeg, dan voor den naam van Jezus nog meer te lijden en nog meer vernederd te worden; maar ik, helaas, ik vlucht de vernederingsen, en de minste beleediging schijnt mij onverdragelijk. Ach, lieve Jezus, ontferm U mijner en geef, dat ik mijnen hoogmoed overwinne, de vernederingsen hoog achte en met liefde de versmadingen aanvaardde, zeggende: *'t Is goed, Heer, dat Gij mij vernederd hebt. Bonum mihi quia humiliasti me, Domine* (1).

IIe PUNT. Overweeg, hoe Jezus in den schoot van Maria, voortdurend akten van vernedering verwekt... Jezus, de Koning der koningen, oneindig in volmaaktheden, wien de hemelen der hemelen niet kunnen bevatten, en bij wien het heelal is als een druppel van den morgendauw, die Jezus, zoo groot, zoo verheven, zoo oneindig, verbergt zich negen maanden in den schoot zijner Moeder; dàar is Hij, als *een slaaf*, onbekend voor de wereld; als *een worm* vernietigd; en als *een misdadiger*, opgesloten in een duisteren kerker. Ofschoon Hij volgens zijne Goddelijke natuur oneindig is in volmaaktheden en in alles gelijk aan God den Vader en aan God den H. Geest, beschouwde en erkende Hij zich, volgens de mensche-

(1) Ps. 118.

lijke natuur, oneindig minder dan God den Vader en God den H. Geest, vernederde Hij zich diep voor de H. Drievuldigheid en zonk Hij, als het ware, weg in den afgrond zijner vernietiging. Daarom wordt Hij door den profeet Isaïas genoemd: *den laatsten der menschen* (1) en in Davids Psalmen noemt Hij zich zelve: *een aardworm en geen mensch. Ego autem sum vermis et non homo* (2). Hij vernederde zich door eene voortdurende en nimmer onderbrokene akte van ootmoedigheid, beschouwende den oneindigen afstand tusschen de Godheid en zijne Menschheid.

Lieve Jezus, wat hebt Gij toch veel gedaan, om ons de waarde en tevens de beoefening der ootmoedigheid te leeren; en ons op te wekken gaarne onbekend te zijn, voor niets geacht en versmaad te worden! Wanneer zal ik mij eens beijveren, uw voorbeeld te volgen, mij voor God te vernederen, en het verachtelijke met liefde te aanvaarden?

Zou het nu geene schande voor u zijn, mijne ziel, ijdele en hoovaardige gedachten van u zelve te koesteren — of iets tot eigen lof te zeggen — of u zelve boven anderen te stellen? zou het geene schande voor u zijn, te luisteren naar de ingevingen van Satan, u aanzettende, om u zelve voor de wereld te vertoonen of hare achting te zoeken; inwendig zeggende: *manifesta te ipsum mundo. Vertoon u voor de wereld, doe uwe talenten schitteren, etc.* (3).

(1) Is. 53. 3.

(2) Ps. 21. 7.

(3) Joan: 7. 4.

Voorzeker, zou dit voor mij eene schande zijn! Daar Gij, lieve Jezus, met eene zoo groote liefde het geringe, het verworpene, het nietige aanvaardt, is het tijd, dat ik beginne met mij te vernederen en het geringe te zoeken.

Maria, bid voor mij, opdat ik mij steeds voor God vernietige en het nederige met blijdschap aanvaarde. Amen.

OEFENINGEN. 1° De vernederingen hoogschatten, gelijk Jezus gedaan heeft. 2° Oefeningen van vernederingen doen, door het minste te zoeken in bedieningen, in kleederen, in meubelen, in voedsel, etc. (*Sluitgebed, bl. 50.*)

XIXe MEDITATIE. VOORBEREIDINGSGEBED. (*bl. 28.*)

I^e PUNT. *Jezus gaf zich van het begin af aan den wil van zijnen Vader over.*

IIe PUNT. *Hij nam van het begin af den lijdenskelk gewillig aan.*

I^e PUNT. Stel u Jezus voor, in den schoot zijner moeder, gelijk een gevangene in een engen en duisteren kerker, ons een voorbeeld zijner volmaakte gehoorzaamheid gevende. Van het eerste oogenblik zijner ontvangenis af, schikte Hij zich volkomen maar Gods heiligen wil. *De wereld intredende, zeide Hij, gelijk de Apostel verklaart: zie, ik kom, o God, om uwen wil te volbrengen. Ingrediens mundum dicit: ecce venio, ut faciam, Deus, voluntatem tuam* (1).

(1) Hebr. X, 5. 9.

Overweeg dan die vaardige gehoorzaamheid van Jezus. Op hetzelfde oogenblik, dat Hij van den hemel neerdaalde, de wereld binnentrad, en de menschelijke natuur aannam in den schoot der H. Maagd Maria, gaf Hij zich vaardig, volkomen, zonder eenig voorbehoud en voor altijd aan Gods wil en zijne H. beschikking over. *De wereld intreden*, en zeggen: *Zie, ik kom, o God, om uwen wil te volbrengen*, ging volmaakt samen en geschiedde op een en hetzelfde oogenblik.

— Op datzelfde oogenblik maakte God Hem zijnen wil bekend, zeggende: „Mijn kind, om te voldoen „aan mijne rechtvaardigheid voor de zonden der wereld, die Gij op U genomen hebt, en om den gevallen „mensch te verlossen uit de slavernij des duivels, zult „Gij negen maanden lang opgesloten moeten blijven „in den schoot van Maria; daarom zult Gij, bij uwe „geboorte van allen verstooten worden en uw verblijf in een' beestenstal moeten nemen; daarom zult „Gij, evenals waart Gij een zondaar, op den achtsten „dag besneden worden; daarom zult Gij door Herodes „ter dood gezocht worden, en met grooten haast, in „het midden van den nacht, in het gure winterjaargetijde, zonder eenigen voorraad en als een machteloos looze moeten vluchten naar Egypte; daarom zult „Gij dertig jaren lang onbekend en voor de wereld „verborgen moeten blijven; daarom zult Gij door den „arbeid uwer handen den kost moeten verdienen, en „als een arme werkmán een armoedig leven moeten „leiden; daarom zult Gij tijdens uw openbaar leven, „vervolgd, gelasterd en ter dood gezocht worden;

„ daarom zult Gij eindelijk geboeid, voor de rechtbanken gesleurd, valschelijk beschuldigd, wreedaardig gegeeseld, met doornen gekroond en aan het kruis genageld worden.”

Jezus hoort dit vonnis met gelatenheid aan en geeft zich geheel over aan den wil zijns Vaders; telkens zeggende: *zie, Vader, hier ben Ik om uwen wil te volbrengen.*

Ziedaar een hard en bitter vonnis dat God uit liefde voor de rechtvaardigheid tegen zijnen eenigen, beminden Zoon uitspreekt, en tevens een schoon voorbeeld van gehoorzaamheid, 't welk God de Zoon geeft, door zich vaardig en volkomen aan den wil zijns Vaders over te geven; *zie, Vader, hier ben Ik om uwen wil te volbrengen.*

En hoe is het met u gesteld? hebt gij, van het eerste oogenblik, dat gij het gebruik uwer rede ontvangt, u ook zoo vaardig en volkomen aan Gods wil opgedragen? hebt gij ook getracht deze opdracht gedurig te hernieuwen, of ten minste, hebt gij nu het voornemen om het te doen?

Helaas, mijn God, hoe lang heb ik vertraagd, mij aan U te geven, en dan, wanneer ik mij aan uwe beschikking overgaf, was het meestal maar ten halve en slechts met den mond: zelden of niet heb ik mij uiterharte en volkomen aan Uwe beschikking overgegeven. Ik bad wel: *uw wil geschiede op de aarde als in den hemel*; ook was ik goed tevreden en scheen het goed te meenen, zoo lang alles naar mijnen zinging; maar wanneer ik tegenspoed, bitterheden, en

kruisen ontwaarde, dan was ik ontevreden, en zoo bleek het, dat ik mijnen wil niet rechtzinnig noch volkomen aan den uwen had overgegeven. Ach, hoe spijt mij dit, o mijn God en mijn Al! Thans maak ik een vast besluit, ten 1ste mij voortaan geheel en in alles te onderwerpen aan uwen heiligen wil en altijd tevreden te zijn, wat mij ook moge overkomen; ten 2^e *de eerstelingen* van alles aan U te geven, even gelijk Jezus, die zich van het begin af geheel aan U gaf: namelijk ik zal U geven de eerstelingen van den dag, van de week, van de maand en van het jaar, ook die van elk werk en zelfs van elk uur, door mij ten minste alle uren aan U op te offeren. 's Morgens ontwakende, zal ik met Jezus zeggen: *Zie, Vader, hier ben ik, om uwen wil te volbrengen.*

IIe PUNT. Overweeg, dat Jezus van het eerste oogenblik zijner menschwording af, zijn lijden met al deszelfs omstandigheden, te gelijk met de zonden der wereld voor zijnen geest bracht en altijd hield; zoo dat Hij den spiegel van zijn lijden en van elke bijzondere omstandigheid altijd levendig voor zijne oogen had. In dezen spiegel zag Hij zich als een arm, machteloos en verlaten kind, in den stal van Bethlehem, liggende op hooi en stroo, tusschen de beesten; daarin zag Hij zich, als ware Hij een zondaar, onder het mes der besnijdenis; als een machteloze vluchtende naar Egypte; als een arme werkman in het huisje van Nazareth, werkende om te voorzien in zijne dagelijkse noodwendigheden; als beladen met de zonden der geheele wereld, waarvoor Hij borg gebleven was

en van droefheid, angst en verdriet water en bloed zweetende; als een booswicht geboeid en gesleurd voor de rechtbanken van Annas, Caïphas, Pilatus en Herodes; als een zinnelooze met een wit kleed omhangen en bespot; als een plichtige slaaf wreedelijk gegeeseld, als een spotkoning met doornen gekroond; als den smaad der volken, beladen met zijn kruis en uitgaande naar Calvarië; als den grootsten moordenaar in het midden der moordenaren hangende en stervende aan het kruis. In dezen spiegel, welke altijd voor zijnen geest stond, zag Hij alles wat Hem zou overkomen; zelfs zag Hij daarin de minste omstandigheden van zijn lijden, ook de personen, die er deel aan zouden nemen, alsmede hunne inwendige gesteltenissen en den afkeer, den haat en de verbittering, welke zij tegen Hem hadden. — Ook zag Hij in dien spiegel de zonden der wereld, welke Hij op zich genomen had en voor welke Hij moest voldoen: Hij zag de zonden van alle menschen, niet alleen van allen in het algemeen, maar ook van ieder in het bijzonder, zoo dat iedere zonde van elken mensch, dus ook van mij, altijd voor zijnen geest was. Hij zag derzelver boosheid, leelijkheid en menigvuldigheid, en ontwaarde daardoor zulke smart, dat Hij water en bloed zweette in den hof van Olijven. Evenwel gaf Hij zich gewillig en vaardig over aan den wil van God en nam Hij al die zonden op zich, ten einde er voor te lijden en te sterven. In het aanvaarden van den lijdenskelk vestigde Jezus zijne oogen alléén op Gods wil en zijne H. beschikking, zonder acht te geven op

de tusschenoorzaken: Hij sloeg geen acht, noch op de boosheid der menschen, noch op hunne eergierigheid, noch op hunnen haat of nijd; Hij vestigde zijne oogen op Gods wil, en nam alles met liefde aan, als komende van God, die het zoo beschikte.

Lieve Jezus, welk een treffend voorbeeld van gehoorzaamheid en overgeving aan Gods wil, hebt Gij ons hierdoor gegeven.

Ten 1ste, Gij leert ons, nooit te zien op de menschen, welke ons met kruisen en bitterheden overladden, noch op de tusschenoorzaken, waaruit onze kruisen ontspruiten, maar op God, die het zoo beschikt. Ten 2^e, Gij leert ons, gehoorzamen aan God en aan onze oversten *in alles*, hoe moeielijk, vreemd, onbezonnen of willekeurig het ons zoude mogen toeschijnen.

Mijne ziel, zijt gij steeds zoo gehoorzaam? Vestigt gij bij alle wederwaardigheden en kruisen uwe oogen op Gods wil? Zoekt gij daarin uwen troost, uw genoegen en uwe blijdschap?... Zijt gij altijd en in alles onderdanig gelijk Jezus?

Ach, mijn God, hoe weinig gelijk ik op Jezus! Ik bid: *uw wil geschiede* en onderwerp mij gaarne aan uwe beschikking, zoolang alles naar wensch gaat; maar zoo haast mij eenig ongenoegen overkomt of mij eenige bitterheid wordt aangedaan, dan helaas, ben ik ontevreden en klaag over uwe beschikking. O God, welk eene ontaarding!... Geef, dat ik voortaan bij alle verordeningen mijner oversten en bij alle kruisen, die mij overkomen of aangedaan worden, uwe be-

schikking erkenne en er mij vaardig aan onderwerpe.

O Maria, bid voor mij, opdat ik altijd met eene oprechte meening zegge: *Zie, Vader, hier ben ik om uwen wil te volbrengen.* Amen.

OEFENINGEN. 1° In alle wederwaardigheden, de oogen vestigen op Gods wil, denkende: *God beschikt het zòd: zijn wil geschiede.* 2° In alles, wat geen kwaad is, gehoorzamen, denkende: „Jezus was van het begin „af gehoorzaam tot den dood des kruises toe.” (*Sluitgebed, bl. 50.*)

XXe MEDITATIE. VOORBEREIDINGSGEBED. (bl. 28).

I^e en IIe PUNT. *Deliefde van God in de Menschwording van Jezus, en onze verplichting van dankbaarheid.*

I^e PUNT. Overweeg de grootheid der liefde van God, in ons zijnen eenigen Zoon te geven. Uit het hoogste der hemelen achtgevende op den ellendigen toestand der menschen, werd Hij door medelijden bewogen en maakte Hij het besluit zijnen eenigen beminden Zoon te geven, om den ondankbaren mensch te verlossen en zalig te maken. De apostel Joannes, deze liefde beschouwende, stond zoo verbaasd, dat hij uitriep: *Zoo lief heeft God de wereld gehad, dat Hij zijnen eeniggeboren Zoon gaf!* (1). Elk woordje heeft eene bijzondere kracht. God had de wereld lief, en wel zoo lief, dat Hij zijnen eeniggeboren Zoon gaf!... *God, oneindig in volmaaktheden, bij wien alle koningen der*

(1) Joan: 3. 16.

aarde minder zijn dan wormpjes die wij met voeten vertrappen; *God*, die beleedigd was, tegen wien de menschen ongehoorzaam en wederspanning waren en welken zij miskend en versmaad hadden; deze zoo groote en zoo zeer beleedigde God, beminde *de wereld*, de ondankbare en boosaardige wereld; Hij beminde haar zoo zeer, dat Hij zijnen *eeniggeboren Zoon* gaf; dien Zoon, welken Hij met eene oneindige liefde beminde. Dezen zoo teer geliefden Zoon gaf Hij, en waartoe? om te lijden, te sterven en de spijs onzer zielen te worden. Ziedaar eene groote liefde!... Wie zou bij het beschouwen eener zoo groote liefde niet uitroepen: *Zoo lief heeft God de wereld gehad, dat Hij zijnen eeniggeboren Zoon gaf*... Niet alleen gaf Hij Hem voor de wereld in het algemeen, maar ook voor ieder in het bijzonder, en wel allerbijzonderst voor mij. Ja, God heeft mij bemind en zijnen eeniggeboren Zoon voor mij gegeven!

O God, hoe hebt Gij den ondankbaren mensch en in het bijzonder mij zoo kunnen beminnen? Ik was een nietig schepsel, een zondaar, ja uw vijand, hoe hebt gij mij dan zoo kunnen beminnen?... O God, ik vind geene andere reden, dan uwe oneindige goedheid, — zeker, mijn God! deze uwe liefde is te groot! konde ik er dankbaar voor zijn, en U bewijzen van wederliefde geven?

Hebt gij steeds een zoo beminnelijken God bemind? hebt gij Hem bewijzen van liefde gegeven? of zijt gij bereid er in het vervolg bewijzen van te geven? Zijt gij bereid er iets voor te doen, of te lijden of er eenig offer voor te doen?

O God, ik ben beschaamd over de flauwheid mijner liefde. Helaas, hoe weinig heb ik nog voor U gedaan of geleden!... Ontferm U mijner, o mijn God, en ontsteek in mij het vuur uwer liefde, opdat het mij voortaan een vermaak zij, uit liefde tot U iets te mogen doen, of lijden, of mij van eenige zoetigheden te kunnen onthouden, ten einde aldus een klein bewijs mijner liefde te geven.

IIe PUNT. Erken de grootheid der liefde Gods en uwe verplichtingen van dankbaar te zijn. Daar was een slaaf, om zijne misdaden uit zijn vaderland verbannen en tot de grootste ellenden gebracht. Toen de koning dit hoorde, had hij medelijden met hem en zond zijnen eenigen zoon, om hem te verlossen, tot zijn vaderland terug te brengen, in zijne vriendschap te herstellen en gelukkig te maken. De zoon gehoorzaamde aan zijnen vader en verliet zijn vaderland, om den slaaf te troosten, van zijne boeien te bevrijden, met de kostbaarste kleederen te versieren en met zich naar zijns vaders paleis te nemen. Wanneer de vader hem zag komen, snelde hij hem juichend te gemoet, omhelsde hem en verhief hem als een zijner hovelingen. Welke zullen de gevoelens van dezen slaaf geweest zijn?... Mij dunkt, ik zie hem van blijdschap weenen, terwijl hij, vol erkentelijkheid, uitroept: „ O „ Vorst! 't is te veel, uwe goedheid is te groot!... Wie „ zijt Gij en wie ben ik, om mij zoo te beminnen en „ zoo goedgunstig te behandelen?... Neen, Vorst, ik „ was zulke gunst niet waardig. Maar nu; wat zal ik „ u voor zulke weldaad kunnen vergelden?”

Gij, mensch, zijt die slaaf dien God zoo bemind heeft : welke bewijzen van liefde en dankbaarheid zult gij Hem daarvoor geven ?

O God, er is niets in mij, om U mijne liefde en dankbaarheid te kunnen betuigen. Uwe liefde gaat mijn begrip ver te boven. Ik kan niets doen, dan mij vernederen en U verheerlijken! Ach, of mijn hart eens in liefde ontvlamde! Ach, of ik eens oprecht dankbaar konde zijn!... O mijn God en Al, ofschoon ik tot nog toe ondankbaar geweest ben, wil ik toch in het vervolg mijn best doen, om alles te herstellen. O ja, mijn God, ik wil U beminnen en uit liefde tot U wil ik mijn hart van alles onthechten, om het geheel aan U te geven. Van dit oogenblik af verbreek ik alle gehechtheid, welke ik tot nu toe aan eenig schepsel gehad heb. Gij vraagt mij mijn hart en Gij verlangt het geheel en onverdeeld te ontvangen: zie, hier is het, o mijn God! Ik geef het geheel aan U; en zoo ik wist, dat er buiten U nog iets in mijn hart ware, zou ik het er aanstonds uit verwijderen, om het geheel aan U te geven. O zoete gedachte: *geheel aan God!... geheel aan God!... God alléén!... God alléén!...*

Maria, bid voor mij, opdat mijn hart geheel voor God zij. Amen.

OEFENINGEN. 1° De liefde van God beschouwen, om in wederliefde te ontvlammen. 2° Uit liefde voor God zich onthechten van *deze... zaak*, van *dezen... persoon* of van *deze... bediening*. (*Sluitgebed*, bl. 50).

XXIe MEDITATIE. VOORBEREIDINGSGEBED. bl. 28).

I^e PUNT. *In de menschwording van Jezus toont zich Gods wijsheid.*

IIe PUNT. *Daaruit blijkt zijne Almacht.*

I^e PUNT. Deze woorden van den profeet David : *Gij hebt mij de geheimen uwer wijsheid bekend gemaakt*, worden bijzonder bewaarheid in de menschwording van Jezus. Daar de zonde van oneindige boosheid was, moest ook de voldoening van oneindige waarde zijn. Geen mensch, noch engel kon Gode eene dusdanige voldoening aanbieden ; zelfs waren alle menschen en engelen te zamen daartoe niet bekwaam. God alléén kon het doen, door zich te vernederen ; daarom is Hij mensch geworden en heeft Hij de menschelijke met de goddelijke natuur zòd nauw vereenigd, dat in denzelfden Goddelijken persoon twee naturen zijn, te weten de menschelijke en de goddelijke ; en te zamen zijn zij maar één Christus. De H. Kerk zegt in het Symbolum van den H. Athanasius : „ gelijk de ziel en het lichaam maar één „ mensch zijn, zoo is God en de mensch maar één „ Christus. ” Ter oorzaak dezer vereeniging, kan men zeggen : „ God is mensch geworden ; God heeft gele- „ den ; God is gestorven. ” Ook kan men daarom zeggen : „ de Almachtige is zwak ; de Oneindige is klein ; „ de Onsterfelijke is gestorven, etc. ” O welk een groot geheim ! *Als mensch*, kon Hij zich vernederen en *als God*, waren die vernederingen van oneindige

waarde, en bijgevolg voldoende om het, door de zonde Gode aangedane ongelijk te herstellen.

O God, hoe wonderbaar zijn uwe beschikkingen en hoe groot is de liefde, die Gij ons in de menschwording van Jezus betoont hebt! Gij hebt hier, als het ware, de grootheid uwer Wijsheid uitgeput. Jezus nam onze natuur aan en vereenigde haar met de goddelijke in één en denzelfden Goddelijken persoon en zoo heeft God zich vernederd en zich als mensch onder ons vertoond, om ons den weg naar den hemel te toonen. O welk groot geheim!... O welk eene wonderbare beschikking!...

Denkt gij daar dikwijls aan mijne ziel? Zijt gij er dankbaar voor? Volgt gij den weg, dien Hij voor u gebaad en bewandeld heeft? Tracht gij u in alles met Jezus te vereenigen en alles te doen in vereeniging met de liefde en meening, waarmede Hij alles deed?

Lieve Jezus, wat kan er billijker zijn, dan mij in alles met U te vereenigen? Gij vereenigt U met mij, zou ik mij dan ook niet vereenigen met U? In deze vereeniging is mijn heil, mijne zaligheid opgesloten. Niets van alles wat ik doe of lijd, kan Gode behagen, tenzij in deze vereeniging; in en door die vereeniging zal al mijn doen en laten groot en zeer verdienstelijk zijn bij God. Derhalve zal ik voortaan mijn best doen, om bij ieder werk de meening te vernieuwen, om het te doen in vereeniging met U, lieve Jezus, en in vereeniging met de meening, waarmede Gij het deedt. Ontferm U mijner, lieve Jezus, en geef mij hiertoe uwe genade.

IIe PUNT. Beschouw nu verder de liefde van God in het geheim der menschwording van Jezus, in hetwelk Hij niet alleen zijne Wijsheid, maar ook zijne Almacht als het ware uitgeput heeft. Hoe meer moeite het ons kost, om iets te doen of te geven, des te grooter moet de liefde zijn, die er ons toe aandrijft :

Hoe groot moet dan de liefde wel niet zijn, welke God ons betoond heeft in de menschwording van Jezus? In dit geheim heeft Hij, om zoo te spreken, zijne Almacht uitgeput: het werk der schepping was zeker een groot werk zijner Almacht, maar dat der menschwording is veel grooter, gelijk de H. Augustinus zegt. De profeet David noemt de schepping der wereld *het werk zijner vingeren; quoniam videbo caelos tuos, opera digitorum tuorum* (1), terwijl Maria het geheim der menschwording aanziet en verheerlijkt, als het wonderwerk *van zijnen arm*, zeggende : *fecit potentiam in brachio suo. Hij heeft kracht gedaan door zijnen arm* (2). En geen wonder ! Is het geen groot geheim, dat de oneindige God zich vernietigt? dat de Onmetelijke, wien de hemelen niet kunnen bevatten, zich opsluit in den schoot van Maria? dat de Schepper van het heelal de menschelijke natuur aanneemt uit zijn eigen schepsel? Dat de Onlijdelijke lijdt en de Onsterfelijke sterft? Deze en meer andere geheimen van Gods Almacht zijn opgesloten in de menschwording van Jezus.

O God, hoe ver gaat uwe liefde ! Gij put dan uwe

(1) Ps. 8. 4.

(2) Lucas. 1. 51.

Almacht uit, om mij de bewijzen uwer liefde te geven!

O ziel, waar is uwe liefde? wat doet gij uit liefde?... wat lijdt gij uit liefde? zijt gij bereid uit liefde tot Jezus uwe krachten uit te putten en uwe rust, uwe voldoeningen, uwe goederen, uwe gezondheid, ja uw leven op te offeren, ten einde aan God de bewijzen uwer liefde te geven?

Ach, mijn God, ik schaam mij voor U. Hoe flauw is mijne liefde! Het minste ongemak valt mij bitter en de minste opoffering doet mij terugwijken en mijne voornemens verwaarloozen. Geef mij eene vurige liefde opdat ik tot alles gereed zij en in weerwil der grootste moeielijkheden getrouw blijve. O konde ik sterven uit liefde tot U!... O God, ontferm U mijner en geef mij hiertoe uwe genade.

Maria, bid voor mij, opdat ik geheel voor God leve. Amen.

OEFENINGEN. 1° De liefde Gods aanbidden, welk Hij ons betoont heeft in de menschwording van Jezus. 2° Uit wederliefde dagelijks nieuwe bewijzen van liefde geven, b. v. door het bedwingen der nieuwsgierigheid in iets te zien, te hooren of te weten; door het versterven der zinnelijkheid, gulzigheid of onmatigheid in eten en drinken; door het bewaren der zedigheid, der aandacht en der eerbiedigheid in het gebed en de godvruchtige oefeningen, of door vaardiger te zijn in het gehoorzamen, geduldiger in het lijden en zachtmoediger in de handelingen. (*Sluitgebed*, bl. 50).

XXIIe MEDITATIE. VOORBEREIDINGSGEBED. (bl. 28).

I^e en IIe PUNT. *Beschouwing van de grootheid der liefde welke Jezus in zijne menschwording aan ieder onzer betoond heeft.*

I^e PUNT. Beschouw de liefde van Jezus. Hij is mensch geworden, niet alleen voor alle menschen in het algemeen, maar ook voor ieder in het bijzonder. Uit liefde tot U in het bijzonder is Hij uit den hemel nedergedaald; uit liefde tot u heeft Hij zich vernederd en opgesloten in den schoot van Maria; uit liefde tot u heeft Hij geleden en is Hij aan het kruis gestorven. Wanneer de apostel Paulus deze liefde beschouwde, ontvlamde hij zoo zeer in liefde, dat hij uitriep: *Hij heeft mij bemind en zich voor mij geleverd!* (1)

Mijne ziel, als gij ziet, dat Jezus uit liefde tot u zich zòò opsluit in den schoot van Maria, dat Hij geene plaats of ruimte had om zich te bewegen, geen licht om te zien, geene hovelingen om Hem te dienen, zult gij dan niet ontvlammen in liefde tot Hem, denkende: „dit heeft hij uit liefde tot mij gedaan, als ware ik maar alléén in de wereld geweest: Hij dacht in het bijzonder aan mij; Hij droeg zich op aan zijnen Vader en aanvaardde blijmoedig den kelk van zijn lijden uit liefde tot mij in het bijzonder. ”

Ja, zeker ik zal in liefde tot U ontvlammen, lieve Jezus !... Gij hebt mij dan niet alleen in het algemeen, maar ook in het bijzonder bemind; ook hebt Gij in het

(1) Ad. Gal. 2.

bijzonder aan mij gedacht en de verdiensten van uw heilig lijden voor mij in het bijzonder aan God opgedragen. O welke groote liefde ! wie ben ik om mij zoo te beminnen ? Ik was niet waardig dat Gij mijner gedachtig waart, maar nu hebt Gij niet alleen aan mij gedacht, maar zijt gij daarenboven gekomen, om mij te bezoeken en U zelve voor mij te slachtofferen. O liefde ! O oneindige liefde ! *Wat is de mensch dat Gij zijner gedachtig zijt, of wat is de zoon des menschen dat Gij hem bezoekt ?*

Maar wat zult gij Hem daarvoor vergelden ? zal het te veel zijn, dat gij gestadig aan Hem denkt ? dat gij alles voor Hem doet en lijdt ? dat gij uit liefde tot Hem gaarne alle vernederingen, verongelijkingen en kruisen aanvaardt, en u zelve eenige zoetigheden, zinnelijkheden en vermaken onttrekt ?

Neen, lieve Jezus, dit zal niet te veel voor mij zijn ! Al deed ik duizendmaal meer, dan zou het nog te weinig wezen. Wat hebben de heiligen, bewogen door uwe liefde, niet gedaan ? Uit liefde tot U aanvaardden zij alles, wat bitter voor de natuur is en verlangden zij om veel voor U te kunnen doen en lijden. Ach, hoe weinig doe of lijd ik uit liefde tot U ! Dierbare Jezus, ontsteek in mij het vuur uwer liefde, opdat ik voortaan geheel voor U zij, en U alléén beminne. O ja, lieve Jezus, ik wil U beminnen ; ik wil U uit geheel mijn hart beminnen ; uit liefde tot U wil ik voortaan alles doen en alles lijden, en eindelijk wil ik uit liefde tot U sterven. Ontferm U mijner, lieve Jezus, en versterk mij om deze voornemens ten uitvoer te brengen, want uit mij zelve ben ik zwak.

IIe PUNT. Om de grootheid van Gods liefde jegens U nog beter te beseffen, overweeg verder, dat er niets in u was, dat Hem tot liefde kon bewegen. Ten 1ste, gij waart als *een niet* voor zijn aanschijn ; ook had Hij u in geen opzicht noodig ; Hij immers is gelukkig in en door zich zelven, ja, Hij is de volmaaktheid zelve. Ten 2^e, besmeurd met de erfzonde, waart gij een voorwerp van afkeer, gramschap en wraak. Ten 3^e, ook voorzag Hij, dat gij jegens Hem liefdeloos, ondankbaar, ja trouweloos zoudt wezen. In weerwil van dit alles heeft Hij u bemind : zijne goedheid alleen heeft Hem bewogen, medelijden met u te hebben en zich te vernederen, ten einde u te redden uit den afgrond van zonden, waarin gij gedompeld waart. Wanneer de profeet David deze goedheid beschouwde, stond hij verbaasd en riep al dankende uit : *Den behoeftige van de aarde opnemende en den arme uit het slijk oprichtende, om hem te plaatsen onder de vorsten en wel onder de vorsten van zijn volk*. Christenziel, welke dankbaarheid en liefde zijt gij aan God niet verschuldigd ! Ach, hoe ellendig was uw toestand ! Gij waart blind in uw verstand, boos in uwen wil ; bedorven door de begeerlijkheden des vleesches ; zwak in het goede en onstandvastig in uwe voornemens ; maar Jezus had medelijden met u. Uit liefde tot u daalde Hij uit den hemel neder en vernederde Hij zich, om u te verheffen. O welke liefde !...

Maar zult gij Hem dan ook niet beminnen ? zult gij jegens Hem niet dankbaar zijn ? of zoudt gij Hem nog beleedigen en u zelve op nieuw gaan wentelen in het slijk der zonden ?

Ach, neen, lieve Jezus ? Ik wil zoo ondankbaar niet meer zijn. Welke straf zou een slaaf niet verdienen, die na verheven te zijn onder de hovelingen, ondankbaar en wederspanning zou worden aan den koning zijnen weldoener ? Evenwel, verdien ik grootere straf, met jegens God, mijnen Weldoener, ondankbaar te zijn. Daarom bid ik U, lieve Jezus, mij door uwe genaden te versterken, opdat ik getrouw blijve en volharde in de liefde.

O Maria, bid voor mij, opdat ik de liefde van Jezus meer en meer kenne, en steeds meer in liefde toeneeme. Amen.

OEFENINGEN. 1° In zich opwekken gevoelens van dankbaarheid. 2° In de vernederingen zich verheugen, denkende aan de vernederingen van Jezus. (*Sluitgebed, bladz. 50.*)

XXIIIe MEDITATIE. VOORBEREIDINGSGEBED. (*bl. 28.*)

I^e en IIe PUNT. *De menschwording is een allergrootste weldaad.*

I^e PUNT. Overweeg de grootheid der weldaad, welke Jezus u bewezen heeft door mensch te worden. Verbeeld u, dat uw Engelbewaarder, tot u nederdalende zegt: *O si scires donum Dei et quis est !... O zoo gij de weldaden van God kendet en wist wie Hij is, die voor u is mensch geworden ! zeker zoudt Gij Hem beminnen.*

Om de grootheid dezer weldaad te kennen, zoudt gij op de eerste plaats moeten weten, hoe ellendig de ziel is, die in de slavernij van den duivel is. Voor de

komst van Christus had Satan het gebied over de wereld; de menschen gaven zich blindelings aan den dienst der afgoden over en wierpen zich blindelings in den afgrond der hel: maar Jezus is gekomen, om het menschedom te redden, den kop van het helsch serpent te verpletten, (1) en den duivel te verbannen: daarom zeide de Zaligmaker: *Nunc princeps hujus mundi ejicietur foras. Nu zal de vorst dezer wereld uitgedreven of verbannen worden.* (2) Om de grootheid der weldaad te beseffen, die God ons bewezen heeft in de menschwording van Jezus, zoudt gij op de tweede plaats de waardigheid van Christus moeten kennen; gij zoudt moeten weten, wie Christus is. *O zoo gij wist, wie het is* die voor u is mensch geworden, dan zoudt gij Hem ongetwijfeld beminnen! Wie is Hij? 't Is de eenige Zoon van God, door wien alles geschapen is en in wien alle schatten van wijsheid en wetenschap verborgen zijn. (3) 't Is Jezus, de glans van Gods luister, het beeld van zijn wezen, oneindig meer verheven dan de engelen, zittende aan de rechterhand zijns Vaders, in alles aan Hem gelijk, en heerschende in eeuwigheid (4). Dezen Zoon, zoo oneindig in volmaaktheden, heeft God ons in de menschwording van Jezus gegeven. — Eene weldaad, die alles wat men zich in de wereld kan verbeelden, oneindig ver te boven gaat! — Geen wonder, dat de Oudvaders er zoo dikwijls en zoo vurig naar verzucht hebben; dat de apostel

(1) Gen: 3. 15.

(2) Joan: 12. 31.

(3) Coll: 2. 3.

(4) Hebr: 1.

Paulus in zijne brieven aan de geloovigen er zoo dikwijls en zoo nadrukkelijk over sprak; dat de H. Kerk in het officie van den Advent er zoo dringend om smeekt, en de H. Joannes van Avila er zoo van doordrongen was, dat, wanneer iemand over eene weldaad sprak, hij zich aanstonds beriep op de weldaad der menschwording en op de goedheid, welke God ons betoond heeft, door ons zijnen eenigen Zoon te geven. Eindelijk is het geen wonder, dat de priesters de knieën moeten buigen, wanneer zij deze woorden bidden: *Et Verbum caro factum est. En het Woord is vleesch geworden.*

Zijt gij ook vol van deze weldaad mijne ziel? denkt gij er dikwijls aan? spreekt gij er gaarne van? buigt gij eerbiedig den knie zeggende: *Et Verbum caro factum est*? Doet gij dit met dien eerbied, als zaagt gij den Zoon Gods uit den hemel nederdalen, zich vernederen en mensch worden?

Dierbare Jezus, ik erken met droefheid, dat ik al te koud en te onverschillig voor eene zoo groote weldaad geweest ben. Ach, hoe weinig ben ik er van doordrongen geweest, hoe weinig heb ik er aan gedacht, hoe weinig dankbaarheid heb ik er U voor betuigd! — O God, open mijne oogen, opdat ik de geestelijke kwalen mijner ziel erkenne en vurig tot Jezus verzuchte, opdat Hij kome en mijne kwalen geneze. — Kom, Heere Jezus, kom: wil niet langer toeven, kom, om mijne geestelijke kwalen te genezen.

IIe PUNT. Om de grootheid der weldaad te kennen, die God u bewezen heeft in de menschwording van Jezus, zoudt gij op de 3^e plaats moeten weten

met welke schatten van genaden Hij u verrijkt heeft. De apostel Paulus noemt ze *onnaspeurlijk, investigabiles divitias Christi*. *Onnaspeurlijke rijkdommen van Christus* (1). De schatten zijn zoo groot, dat de H. Kerk daarom de zonde van Adam eene gelukkige zonde noemt: *O felix culpa, quae talem ac tantum meruit habere Redemptorem!* O gelukkige zonde, welke zulken en zoo grooten Verlosser heeft mogen hebben! De zonde is zeker allerverschrikkelijkst in Gods oogen en heeft den mensch het grootste nadeel toegebracht, en evenwel noemt de H. Kerk haar eene gelukkige schuld, wijl daarom de Verlosser gekomen is. Bij deze beschouwing ontvlamde de profeet Zacharias in liefde en riep dankend uit: *Benedictus Dominus Deus Israël, quia visitavit et fecit redemptionem plebis suae*. *Gezegend zij de Heer, God van Israël, omdat Hij zijn volk bezocht en verlost heeft.*

Hebt ook gij hoogachting voor het verlossingswerk?... Zijt gij er dankbaar voor? toont gij daarom wederliefde? Doet gij voordeel met de genade die Jezus aangebracht heeft?

Helaas, lieve Jezus, hoe onverschillig ben ik tot nog toe jegens U en jegens uwe weldaden geweest?... Hoe weinig voordeel heb ik er tot nog toe mede gedaan?... Ik bid U, lieve Jezus, U over mij te ontfermen, en mij tot U te trekken door de kracht uwer liefde, opdat ik U voortaan oprecht beminne en met de H. Kerk dankend uitroep: „O wonderbare genade van

(1) Eph. 3. 8.

„ van goedheid jegens ons ! O onschatbare minzaamheid van liefde ! Om den slaaf vrij te koopen, hebt „ Gij den Zoon gegeven ! *Ut servum redimeres, Filium tradidisti !*”

O Maria, bid voor mij, opdat ik de grootheid der genade, die God ons door de menschwording van Jezus bewezen heeft, meer en meer kenne en er steeds meer dankbaar voor zij. Amen.

OEFENINGEN. 1° Zich geheel geven aan God, die zich geheel aan ons geeft ; en daarom zich onderzoeken of het hart nog ergens aan gehecht is, ten einde die gehechtheid te verbreken. 2° In alle noodwendigheden tot Jezus gaan, om zich te verrijken met de schatten van genade, welke Hij voor ons uit den hemel heeft medegebracht. (*Sluitgebed, bl. 50*).

XXIVe MEDITATIE. VOORBEREIDINGSGEBED. (*bl. 28.*)

I^e PUNT. *Wij hebben alles in en door Christus.*

IIe PUNT. *Christus is ons Al.*

I^e PUNT. *O si scires donum Dei !* O zoo gij de weldaad kendet, die God u bewezen heeft, door u zijnen Zoon te geven !... De H. Ambrosius zegt : *wij hebben alles door Christus ; en Christus is alles in ons.* (1) *In en door Christus hebben wij het licht de duisternissen : de genezing der zielskwalen ; de sterkte in de bekoringen ; de overwinning in den strijd ; de volharding in het goede tot het einde toe ; eindelijk een zaligen dood en eene gelukkige eeuwigheid. Zonder Christus*

(1) Lib. 3. de Virg.

zijn wij niets, hebben wij niets en kunnen wij niets ; maar door Christus zijn, hebben en kunnen wij alles. Christus zelf heeft gezegd en onder eed bekrachtigd ; dat wij door Hem alles van God kunnen verkrijgen : *Voorwaar, voorwaar, zeg Ik u : alles wat gij den Vader in mijnen naam zult gevraagd hebben, zal Hij u geven.* Door Christus hebben wij de vergiffenis onzer zonden, de verzoening met God en de macht om te verdienen, om alles te verkrijgen, om voortgang te maken in de deugd, om te volharden tot het einde toe en zalig te worden. Daarom sluit de H. Kerk al hare gebeden, *door Christus, per Dominum nostrum Jesum Christum*, enz., daardoor te kennen gevende, dat zij alles vraagt door Christus, en dat ook wij al onze gebeden, goede werken en ondernemingen moeten beginnen, voortzetten en voltrekken in vereeniging met Jezus : wijl er bij God niets verdienstvol is tenzij door Jezus, daarom, als wij bidden of iets anders doen, moeten wij ons vereenigen met Jezus en de intentie maken om te bidden en te handelen met diezelfde intentie en met diezelfde liefde, waarmede Jezus het gedaan heeft. Wij moeten, gelijk de profeet David, Christus zelve aan God vertoonen, opdat Hij ten aanzien van Jezus' lijden onzer genadig zij en onze gebeden verhoore ; zeggende : *Protector noster, aspice Deus et respice in faciem Christi tui.* „ O God, onze beschermmer, zie goedgunstig op Jezus uwen Gezalfde en wees ons om zijnent wil genadig. Zie op Hem in den schoot van Maria, in den stal van Bethlehem, in de Besnijdenis, in de vlucht naar Egypte, in het huisje

van Nazareth; en vooral zie op Hem, in den hof van Olijven, waar Hij water en bloed zweet; in zijne geeseling, overdekt met bloed en wonden; in zijne kroning met doornen, zittende op een blok hout, of steen; in zijne kruisdraging, als een machteloze bezwijkende; in zijne kruisiging, als de grootste booswicht stervende tusschen twee moordenaars. ”

O ziel, erkent gij de genade, die God u geschonken heeft door Christus en zijt gij er dankbaar voor? vraagt gij alles door Christus? zijt gij doordrongen van die gedachte, dat al uw doen en laten bij God niets is, tenzij *door* en in vereeniging *met* Christus? verne-
dert gij u daarom diep voor God, overtuigd dat gij, met al uwe werken, uit u zelven nietig zijt bij God? tracht gij daarom al uwe werken en oefeningen te vereenigen met die van Jezus, met het inzicht van alles te doen en te lijden met dezelfde meening, waarmede Jezus het gedaan en geleden heeft?

O God, ik erken mijne schuld, dikwijls ben ik te kort gebleven aan den plicht van dankbaarheid voor de veelvuldige genaden die ik door Christus ontvangen heb en nog dagelijks ontvang; alsmede dat ik niet genoeg bezorgd was om mij in alles te vereenigen met Jezus en alles te doen met dezelfde meening, waarmede Hij het gedaan heeft. Thans maak ik het besluit, steeds den gekruisten Jezus voor oogen te houden, alles te vragen door zijne verdiensten, mij in al mijne oefeningen met Hem te vereenigen en alles te doen met dezelfde meening, waarmede Hij alles gedaan heeft: op deze wijze zal ik voortgaan in het

verrichten mijner godvruchtige oefeningen, en plichten van staat, alsmede in het nemen mijner lichamelijke noodwendigheden. O God, ontferm U mijner, opdat ik getrouw blijve aan dit besluit.

IIe PUNT. *O si scires donum Dei!* O zoo gij de genade kendet, welke God u geschonken heeft in de menschwording van Jezus! Hij is uw God, uw Schepper, uw koning, uw Vader, uw Geneesheer, uw Bruidegom, met een woord, uw Al. De H. Ambrosius zegt: „Verlangt gij eene wond genezen te hebben? Hij is uw geneesheer. Brandt gij door koortsen? Hij is de fontein. Zijt gij bezwaard met zonde? Hij is de Rechtvaardigheid. Hebt gij hulp noodig? Hij is de sterkte. Vreest gij den dood? Hij is het leven. Verlangt gij den hemel? Hij is de weg. Vlucht gij de duisternissen? Hij is het licht. Zoekt gij spijs? Hij is het voedsel.” (1)

Lieve Jezus, zoo zijt Gij dan waarlijk mijn Al! Buiten U heb ik niets, kan ik niets en ben ik niets. Buiten U is er niets dat mij rust, troost, moed, vertrouwen of genoegten kan geven. Wat is er mij in den hemel en buiten U, wat wil ik op de aarde? Gij immers zijt de God van mijn hart en mijn deel in eeuwigheid. Hoe zoet was het voor de heiligen uit liefde tot U alles te verlaten en ontbloot van alles, met U vereenigd te leven! Gij waart hun troost, hunne zoetheid, hunne vreugde, het eenige voorwerp hunner verlangens, met een woord in en door U waren zij gelukkig.

(1) Lib. 3. de Virg.

Maar hoe is het met u, mijne ziel, gesteld? Is Jezus ook uw troost, uwe zoetheit, uwe vreugde en het eenige voorwerp uwer verlangens? Vindt gij in Hem alleen uwe rust en voldoening? Zijt Gij buiten Hem aan niets gehecht of verkleefd? Is het u een genoegen, van alles ontbloot te zijn, en buiten Hem niets meer te hebben, ten einde met den H. Franciscus van Assisie in waarheid te kunnen zeggen en duizenden keeren te herhalen: *Deus meus et omnia! Mijn God en mijn Al!*

Ach, lieve Jezus, hoe dikwijls heb ik buiten U in ijdelheden mijne rust en voldoening gaan zoeken! Hoe dikwijls heb ik mijn hart aan bedriegelijke schijn-goederen gehecht? Hoe dikwijls heb ik U verlaten, om vermaak te zoeken in de wereld, in de gezelschappen en zinnelijke voldoeningen van eten en drinken; doch ik vond mij bedrogen; want buiten U is er geen ware troost, noch waar genoegen te vinden. Ontferm U mijner lieve Jezus, en geef, dat ik deze waarheid meer en meer beseffe, mij van alles onthechte en heel aan U geve. O zoete gedachte: *mijn Beminde is aan mij en ik aan Hem!* Gij en ik, lieve Jezus; ik en Gij. Ziedaar mijn verlangen!

O Maria, bid voor mij, opdat ik, naar uw voorbeeld, mijn geluk in Jezus alleen zoek, en mij in alles met Hem vereenige. Amen.

OEFENINGEN. 1° Bij Jezus de genezing zijner fouten zoeken, bijzonder van *deze...* (*denk er aan*). 2° Altijd bidden in den naam van Jezus en alles doen, met dezelfde meening, waarmede Jezus het gedaan heeft.

3° Het hart van alles onthechten, bijzonder van *deze...* zaak (*denk er aan*). (*Sluitgebed, bladz. 50*).

XXVe MEDITATIE. VOORBEREIDINGSGEBED. (bl. 28.)

I^e PUNT. *De grootheid van Jezus' liefde. Voor ons is Hij op de wereld gekomen en 33 jaren gebleven.*

IIe PUNT. *Voor ons heeft Hij de wereld verlaten, om in den hemel voor ons te bidden.*

I^e PUNT. Overweeg de grootheid van Jezus' liefde. Uit liefde tot U is Hij uit den hemel gekomen, en heeft Hij 33 jaren lang op deze aarde doorgebracht. Alles heeft Hij voor u gedaan en ieder oogenblik voor u besteed. Mijne ziel, begrijp dit goed. Elk oogenblik van zijn leven is van grootere waarde dan eene gansche eeuwigheid van alle engelen en heiligen te samen; en evenwel heeft Hij zijn geheel leven en elk oogenblik van zijn leven geheel voor u besteed. *Voor u* en niet voor de engelen, is Hij van den hemel neergedaald; *voor u* heeft Hij de menschelijke natuur aangenomen in het maagdelijk lichaam van Maria: de H. Kerk zingt in het *Credo* der Mis. „Die *voor ons* „ menschen en voor onze zaligheid uit den hemel is „ nedergedaald en het vleesch heeft aangenomen door „ den H. Geest, geboren uit de Maagd Maria en „ mensch geworden is.” *Voor u* heeft Hij 33 jaren lang armoede, vernederingen en pijnen geleden: *voor u* was hij onderworpen aan honger, dorst, koude, hitte en vermoeienissen. Alles, wat Hij deed, was *voor u*. Elk woord, dat Hij sprak; elke voetstap, welken

Hij voortzette ; elke gedachte, die Hij maakte ; elke verzuchting, die Hij loosde ; elke oogslag, dien hij deed, was geheel voor u. O ziel, als gij daarbij overweegt, dat in Jezus alles van oneindige waarde en verdienste was, dan zult gij moeten erkennen, dat zijne liefde jegens u groot moet geweest zijn, wijl zij Hem bewogen heeft, zooveel voor u te doen, en dat gij aan Hem groote dankbaarheid verschuldigd zijt, wijl gij door Hem rijk geworden zijt. *Dirites facti estis in illo. Door Hem zijt gij rijk geworden.*

O ja, lieve Jezus, ik erken uwe liefde!.. O hadde ik nu een oneindig getal harten om U te beminnen, en dankbaar te zijn voor al de genade, die Gij mij verleend hebt. Gij immers hebt alles uit liefde tot mij gedaan ; Gij hebt uw leven en elk oogenblik van uw leven geheel voor mij besteed ; waar of wanneer had ik die genade verdiend ? De zondigende engelen hebt Gij gestraft volgens uwe rechtvaardigheid, en wel op hetzelfde oogenblik, dat zij zondigden ; maar mij hebt Gij opgenomen volgens uwe barmhartigheid. O wat liefde, welke dankbaarheid ben ik U daarvoor niet verschuldigd !

Maar hoedanig is uwe liefde en erkentelijkheid ? doet en lijdt gij alles uit liefde voor Jezus ? zijn al uwe gedachten, woorden en werken alleen voor Hem ? doet gij niets uit eigenliefde, uit eigen voldoening, uit menschelijk opzicht ?

Ach, lieve Jezus, hoe flauw is mijne liefde ! Hoe zelden denk ik aan U ! Hoe weinig doe of lijdt ik voor U ! O konde ik eens geheel voor U leven, alles voor

U doen en lijden! O Jezus, ontferm U mijner en geef dat ik geheel voor U zij.

IIe PUNT. Overweeg ook de grootheid van Jezus. Na 33 jaren lang op aarde uit liefde tot u gearbeid en geleden te hebben, verliet Hij eindelijk uit liefde tot u de aarde, en keerde tot zijnen Vader terug, om in den hemel voor u te bidden en daàr eene plaats voor u gereed te maken: daarmede troostte Hij zijne Apostelen, zeggende: *Uw hart worde niet ontsteld, 't is u dienstig dat Ik wegga; want Ik ga voor u eene plaats gereed maken* (1).

Lieve Jezus, zoo hebt Gij dan alles uit liefde voor mij gedaan! Gij waart uit liefde tot mij uit den hemel neergedaald, en zijt uit liefde tot mij wederom ten hemel opgeklommen, en nu in den hemel zijt Gij nog altijd voor mij bezorgd, zonder mij ooit te vergeten. Eene moeder kan gewis haar kind niet vergeten; maar, al werde er ook dusdanig eene moeder gevonden, Gij toch zoudt mij niet kunnen vergeten; wijl Gij mij in uwe handen geschreven hebt. Gij zelf hebt het mij verzekerd, zeggende: *Al zou eene moeder haar kind vergeten, Ik zal u toch niet vergeten, want zie, Ik heb u in mijne handen geschreven.*

Zult gij dan voor zulke liefde nog koud en ongevoelig blijven? zult gij door zulke liefde nog niet opgewekt worden, om alles voor Hem te doen, alles voor Hem te lijden en uw leven geheel voor Hem te besteden?

(1) Joan. 16. 7.

Ja, zeker voel ik mij daartoe opgewekt, lieve Jezus!. Mijn hart ontvlamt in liefde tot U; het verlangt geheel voor U te zijn, gelijk het uwe geheel voor mij is. O konde ik uit liefde tot U sterven, gelijk Gij uit liefde tot mij gestorven zijt!

O Maria, bid voor mij, opdat ik buiten Jezus niets meer beminne. Amen.

OEFENINGEN. 1° Alles doen en lijden uit liefde tot Jezus. 2° Uit liefde tot Jezus eenige opofferingen doen. B.v. zich een weinig onttrekken, in het nemen van spijs, drank, uitspanning, slaap enz. (*Sluitgebed*, bl. 50).

XXVIe MEDITATIE. VOORBEREIDINGSGEBED. (bl. 28.)

I^e PUNT. *Jezus heeft alles voor ons gedaan en geleden, opdat wij alles voor Hem zouden doen en lijden.*

IIe PUNT. *Jezus heeft zich voortdurend opgeofferd als een sacrifice, opdat wij het ook zouden doen.*

I^e PUNT. Daar Jezus alles voor u in het bijzonder gedaan en geleden heeft, zal het dan niet billijk en rechtvaardig zijn, dat gij ook alles voor Hem doet en lijdt? *Voor u* is Hij mensch geworden — *voor u* is Hij 33 jaren op de wereld gebleven — *voor u* is Hij gegeeseld, met doornen gekroond en aan het kruis gestorven — *voor u* is Hij eindelijk ten hemel opgeklommen, om voor u den hemel te openen, om dààr voor u eene plaats gereed te maken; om dààr als Middelaar *voor u* te bidden, om van dààr den H. Geest *over u* af te zenden. O ziel, zal eene zoo groote goedheid u niet opwekken tot wederliefde en dankbaarheid?

Hij was u niets verschuldigd, noch had u ergens toe noodig, en evenwel heeft Hij alles voor U gedaan. Is het dan niet billijk en rechtvaardig, dat gij ook alles voor Hem doet? Gij immers behoort geheel aan Hem toe, hangt volkomen van Hem af, en hebt alles aan Hem te danken. — Is het ook niet billijk en rechtvaardig, dat gij alles voor Hem lijdt, gelijk Hij alles voor u geleden heeft? Van het eerste oogenblik zijns levens af heeft Hij uit liefde tot u blijmoedig het lijden, de armoede en de vernedering aanvaard, van dat oogenblik af vertoonde zijn hemelsche Vader Hem eene zee van lijden: dat lijden was zoo verschrikkelijk groot, dat het Hem toescheen, er in weg te zinken als in eene onpeilbare zee, waarom Hij tot God verzuchtte, zeggende: „Red mij, o God! want de wateren van „kwellingen zijn tot in mijne ziel gedrongen; Ik ben „gezonken in een diepen modderpoel, die geenen „grond heeft. Ik ben gekomen in de diepte der zee „en de storm heeft Mij onder zijne onstuimige baren „bedolven” (1). Bitter was die lijdenskelk; maar uit liefde tot u heeft Hij hem met blijdschap aanvaard. O ziel, zoudt gij dan vrij van lijden willen zijn? Hij was niet verplicht, iets te lijden, wijl Hij de onschuld zelve is; maar Hij heeft zoo veel willen lijden uit liefde tot u, om u te verlossen en een voorbeeld te geven; meent gij dan zonder lijden in den hemel te kunnen komen? of zoudt gij nog weigeren het lijden

(1) Ps. 68. 1-3.

te aanvaarden, dat God u overzendt, of anderen u aandoen, of uit uwe staatsplichten en dagelijksche bezigheden voortkomt?

Neen, lieve Jezus, ik zal dit niet weigeren. Gij hebt zoo veel voor mij gedaan, het zal dan eene eer voor mij zijn, veel voor U te mogen doen.

Hoe is het dan met u gesteld? Wat doet of lijdt gij uit liefde voor Jezus? Doet gij alles om Hem alleen te behagen? Doet gij niets uit eigenliefde, uit zucht tot zinnelijke voldoeningen, tot eer en achting, of om anderen te behagen? Zijt gij altijd geduldig in uw lijden, in uwe ziekte en in uwen tegenspoed? Verdraagt gij met liefde en onderwerping aan Gods wil de vernederingen, versmadingen en bitterheden, die u door anderen worden aangedaan? Neemt gij alle moeielijkheden, die gij in het volbrengen uwer staatsplichten ontmoet, met liefde en gelatenheid aan?

Lieve Jezus, ware ik eens zoo gelukkig, om uit liefde tot U alle kruisen gaarne te aanvaarden, en alle bitterheden, vernederingen en smarten met vreugde te lijden, dan zou ik beginnen een ware discipel van U te worden! maar helaas, ik ben er zoo ver van verwijderd: ik ben ongeduldig bij de minste smart; en de minste tegenstreving of vernedering is genoeg, om mij neerslachtig en ontevreden te maken. O Jezus, ontferm U mijner en geef, dat ik naar uw voorbeeld en naar dat van Maria en Joseph en naar dat van zoo vele andere heiligen, de kruisen en smarten met liefde aanvaarde en mij verheuge, om door het lijden der vernederingen aan U gelijkvormig te worden.

He PUNT. Verbeeld u, het kind Jezus in den schoot van Maria, zich opdragende aan den hemelschen Vader als een slachtoffer tot boeting der zonden en bereid om den wil zijns hemelschen Vaders in alles te volbrengen. De wereld intredende, zeide Hij: „ O God, brandoffers en alle andere offeranden hebt Gij niet gewild; maar Gij hebt Mij een lichaam toe- bereid, geschikt om te lijden en te sterven: uw be- sluit vernomen hebbende, heb Ik gezegd: zie, Ik kom om uwen wil te volbrengen.” Zoo heeft Jezus zich niet slechts éénmaal opgedragen aan zijnen he- melschen Vader, maar Hij deed het dagelijks, ja elk oogenblik van zijn leven, tot dat Hij stierf aan het kruis tusschen twee moordenaars. O ziel, erken hier de liefde van Jezus; uit liefde tot u heeft Hij alles ge- slachtofferd; Hij heeft vaarwel gezegd aan de rijk- dommen, de grootheden en genoegens der wereld; uit liefde tot u heeft Hij zich aan alle bitterheden onder- worpen, en de armoede, de vernederingen en het lijden met blijdschap aanvaard.

Christen ziel, als gij ziet, dat het kind Jezus uit liefde tot u aan alles vaarwel zegt, en alles, wat bitter is, blijmoedig aanvaardt, zal het dan niet billijk zijn, dat gij ook vaarwel zegt, aan alles, wat de zinnen streelt, en de vernederingen, de bitterheden en krui- sen, met liefde aanvaardt?

Ja, zeker dat is billijk, lieve Jezus! Daar Gij U zelve uit liefde tot mij geslachtofferd hebt, hoe zou ik mij dan ook niet slachtofferen uit liefde tot U? — Zeker dat is billijk, lieve Jezus! dat is rechtvaardig.

En doet gij dat ook? Is uw hart aan niets meer gehecht — noch aan rijkdommen of aardse goederen — noch aan kleederen, sieraden of meubelen, — noch aan personen, bedieningen of vermaken — noch aan eer, achting of grootheden? Zoekt gij niets dan God alleen?

Lieve Jezus, wat zal ik antwoorden op deze vragen? Helaas, mijn geweten overtuigt mij; dat ik nog aan vele dingen gehecht ben en mijn hart vol is van eigenliefde. O God van genade en barmhartigheid! Om de liefde van het kind Jezus, bid ik U vuriglijk, mijn hart van alles te onthechten, opdat het geheel voor U kloppe en ik voortaan in al mijne gedachten en genegenheden met U vereenigd blijve.

O Maria, bid voor mij, opdat er niets in mij blijve, dat niet voor God is. Amen.

OEFENINGEN. 1° Alles doen en lijden ter liefde van het kind Jezus. 2° Zich eenige zoetigheden onttrekken ter liefde van het kind Jezus. (*Sluitgebed*, bl. 50).

XXVIIe MEDITATIE. VOORBEREIDINGSGEBED. (bl. 28).

I^e PUNT. *Maria verlangt vurig dat Jezus geboren wordt voor de zaligheid der wereld, alsmede Hem hare diensten te bewijzen.*

IIe PUNT. *Wij moeten Hem voortbrengen in onze gedachten, gesprekken en bezigheden.*

I^e PUNT. Overweeg, hoe gelukkig Maria was, toen zij Jezus in haren schoot droeg en door Hem met alle hemelsche genade bevoorrecht werd. Geen

sterveling zal ooit kunnen bevatten, hoezeer Maria door God gezegend werd gedurende de negen maanden, dat Jezus in haren schoot rustte. Gaarne had zij dat geluk altijd willen genieten; doch uit liefde voor 's menschen zaligheid verlangde zij Hem ter wereld te brengen; wjl zij den troost, dien zij door Jezus smaakte, gaarne wilde derven, ten einde de verlossing der wereld te bespoedigen.

Maria, zoo offert gij dan, uit liefde voor 's menschen zaligheid, gaarne uwe eigene voldoening op; en leert gij mij, uit liefde van anderen mijne eigene vertroosting en gemakken op te offeren!

Hebt gij ook zulke heilige gevoelens? Zijt gij ook bereid, uwe neigingen en belangen voor het welzijn van anderen op te offeren, ten einde den Zaligmaker niet alleen in u, maar ook in anderen te baren?

Ach, lieve Jezus, hoe weinig doe ik uit liefde tot U; hoe dikwijls toon ik mij ontevreden, wanneer ik ten dienste van anderen mijne bezigheden, uitspanningen of godvruchtige oefeningen moet onderbreken! Dierbare Jezus, minzaam kind, ontferm U mijner en maak mij deelachtig aan de gevoelens, waarmede de H. Maagd Maria beziel was, opdat ik uit liefde tot U en ten dienste van anderen bereid zij alle voldoeningen en genoegens op te offeren.

IIe PUNT. Overdenk verder, hoe Maria door een heilig leven, en door Jezus dikwijls *geestelijker wijze* voort te brengen in hare gedachten en begeerten, zich voorbereid had om het geluk te hebben, Hem wezenlijk te baren. Hoe dikwijls baarde zij Hem *geestelijker wijze* in

hare gedachten, woorden en werken, voordat zij Hem *lichamelijker wijze* ter wereld bracht? Hoe dikwijls verzuchtte zij tot Hem, te midden harer dagelijksche bezigheden? Hoe dikwijls ontwaarde zij in zich het verlangen, om Hem te baren, te zien en te vereeren? De H. Paus Leo zegt: (1) Er wordt eene Maagd verkozen uit den koninklijken stam van David, welke het Goddelijke en menschelijke kind, waarvan zij bevrucht moest worden, eerst zou ontvangen in haren geest, vòòrdat zij Het ontving in haar lichaam.

O Maria, met vreugde herdenk ik de liefderijke gevoelens van uw hart, brandend van begeerte om Jezus te baren. Gij waart geheel voor Hem en hadt alle gedachten en begeerten aan Hem toegewijd. Uw voorbeeld wekt mij op, om mij ook geheel aan Jezus te geven, Hem *geestelijker wijze* te baren in mijne gedachten, woorden en werken, en te midden mijner bezigheden dikwijls tot Hem te verzuchten.

Mijne ziel, hebt gij dit altijd gedaan? tracht gij het nu te doen, door in u op te wekken goede gedachten en verhevene voornemens, en vooral door die goede gedachten en verhevene voornemens in beoefening te brengen?

Ach, lieve Jezus, hoe zelden denk ik aan U; hoe zelden spreek ik van U; hoe weinig doe ik voor U; hoe ongevoelig en liefdeloos ben ik jegens U! Helaas, hoe zelden maak ik voor U goede voornemens, en dan,

(1) Brev. Rom: in Nat. Dni, Lect. V.

wat bovenal te betreuen is, hoe menigmaal blijf ik te kort aan die gemaakte besluiten? Ik ben derhalve gelijk aan eenen boom, die jaarlijks veel bloemen voortbrengt en veel vruchten belooft, maar ze niet doet rijpen; wat heb ik dan anders te wachten, dan de gevolgen uwer uitspraak: *Kap den onnutten boom uit, waartoe bekleedt hij nog langer eene plaats in mijnen wijngaard?* Dierbare Jezus, ik erken mijne schuld: reeds dikwijls heb ik verdiend uitgekapt en weggegooid te worden; maar ik bid U om genade; gedenk, dat Gij gekomen zijt, om de zondaren te zoeken en zalig te maken; maak mij, bid ik U, deelachtig aan de vruchten uwer menschwording, opdat ik U voortaan vurig beminne, gedurig aan U denke, gaarne van U spreke, naarstig voor U arbeide en blijmoedig voor U lijde.

Maria, bid voormij, opdat ik het kind Jezus steeds in mijn hart drage, voortdurend in mijne gedachten en genegenheden voortbrengende en Hem diene in arme en verlatene kinderen, door hen uit liefde tot Jezus bij te staan en te helpen.

OEFENINGEN. 1° Ten dienste van anderen en uit liefde van Jezus gaarne zijne rust en voldoening opofferen. 2° Jezus geestelijker wijze in zijn hart bezitten door in zich op te wekken goede gedachten en goede voornemens, en bovenal door die goede gedachten en voornemens in beoefening te brengen. 3° Uit liefde tot Jezus in alles en jegens allen gedienschtig zijn. (*Sluitgebed*, bl. 50).

XXVIIIe MEDITATIE: VOORBEREIDINGSGEBED. (bl. 28).

I^e PUNT. *Maria en Jozef gaan uit gehoorzaamheid naar Bethlehem.*

IIe PUNT. *Er was voor hen geene plaats in de herberg.*

I^e PUNT. Overweeg ten eerste, dat Maria en Jozef uit gehoorzaamheid naar Bethlehem gaan, om zich volgens het bevel des keizers te laten opschrijven. Zij gehoorzaamden vaardig en blindelings; zij deden geen onderzoek naar des keizers inzichten van eigen belang, baatzucht, hoogmoed of willekeur; ook zochten zij geene uitvluchten, om zich aan zijn bevel te onttrekken, hoewel zij er vele en gewichtige redenen voor hadden; immers Maria was nabij de verlossing en bevond zich in eenen armoedigen toestand; daarenboven droeg zij in haren schoot den Koning der koningen, en bijgevolg was zij buiten en boven alle bevelen van aardsche vorsten. De liefde tot gehoorzaamheid deed hen alle onderzoek en alle uitvluchten vergeten en bewoog hen, om blindelings en vaardig te gehoorzamen: nauwelijks was het bevel gegeven, of aanstonds begaven zij zich op reis en zoo leerden zij ons, dat wij ons om kleine redenen niet mogen onttrekken aan de gehoorzaamheid, noch aan de gebruikelijke godsdienstoefeningen, noch aan de algemeene gebruiken der communiteit of gemeente, waarvan wij leden zijn.

Overweeg ook, hoe Gods Voorzienigheid op allerlei wijzen een lijdenskelk aan zijne lievelingen weet

te bezorgen. God wilde, dat Jezus van het begin af zou lijden: ook was dit zijn verlangen; daartoe verkoos de goddelijke Voorzienigheid het bevelschrift des keizers, volgens hetwelk Maria en Jozef verplicht waren naar Bethlehem te reizen; daardoor worden de voorzeggingen vervuld dat de Messias te Bethlehem zou geboren worden, alsmede dat zijn leven van het begin af, een leven van lijden en smarten zou zijn; immers Maria en Jozef, als arme vreemdelingen, werden overal verstoet en moesten hunne toevlucht nemen tot eenen beestenstal, waar Maria het Goddelijk kind baarde.

O God, hoe wonderbaar zijn uwe beschikkingen en hoe onnaspeurlijk uwe wegen! De hoovaardige zucht des keizers om het getal zijner onderdanen te kennen, was door uwe Voorzienigheid een middel om de voorzeggingen der profeten te vervullen en uwe eeuwige raadsbesluiten aangaande den Messias ten uitvoer te brengen; en zoo zijn de in schijn toevallige dingen en de looze plannen der goddeloozen middelen om te vervullen, hetgeen uwe Voorzienigheid besloten had te doen.

Maar erkent ook gij in alles Gods alwijze beschikking? aanbidt gij ze? onderwerpt gij er u aan? neemt gij de gelegenheden om te lijden, welke Gods Voorzienigheid u toeschikt, gewillig en vaardig aan?

Ach, lieve Jezus, Goddelijke leermeester, hoe ver ben ik van uw voorbeeld afgeweken! Hoe dikwijls ben ik ontevreden over uwe beschikking en hoe ongeduldig ben ik, wanneer Gij mij bitterheden, kruisen of verne-

deringen toezendt, of mij eene moeielijke bediening oplegt. Ontferm U mijner, lieve Jezus, en geef dat ik mij voortaan geheel overgeve aan de leiding uwer Voorzienigheid, en bereid zij, alles te doen en alles te lijden. Versterk mij, lieve Jezus, opdat ik volharde.

IIe PUNT. Verbeeld U te zijn in het gezelschap van Jozef en Maria, terwijl zij naar Bethlehem gaan... Hoe ingetogen waren zij! hoe vurig in hunne gebeden en meditatiën! hoe heilig, hoe hemelsch in hunne samenspraken! hoe vurig door het verlangen, om het Goddelijk kind te zien en te omhelzen!

Maar, volgt gij dat voorbeeld wel? zijt gij op reis steeds ingetogen? hoedanig zijn uwe gesprekken? uwe gedachten? uwe overwegingen en uwe verlangens?

Ach, lieve Jezus, hoe ijdel, hoe verstrooid, hoe lichtzinnig zijn mijne gedachten, verbeeldingen, verlangens en gesprekken. Ontferm U mijner en geef, dat voortaan mijn hart en geest tot U opgeheven zijn.

Stel u verder voor, hoe Maria en Jozef te Bethlehem aankomen en van huis tot huis rondgaan, om een nachtverblijf te vinden, doch overal werden zij afgewezen, zelfs bij hunne naastbestaanden en vrienden. *Et sui Eum non receperunt. En de zijnen hebben Hem niet ontvangen.* Ook was er voor hen geene plaats in de herberg. *Non erat eis locus in diversorio. Er was voor hen geene plaats in de herberg.* Welk eene oneer! welk eene vernedering!

O God, die alles met wijsheid beschikt, hoe laat Gij toe, dat de Moeder van uwen Goddelijken Zoon, en

haar bruidegom, de H. Jozef zoo hulpeloos rondwalen? Hoe dult Gij, dat ze overal verstoten worden en genoopt zijn, hun verblijf te nemen in een afgelegen grot en beestenstal?

H. Maria! H. Jozef! hoe bitter viel het u geen verblijf voor Jezus, uwen God en Schepper te kunnen vinden; maar hoe tevreden waart gij tevens met Gods beschikking; hoe lijdzaam te midden dier vernederingen en hoe minzaam jegens hen, die u nachtverblijf weigerden?

Zoo leert Gij mij dan, mijn God, dat al wie godvruchtig wil leven, vervolgingen, vernederingen en kruisen zal moeten ondergaan; want gij kastijdt den genen, dien Gij bemint, ten einde hem te beproeven, te zuiveren en voor den hemel voor te bereiden.

Erkent gij mijne ziel, Gods beschikking in alles wat u overkomt? zijt gij er mede tevreden? aanvaardt gij de beproevingen met geduld en liefde? zijt gij goedaardig en minzaam jegens hen, die u beleedigen of miskenen? Hoe zoudt gij gesteld zijn, als gij door allen, zelfs door uwe kennissen en medebroeders verstoten wordt en gedwongen waart in eene schuur of stal te vernachten?

Mijn God, ware ik eens zoo volmaakt, van naar dusdanige vernederingen te verlangen en ze met blijdschap te aanvaarden, gelijk vele heiligen gedaan hebben: maar helaas, ik schrik reeds bij derzelver gedachte en word bij de minste beleediging ongeduldig.

Lieve Jezus, hoe kan het zijn, dat uw voorbeeld en dat van Maria, van den H. Jozef en van zoo vele

andere heiligen, niet meer indruk op mij maakt en mij niet meer aanmoedigt, om met U en uit liefde tot U alles gaarne te lijden?... Dierbare Jezus, ontferm U mijner en heb medelijden met mij; geef mij uwe genade, opdat ik mij zelven overwinne en standvastig blijve te midden der beproevingen.

O Maria, bid voor mij, opdat ik steeds bidde voor die mij verongelijken. Amen.

OEFENINGEN. 1° Vaardig gehoorzamen. 2° Zich blindelings aan de leiding van Gods Voorzienigheid overgeven. 3° Bereid zijn, om alle mogelijke vernederingen uit liefde van Jezus te verduren; of ten minste er zich toe voorbereiden in de meditatiën of andere gebeden. B. V. om miskend en verstoten te worden, na veel en goed gearbeid te hebben; om bestraft te worden na alles wel gedaan te hebben; om verplicht te zijn op nieuw te doen, hetgeen reeds goed gedaan was. (*Sluitgebed, bl. 50.*)

HET FEEST VAN KERSTMIS.

25 December.

I^e MEDITATIE. VOORBEREIDINGSGEBED. (bl. 28).

I^e PUNT. *Maria brengt Jezus zonder smart ter wereld, omhelst Hem teerhartig en legt Hem eerbiedig in de krib.*

IIe PUNT. *Welk verschil hier of in den hemel!*

I^e PUNT. Mijne ziel, ga in uwe verbeelding naar den stal van Bethlehem, verbeeld u dààr alles te zien en let aandachtig op alles, wat zich aan uwe oogen ver- toont... Zult gij bij die beschouwing niet moeten uitroepen: Hoe ellendig is hier alles! Hoe ellendig die grot! Hoe armoedig die stal!... Hij is geheel vervallen, van allen verlaten, en blootgesteld aan regen, aan wind en aan de bitterheid der gure jaargetijden; zonder sieraden, zonder meubelen, zonder de noodzakelijkste voorwerpen om in de dagelijksche noodwen- digheden te kunnen voorzien. Ik vind er niets van alles wat de wereld hoogacht en zoekt; ik zie er geene vrienden, geene kennissen, geene dienstboden; slechts vind ik er eene arme moeder, een armen vader, en een arm machteloos kind, in doeken ge- wonden, liggende in eene krib op hooi en stroo, tus- schen os en ezel, bevend van koude en weenend om onze zonden.

Beschouw oplettend dat Kind, en denk wie Het is? Dat Kind, zoo klein, zoo zwak, zoo arm, is de Messias,

de Verlosser der wereld; de eenige Zoon van God, de tweede Persoon van de H. Drievuldigheid, in alles gelijk aan God den Vader en God den H. Geest... 't Is de Schepper van het heelal, die alles uit het niet heeft voortgebracht en alles bestiert; 't is die oneindige God, die alles vervult met luister en glorie, aan wien alles toebehoort en welken hemel en aarde niet kunnen bevatten; ja het heelal bij dat kind vergeleken, is als een druppel van den morgendauw, die op de aarde neerzigt.

Maria ziet haar Kind en staat verbaasd: zij beschouwt zijne oneindige grootheid en zijne vernietiging en is buiten zichzelf van aandoening, verwondering en liefde... Zij ziet haar kind aan hetwelk zij het aanzijn gaf, en erkent Het als haren schepper, van wien zij zelve het bestaan ontving. Door deze beschouwing in liefde ontvlammende, drukte zij Het aan haar hart, en Hetzelve in de krib leggende, viel zij ter aarde om Het, als haren Heer, en Meester te aanbidden. O wonderbaar geheim! Een goddelijk Kind!...

Lieve Jezus, hoe hebt gij mij zoo kunnen beminnen en U zelve uit liefde van mij zoo diep kunnen vernederen?... Ik werp mij thans in vereeniging met Maria ootmoedig voor uwe krib neder, om U, als mijnen God, mijnen Schepper en mijn Al, te aanbidden. Ja, lieve Jezus, minzaam kind, ik erken U als mijn God en Al, en aanbid U. *Gij zijt groot en zeer lofwaardig: Gij zijt klein en zeer beminnelijk*; (1) want 't is uit

(1) S. Bernardus.

liefde van mij, dat Gij klein geworden zijt, en daarom zijt Gij mij des te beminnelijker.

Hebt gij waarlijk eene ware en teedere liefde voor dat goddelijk Kind, gelijk Maria hadt? tracht gij Het met eerbied en liefde te ontvangen, als gij te communie gaat? tracht gij de deugden na te volgen, waarvan Het u een voorbeeld gegeven heeft; namelijk zijne liefde voor de vernedering, voor de armoede en voor het lijden, zijnen afkeer voor de wereld en voor hare pracht, grootheden, schoonheden, sieraden en vermaken?

Dierbare Jezus, hoe is het mogelijk, dat ik nog zoo vol liefde ben voor de wereld en hare bekoorlijkheden of schijngoederen, terwijl Gij uit den hemel gedaald zijt, om mij te leeren, dezelve te verachten. Wanneer zal ik U eens oprecht beminnen? wanneer zal ik eens geheel voor U zijn? wanneer zal ik eens uit liefde tot U alle andere liefde uit mijn hart sluiten, ten einde U alleen te beminnen en gelijk Maria, brandend van liefde, U aan mijn hart te drukken en in de H. Communie te ontvangen?... Lieve Jezus, goddelijk kind, ontferm U mijner, opdat ik, gelijk Maria, vol liefde voor U zij.

IIe PUNT. Overweeg vervolgens de groote vernedering van Jezus... Welk verschil — hier of in den hemel!. *Hier* in eenen armen stal — in eene harde krib — op hooi en stroo; maar *in den hemel* op eenen glansrijken troon, vol luister en glorie, omkleed met glans en heerlijkheid: *hier* van allen verlaten — tusschen os en ezel — in de uiterste armoede en ellenden, maar

in den hemel omgeven van millioenen engelen, in het volmaaktste geluk.

Mijn God, welk groot geheim ! uw eenige Zoon, de Schepper van hemel en aarde, welken het heelal niet kan bevatten, ligt hier als een klein kind in eene harde krib, op hooi en stroo, verlaten van allen ! O God, hoe kunt Gij zulks toelaten ? is dit niet in strijd met uwe eer en zijne waardigheid ?

Ja, het schijnt wel in strijd te zijn met mijne eer en zijne waardigheid ; maar de liefde praamt er Mij toe ; zij overwint Mij ; Ik laat het toe, om de grootheid mijner liefde en de verfoeilijkheid van den hoogmoed te toonen : daar de mensch zich wilde verheffen, moest mijn Zoon zich vernederen, ten einde hem te bewegen zich ook te vernederen... Christen ziel, zult gij na zulke vernedering, u zelve nog durven verheffen ? zult gij u zelve nog durven beklagen over de vernederingen, verongelijkingen en versmadingen, die men u aandoet ?... Daar mijn Zoon *de ootmoedigheid*, als zijne deugd, die Hem bijzonder eigen is, voor zich kiest. *Humilitas virtus Christi, de ootmoedigheid is de deugd van Christus* (1), zult gij u zelve dan nog durven verheffen, of aan de minste gedachte van eigen liefde of hoogmoed nog durven toegeven ?... Terwijl koninklijke kinderen, in trotsche paleizen geboren, van pracht, eerbewijzingen en hovelingen omgeven zijn, is mijn Zoon de Koning der koningen, in eenen armen stal geboren, omgeven van ellenden

(1) S. Bernardus.

en smarten, en dat uit liefde tot u; zult gij Hem dan niet beminnen en uit liefde tot Hem niet gaarne vernederd worden?

Ja, lieve Jezus, ik zal U beminnen, en mij uit liefde tot U vernederen; Gij immers zijt alle liefde waardig: daarenboven hebt Gij mij het eerste bemind; ja, Gij hebt mij bemind, toen ik nog uw vijand was, en zijt uit liefde van mij kind geworden, hoe zou ik U dan niet beminnen of mij uit liefde tot U niet gaarne vernederen?... Ach, hoe spijt het mij U niet altijd bemind te hebben!... Hoe spijt het mij U nog zoo weinig te beminnen!... Voortaan wil ik U veel beminnen en zou wenschen een oneindig getal harten te hebben, brandend van liefde, om U te beminnen met die liefde, waarmede de H. Maagd Maria U bemind heeft.

Maria, bid voor mij, opdat ik mijnen Jezus vurig beminne en uit liefde voor Hem gaarne vernederd worde. Amen.

OEFENINGEN. 1° Het Kind Jezus in de krib vereeren. 2° Uit liefde voor het Goddelijk Kind DEZE... verongelijking of vernedering gaarne lijden. 3° Alle ijdele pracht in meubelen en kleederen van zich verwijderen, wijl Jezus het ook gedaan heeft. (*Sluitgebed, bladz. 50.*)

26 December.

IIe MEDITATIE. VOORBEREIDINGSGEBED. (bl. 28).

I^e PUNT. *Er was voor hen geene plaats in de herberg.*

IIe PUNT. *Jezus kwam in zijn eigendom, maar is door de zijnen niet ontvangen.*

I^e PUNT. *Maria legde Hem in de krib, omdat er voor hen geene plaats in de herberg was* (1). Ziedaar een groot geheim !... De Schepper van het heelal, aan wien alles toebehoort, en van wien wij alles wat wij bezitten, ontvangen hebben, komt als kind in de wereld, om alle menschen te verlossen en zalig te maken, en toch was er niemand, die Hem eenige achting betoonde of nachtverblijf aanbood. Maria werd overal afgewezen; terwijl er wel plaats was voor anderen, was er geene plaats voor de H. Familie, Jezus, Maria en Joseph, en zoo waren zij gedwongen, in eene grot, de schuilplaats der beesten, hun verblijf te nemen... ziedaar, hoe Jezus, de luister des hemels en de vreugde der engelen, zijn leven begint, met zich te vernederen en oneer te lijden !.... Dit immers was het doel zijner komst: de H. Augustinus zegt: „ Indien Hij zich niet had willen vernederen „ en uit liefde voor ons niet had willen lijden, zou „ Hij niet hebben willen geboren worden.”

Lieve Jezus, ik bewonder en aanbid uwe liefde, die zooveel voor mij doet; en ik betreur de ondankheid der menschen, die U niet alleen verstooten hebben, bij uwe geboorte, maar dit nog dagelijks doen in het H. Sacrament des autaars. Helaas, hoe weinigen zijn er, die U daàr komen bezoeken en aanbidden, en

(1) Luc. II. 7.

hoe klein is het getal van hen, die zich beijveren, om U er dikwijls en met eene goede voorbereiding te ontvangen !

Maar mijn ziel, hoe is uwe toestand ? Tracht gij die oneer, zooveel in u is, te herstellen, door Hem dikwijls te bezoeken, godvruchtig te aanbidden en met eene goede voorbereiding in de H. Communie te ontvangen ?... Tracht gij, naar zijn voorbeeld, alle bitterheden, beleedigingen en vernederingen geduldig te aanvaarden ?... Zoudt gij, beladen met zoovele zonden en schulden, vrij willen zijn van het lijden, terwijl het Kind Jezus, de heiligheid en onschuld zelve, uit liefde voor u zooveel lijdt ?... Zoudt gij uwe gemakken en zinnelijke voldoeningen willen zoeken, terwijl Jezus zijn leven begint in eenen beestenstal en eindigt aan het kruis ?

Neen, lieve Jezus, dat wil ik niet. Zou ik, een zondaar, beter of zachter dan Gij, willen behandeld worden ?... Neen, dit kan, dit mag niet zijn : 't is billijk, dat ik vernederd worde, O Jezus, geef mij liefde voor de vernedering, liefde voor het lijden, liefde voor de armoede, om zoo aan U gelijk te worden. Dat ik vernederd, maar Gij verheerlijkt wordet : dat ik door allen verlaten worde, opdat allen U erkennen, aanbidden en loven. O konde ik sterven, opdat allen U beminnen !

IIe PUNT. Ziedaar in die krib' een klein Kind, en dat 'Kind door de wereld miskend, is het licht der wereld. *Ego sum lux mundi, Ik ben het licht der wereld.* Het licht in de duisternissen, om alle men-

schen te verlichten, maar de wereld, die in de duisternissen was, heeft Het niet erkend. *Het is tot zijn eigendom gekomen, maar de zijnen hebben Het niet ontvangen. In propria venit et sui Eum non receperunt* (1). Welk eene oneer ! Welk eene beleediging !... Hoe hard moet dit voor Jezus niet geweest zijn, wijl er voor adellijke personen niets harder valt, dan ont-eerd en door hun eigen volk verstooten te worden... Waar was ooit een zoo adellijk persoon of wie was zich ooit zoo goed bewust van zijne waardigheid als Jezus ? Wie heeft dus de bitterheid van verstooten te worden, zoo goed kunnen beseffen als Jezus ? zeker niemand... Daarom zegt Hij : *Ik ben vreemd geworden aan mijne broeders en als een onbekende aan de zonen mijner moeder* dat is, de Synagoog (2).

Lieve Jezus, Goddelijk Kind, hoe bitter valt het mij, te zien, dat Gij zoo onteerd en verstoten wordt ; en hoe smartelijk is het mij, U klagend te hooren zeggen, dat Gij vreemd zijt aan uwe broeders, en als een onbekende aan uw eigen volk ! Gij komt, om ons zalig te maken, maar hoe weinigen zijn er, die gebruik maken van uwe goedheid ?

En hoe is het met u gesteld ? Hebt gij uw hart niet geopend voor wereldsche grootheden, schijngoe-deren en vermaken, terwijl gij het gesloten hielt voor Jezus ? Hebt gij niet dikwijls gehoor gegeven aan de ingevingen van den duivel, de wereld en het

(1) Joan. I. 11.

(2) Psalm. 68. 11.

vleesch, terwijl gij doof bleeft voor de inspraken van Jezus, die, kloppend aan de deur van uw hart zeide : *Doe voor Mij open, mijne zuster, mijne bruid. Aperi mihi soror mea, sponsa?*

Ach, lieve Jezus, met schaamte, berouw en leedwezen erken ik mijne schuld. Helaas, hoe dikwijls ben ik ondankbaar en ongevoelig voor U en voor uwe inspraken geweest!... Hoe dikwijls hebt Gij te vergeefs aan mijn hart geklopt: ik ontwaarde uwe inspraken en hoorde uwe zoete stem, die mij zeide : *Doe voor Mij open, mijne zuster, mijne bruid*, en toch deed ik het niet: ik hield mijn hart voor U gesloten en liet U buiten staan. In plaats van mij te verlaten, bleeft Gij er staan, en wachtet met geduld, van tijd tot tijd kloppende, opdat ik voor U zoude openen, en toch bleef ik ongevoelig en liet U wachten niet slechts weinige dagen of weken, maar maanden en jaren; of zoo ik voor U opende, was het slechts ten halve, en wilde mijn hart maar gedeeltelijk aan U geven, terwijl Gij het geheel vordert; zeggende : *Fili, praebe cor tuum mihi. Mijn zoon, geef mij uw hart*. Helaas, lieve Jezus, hoe spijt mij dit! O konde ik mijne ondankbaarheden door bloedige tranen uitwisschen en voortaan geheel voor U leven!... Kom, lieve Jezus; kom, Goddelijk Kind; kom en wees de eenige Bruidgom mijner ziel; kom en neem bezit van mijn hart: het staat voor U *alleen* open; ik wil dat het voortaan *geheel* aan U zij. O ja, lieve Jezus! *geheel aan U! geheel aan U, voor tijd en eeuwigheid!* O konde ik U oprecht beminnen!... O konde ik sterven opdat alle menschen

U beminnen! O Jezus, geef mij uwe liefde, opdat ik buiten U niets meer beminne.

O Maria, maak mij deelachtig aan de gevoelens die u bezielde, toen Gij Jezus ter wereld bracht en aan uw hart druktet. Amen.

OEFENINGEN. 1° Droevig zijn, omdat Jezus niet alleen bij zijne geboorte maar nog dagelijks miskend en verstooten wordt. 2° Het hart *geheel* aan Jezus geven; door zich eenige zoetigheden te onttrekken, en zich van alles te onthechten. (*Sluitgebed*, bl. 50)

27 December.

IIIe MEDITATIE. VOORBEREIDINGSGEBED. (bladz. 28).

I^e PUNT. *De stal van Bethlehem, de krib en de doeken noodigen ons uit tot armoede, vernedering en lijden.*

IIe PUNT. *Ook het kind Jezus, vleesch geworden, noodigt er ons toe uit.*

I^e PUNT. Ga in den geest den stal van Bethlehem met eerbied en liefde binnen: Beschouw denzelven en alles wat er in is, en luister met aandacht naar hetgeen zij u toeroepen. De H. Bernardus zegt: „de stal roept; de krib roept; de doeken, „waarin Jezus gewonden is, roepen.” (1) En wat roepen zij? Ten 1ste, dat gij Jezus zoudt beminnen, wijl Hij u eerst bemind en uit liefde tot u, armoede, vernederingen en pijnen geleden heeft. Ten 2^e, dat gij uit liefde voor Jezus, de armoede, de vernederingen

(1) Serm. 5. de Nativ.

en het lijden zoudt beminnen, wijl ze in den persoon van Jezus geheiligd zijn. Ten 3^e, dat gij uit liefde voor Jezus het armoedige, het nederige en het pijnlijke steeds zoudt omhelzen, gelijk Hij uit liefde voor u ook gedaan heeft.

Ach, lieve Jezus, hoe is het mogelijk, dat ik voor deze stemmen nog ongevoelig blijve? Hoe kan het zijn, dat ik na zulke uitnoodigingen gehoord te hebben, nog zoo hoovaardig, zoo aardsch, zoo zinnelijk en zoo aan het vergankelijke gehecht blijve?

Welk besluit moet gij hieruit trekken? Geen ander, lieve Jezus, dan voortaan alle ontberingen, vernederingen en lijden met liefde te aanvaarden, de gevoelens van afkeer, tegenzin of ongeduld, welke de natuur somtijds ontwaart, aanstonds tegen te gaan en mijn best te doen, om, te midden der kruisen in mij op te wekken gevoelens van blijdschap, mij verheugende waardig gevonden te worden, uit liefde van U armoede, vernederingen, of pijnen te mogen lijden en zoo aan U gelijkvormig te worden... O welke troostvolle gedachten: „ Uit liefde van Jezus armoede, vernederingen en pijnen lijden!...Gelijkvormig worden aan Jezus, hier in het lijden en hiernamaals in de glorie!...”

Dierbare Jezus, deze gedachten zullen mij ongetwijfeld troosten en versterken, wanneer ik armoede vernedering, koude, hitte, vermoeienis of eenige andere smart zal te lijden hebben.

Lieve Jezus, sta mij bij en versterk mij, opdat ik volharde; want de geest is wel vaardig, maar het vleesch is zwak.

IIe PUNT. Vestig dan, na den stal en alles wat er in is, beschouwd te hebben, uwe oogen op het Kind Jezus en denk aan zijne diepe vernedering en overgroote liefde: Het is uit liefde voor u komen lijden. De H. Joannes zegt: *Et VERBUM caro factum est. En het WOORD is vleesch geworden.* Het woord, dat is, de eenige Zoon van God, de Schepper van het heelal, *is vleesch geworden*: de H. Joannes zegt niet: *is mensch*, maar *vleesch* geworden, om des te beter aan te toonen, het ellendige, nederige en smartvolle leven, dat Jezus op aarde was komen leiden. Adam werd voor zijnen val genoemd *eene levende ziel, factus est homo in animam viventem* (1), maar na den val wordt hij *stof* of *vleesch* genoemd, om hem en ons allen te leeren, dat 's menschen leven op aarde voortaan vol smarten en bitterheden zou wezen, en zoo geeft de H. Joannes, door te zeggen: *Het woord is vleesch geworden*, te kennen dat Jezus een mensche-lijk lichaam, gelijk het na den val van Adam geworden is, heeft aangenomen: namelijk een smartvol en pijnlijk lichaam, onderworpen aan alle ellenden, behoeften, en noodwendigheden, geschikt om te lijden.

Aanschouw dat Goddelijk Kind, het *woord* des eeuwigen Vaders, *vleesch* geworden, door de menschen miskend en liggende in eenen stal tusschen de beesten !... O welke vernedering!... Sla de oogen des geloofsten hemel, beschouw de eerbewijzingen, welke Het dààr

(1) Genesis. 2. 7.

voortdurend ontvangt van milioenen engelen en heiligen, die Het steeds aanbidden, loven en prijzen, en roep dan, opgetogen van verwondering, met de H. Kerk in het officie van Kerstmis uit: „O groot geheim!... „O wonderbaar mysterie, dat de redelooze dieren „den pas geboren God, liggende in de krib, hebben „mogen zien!” (1)

O engelen des hemels! aanschouwt uwen God, uwen Schepper, uwen Heer en Meester, liggende in eene harde krib, tusschen de beesten, verlaten van allen en komt om Hem te aanbidden en te verheerlijken. Mijne ziel, verbeeld u, te zien hoe de engelen uit den hemel nederdalen, rondom de krib neerknielen, hunne aangezichten uit eerbied bedekken en het Goddelijk kind aanbidden, loven en prijzen; tracht in u zelven op te wekken gevoelens van *verwondering* over zulke vernedering, — van *dankbaarheid* voor zulke weldaad, van *liefde* voor zulke goedheid en genade en van *ijver* om zijn voorbeeld van armoede, vernedering en lijden na te volgen.

Dierbare Jezus, ontferm U mijner en geef mij ware gevoelens van verwondering, van dankbaarheid, van liefde en ijver. Nooit kan ik U mijne verwondering, dankbaarheid en liefde genoegzaam betuigen: nooit kan ik mij genoegzaam beijveren, om uwe voorbeelden na te volgen... Een God vernedert zich uit liefde tot mij! Een God wordt arm uit liefde tot mij! Een God lijdt uit liefde tot mij!... Zoo ik mij dan

(1) In festo Nativ. Dni Resp. IV.

uit liefde tot Hem ook niet willen vernederen? zou ik dan uit liefde tot Hem geene armoede, ontberingen, kruisen, smarten of pijnen willen lijden?

Ja, zeker wil ik het doen, lieve Jezus! Welk een geluk, welke eer zal het voor mij zijn met U te mogen deelen in de armoede, in de vernedering en het lijden?.. Dierbare Jezus, geef mij uwe liefde, opdat ik met U de vernederingen beminne, alles zoek wat de wereld vreest, en met vreugde alles omhelze, wat bitter is aan de natuur. Hoezeer ontvlamden de heiligen in liefde, wanneer zij dachten aan uwe liefde en hoe verlangden zij dan naar vernederingen, bitterheden en smarten!... O mijn Jezus, laat niet toe, dat ik nog langer ongevoelig voor U blijve; geef dat mijn hart in liefde tot U ontvlamme, opdat ik mij voortaan in het lijden verheuge. O konde ik uit liefde tot U alles lijden! O konde ik uit liefde voor U sterven!... O Jezus, versterk mij, wijl ik zoo zwak ben.

O Maria, bid voor mij, opdat ik het Goddelijk kind beminne. Amen.

OEFENINGEN. 1° Blijmoedig de geringste bedieningen waarnemen. 2° Alle bitterheden, koude, vermoeienissen, vernederingen en beledigingen met liefde aanvaarden. (*Sluitgebed*, bl. 50).

28 December.

IVe MEDITATIE. VOORBEREIDINGSGEBED. (bl. 28).

I^e PUNT. *De Vader biedt aan Jezus den lijdenskelk aan, welke Jezus gewillig aanvaardt.*

IIe PUNT. *Jezus weent over onze ongevoeligheid.*

I^e PUNT. O ziel, verbeeld u te zien, dat de hemelsche Vader den lijdenskelk aan het kind Jezus aanbiedt, en dat Jezus met zijne teedere handjes hem bereidvaardig aanneemt. Het was, als hadde de Vader gezegd: „Mijn „kind, Ik bemin U, als Mij zelven; evenwel zult Gij „veel moeten lijden: Gij zult uw leven in armoede „vernedering en pijnen moeten doorbrengen: Gij zult „vervolgd, gelasterd, mishandeld, gegeeseld, met „doornen gekroond en gekruist worden. Met één „woord, Gij zult tusschen twee moordenaars, verlaten „van God en de menschen, voor ondankbare boos- „wichten aan een schandelijk kruis moeten sterven.”

O ziel, verbeeld u te zien, dat het kind Jezus zijne teedere handjes bereidvaardig uitsteekt en den lijdenskelk, met al deszelfs bitterheden, blijmoedig aanvaardt, zeggende: „*Zie, Vader, hier ben Ik, om uwen wil* „*te volbrengen.* Gij hebt Mij een lichaam gegeven, „geschikt om te lijden en geslachtofferd te worden: Ik stel Mij, en alles wat Mij aangaat, vol- „komen in uwe handen. Ziehier mijn *lichaam*, ont- „vang het: Ik ben bereid, hetzelfde te slachtofferen „voor de zaligheid der wereld: ontvang dit *Hoofd*, „opdat het met doornen gekroond, en deze *wangen* „opdat zij paars en blauw geslagen en met walge- „lijke uitspuwsels bedekt worden. Ontvang deze *ooren*, „opdat ze met lasteringen vervuld en met verwen- „schingen verzadigd worden: deze *oogen*, opdat ze „tranen weenen over de zonden der wereld: deze *tong*, „opdat ze de bitterheid van de gal proeve: deze *schou-*

„ders, opdat zij den zwaren last des kruises torschen:
 „dit *lichaam*, opdat het door geesels verscheurd wor-
 „de, deze *handen* en *voeten*, opdat ze met nagels door-
 „boord worden, en deze *zijde*, opdat ze met eene lans
 „doorstoken worde: eindelijk ontvang mijne *ziel*, om
 „haar eene doodelijke droefheid en eene bittere ver-
 „latenheid te doen ondergaan. Met één woord; ontvang
 „Mij geheel met alles wat in Mij is: Ik stel mij volko-
 „men ter uwe beschikking: *Zie, Vader, hier ben Ik*
 „om uwen wil te volbrengen.”

Groote God, wat hoor en zie ik ?... uit liefde voor
 ondankbare zondaars, geeft Gij een lijdenskelk aan
 uwen eenigen Zoon, welken Hij, om onzentwil, blij-
 moedig aanneemt. Welk eene liefde!... O God, hoe is
 het mogelijk, dat uwe liefde, jegens ondankbare men-
 schen zich zoo ver heeft kunnen uitstrekken? O liefde!
 O onfeindige liefde! wanneer zal ik U eens oprecht be-
 minnen?... wanneer zal ik uit liefde tot U het lijden
 blijmoedig omhelzen?

O ziel, onderzoek, hoedanig uwe liefde is. Hoe zoudt
 gij gesteld zijn, als God U op dit oogenblik zulken
 lijdenskelk aanbood? zoudt gij hem gewillig aanne-
 men?... zoudt gij u zelven volkomen aan zijne be-
 schikking onderwerpen en zeggen: *Zie, Vader, hier*
ben ik om uwen wil te volbrengen?

Ach, lieve Jezus, minzaam kind, hoe ver ben ik
 nog van uw voorbeeld verwijderd!... Helaas, het min-
 ste is genoeg, om mij ongeduldig te maken en tegen
 Gods beschikking te doen morren. Daarom bid ik
 U, U over mij te ontfermen en mij te versterken,

om voortaan, uit liefde tot U, alles gaarne te lijden.

O ziel, verbeeld u een lijdenskelk, en tracht u aan te moedigen denzelven blijmoedig te aanvaarden. — Verbeeld u een medebroeder, aan wien gij vele diensten bewezen hebt, maar die jegens u ondankbaar is en kwaad van u spreekt,.. dat gij, na iets goeds gedaan te hebben, bestraft en vernederd wordt, — dat u eene bediening, welke u aangenaam was, ontnomen, en eene andere, die u lastig en bitter valt, opgelegd wordt... Verbeeld u deze of andere kruisen en tracht u op te wekken, om ze met liefde uit de handen van God aan te nemen; zeggende met de heiligen: „ O God! ik ben er toe bereid. Welk geluk voor mij, U een klein bewijs mijner liefde te kunnen geven.”

IIe PUNT. O ziel, verbeeld u te zien, dat het kind Jezus in de krib liggende, tranen stort. De H. Bernardus zegt: „ Jezus weent niet gelijk andere kinderen, „ noch om dezelfde redenen; want kinderen weenen „ gewoonlijk uit behoefte of zwakheid; maar Jezus „ weent uit medelijden en liefde jegens ons.” De tranen van Jezus waren vrijwillige, kostbare en mededoogende tranen: 't waren tranen van oneindige waarde, van medelijden en liefde. Jezus zag den ellendigen staat onzer zielen, onze zonden en ondankbaarheden, alsmede de weinige vrucht, die wij uit zijn lijden en uit zijn bitteren dood zouden trekken; dit veroorzaakte Hem eene allergrootste droefheid en deed Hem, weenend zeggen: *quæ utilitas in sanguine meo. Wat nut is er in mijn bloed ?*... O ziel, het Goddelijk kind dacht ook aan u; Het had ook medelijden met u en

't weende ook over u; zult gij dan nog langer ongevoelig voor Jezus blijven? zult gij uit liefde van Hem ook geene tranen storten? zult gij met Hem niet weenen, als gij denkt aan de ongevoeligheid van zoo vele menschen, die zoo ondankbaar jegens God zijn en voortdurend Hem blijven vergrammen? en bovenal zult gij niet droevig zijn en weenen, als gij aan uwe eigene ongevoeligheid en ondankbaarheid denkt?

Lieve Jezus, hoe zou ik nog langer ongevoelig jegens U kunnen zijn, daar Gij zoo gevoelig voor mij en om mij zijt?... Wanneer de H. Bernardus aan de tranen dacht, die Gij in den stal van Bethlehem storttet, was hij over zijne eigene ongevoeligheid en liefdeloosheid zoo bedroefd, dat hij bitter weende. Indien een H. Bernardus, zoo brandend van liefde, evenwel zoo bedroefd was over zijne ongevoeligheid en liefdeloosheid, dat hij bitter weende, wat moeten wij dan niet doen over onze ongevoeligheid? Helaas, ik ben vol zonden en geestelijke ellenden en toch blijf ik ongevoelig.

Lieve Jezus, Goddelijk Kind, ik bid U, U over mij te ontfermen en tranen aan mijne oogen te geven, om, in vereeniging met uwe tranen, dag en nacht te weenen over mijne zonden en over die van anderen. Lieve Jezus, uwe tranen troosten mij en geven mij vertrouwen, dat Gij mij, om mijne zonden en geestelijke ellenden niet zult verstooten; uwe tranen vertoon mij uwe goedheid en liefde en zeggen mij, dat Gij niets anders verlangt, dan dat ik met leedwezen en vertrouwen tot U mijne toevlucht zou nemen:

Daarom werp ik mij rouwmoedig voor uwe krib neder en smee U met groot vertrouwen, mij genadig te willen zijn, en in mij het vuur der liefde te willen ontsteken... O, ja, lieve Jezus ontsteek in mij het vuur uwer liefde: ik bemin U; ik wil U uit geheel mijn hart beminnen; ik wil U beminnen in vereeniging met Maria. O liefde! O zoete liefde!

O Maria, maak mij deelachtig aan de gevoelens, die Gij ontwaardet, toen gij uw Goddelijk kind tranen zaagt storten. Amen.

OEFENINGEN. 1° Den kelk van lijden, dien God ons bereid heeft, gewillig aannemen. 2° Droevig zijn en weenen over onze geestelijke ellenden. (*Sluitgebed, bladz. 50.*)

29 December.

Ve MEDITATIE: VOORBEREIDINGSGEBED. (*bladz. 28.*)

I^e PUNT. *Een engel verkondigt de geboorte des Zaligmakers aan arme, nederige en wakende herders.*

IIe PUNT. *Hij stelt als kenteeke: een kind, in doen geworden, liggende in de krib.*

I^e PUNT. De Evangelist Lucas zegt: *In diezelfde landstreek waren wakende herders, die de nachtwacht hielden over hunne kudde: en ziet, een Engel des Heeren stond bij hen en een goddelijk licht omstraalde hen, en zij werden met groote vrees bevangen.* (1)

O ziel, ziedaar een groot geheim!... Ziedaar hoezeer

(1) Lucas II. 8. 9.

de oordeelen en handelingen van God en die der menschen verschillen!... De wereld acht en zoekt het groote, het verhevene, het aanzienlijke, God daarentegen acht en zoekt het geringe, het eenvoudige, het nederige. Hij zond zijnen Engel niet tot koningen, grooten, rijken of machtigen van het land, om hun de Geboorte des Zaligmakers aan te kondigen, maar tot arme, nederige, eenvoudige en waakzame herders. Wanneer de herders den Engel des Heeren en het goddelijk licht zagen, werden zij met groote vrees bevangen, maar de Engel hem troostende, zeide: *Vreest niet; want ziet; ik verkondig u eene groote blijdschap, die voor al het volk zal wezen; wij heden in Davids stad voor u geboren is de Zaligmaker, die Christus de Heer is.* (1)

Welke gelukkige tijding voor de herders en voor ons allen!... Welk schoon voorbeeld voor ons. Het leert ons, in welke gesteltenis wij moeten zijn, om den Zaligmaker te kunnen ontvangen, en aan het licht zijner genade en aan de vruchten der verlossing deelachtig te kunnen worden: namelijk, dat wij gelijk de herders arm, eenvoudig en nederig van harte zijn en waken over onze kudde; dat is, over onze zintuigen, driften en ongeregelde begeerlijkheden, ten einde ze uit liefde Gods voortdurend te beteugelen.

O ziel, hoe is het met u gelegen? zijt gij arm, nederig en eenvoudig van harte, en tracht gij voor de

(1) Lucas II. 10. 11.

wereld onbekend en zonder aanzien te zijn? waakt gij over uwe zintuigen, vooral in het zien en hooren, over uwe driften en ongeregelde begeerlijkheden, ten einde de opkomende gedachten, verbeeldingen, of kwade neigingen aanstonds tegen te gaan?

Ach, lieve Jezus, nu begrijp ik, waarom ik zoo weinig vrucht uit de genade uwer geboorte trek, en waarom ik zoo zelden bestraald word door het licht uwer genade; 't is, ten 1ste omdat ik nog te hoovaardig, te eigenninnig en te wereldsch ben; ten 2^e omdat ik nog te uitgelaten ben in mijne zintuigen, vooral in het hooren en zien; en ten 3^e omdat ik nog te toegevend ben aan mijne ongeregelde neigingen, kwade begeerlijkheden en zinnelijke voldoeningen. Ontferm U mijner, lieve Jezus, en geef dat ik voortaan arm, nederig en eenvoudig van harte zij, over mijne zintuigen wake, en mijne ongeregelde begeerlijkheden bedwing. Lieve Jezus minzaam kind, laat niet toe, dat de blijdschap, die Gij door uwe geboorte der wereld hebt aangebracht, mij diene tot eene eeuwige droefheid en wanhopende knaging in de hel. Ach, neen, lieve Jezus, laat niet toe, dat ik van U gescheiden worde! Ik wil U beminnen; ik wil U alleen beminnen; ik wil u meer beminnen dan mij zelve. O konde ik U beminnen met die liefde, waarmede de H. Maagd Maria U bemind heeft!... O hadde ik een oneindig getal harten, brandend van liefde, om U in vereeniging van geheel den hemel en der allerheiligste Drievuldigheid in alle eeuwigheid te beminnen.

II° PUNT. O ziel, erken en aanbid Gods wonderbare Voorzienigheid in het teeken, waaraan de Herders den nieuwgeboren Zaligmaker moesten erkennen. De Engel zeide hun: *Dit zal u een teeken zijn: gij zult een Kind vinden, in doeken gewonden, liggende in eene krib.*

O God, is dit het kenteeke van den Messias, den Verlosser der wereld?... Het kenteeke der koningen en grooten der wereld is pracht, luister, schoone sieraden, trotsche paleizen, en ontzag inboezemende hovelingen, en nu stelt Gij als kenteeke van den Messias, den Koning der koningen: *een Kind, in doeken gewonden, liggende in eene krib.* Welke overeenkomst heeft dit met eene zoo groote waardigheid — met de waardigheid van den Verlosser der wereld? ontgetwijfeld geene. Waarom stelt Gij dan zulk een teeken? O ziel, om u te leeren, dat Gij Jezus niet moet zoeken in wereldsche grootheden, rijkdommen noch zinnelijke voldoeningen maar in de vernederingen, in de armoede en in het lijden.

O ziel, hoe is het met u gelegen? waar gaat gij Jezus zoeken? zijt gij, als *een kind*, klein en nederig? zijt gij *in doeken gewonden*, dat is, is uwe vrijheid, uw wil gebonden door de gehoorzaamheid en den regel? ligt gij *in de krib*, dat is, zoekt gij het harde, het bittere, het onaangename?

Ach, lieve Jezus, hoe weinig ben ik U gelijkvormig!... Wanneer zal ik, naar uw voorbeeld, eens leeren, alles wat groot, wereldsch en de zinnen streeklend is, te verachten, ten einde het nederige, het ar-

moedige en het bittere blijmoedig te aanvaarden? O zoo ik eens den moed hadde uit liefde tot U mij van alles te onthechten, hoe gelukkig zou ik dan zijn! Welk een troost zou mij dit geven op het sterfbed, en welke belooning zou ik daarvoor ontvangen in de eeuwigheid!... Ontferm U mijner, lieve Jezus, opdat ik deelachtig worde aan de vreugde, welke Gij door uwe Geboorte aan de wereld hebt aangebracht — *eene vreugde*, niet naar de zinnen; niet eene aardsche, maar eene geestelijke, eene hemelsche vreugde; en geef dat ik zoo leve, dat ik op het oogenblik van sterven, moge hooren: *Welaan, goede en getrouwe knecht, omdat gij over weinig getrouw geweest zijt; zal ik u over veel stellen; treed binnen in de vreugde des Heeren.*

O Maria, bid voor mij, opdat ik door een nederig, armoedig en verstorven leven aan de vruchten der Verlossing deelachtig worde. Amen.

OEFENINGEN. 1° Waken over de zintuigen, bijzonder over de oogen. 2° Met Jezus het nederige, het armoedige en het bittere betrachten. *Sluitgebed* (bl. 50.)

3o December.

VIe MEDITATIE: VOORBEREIDINGSGEBED. (bl. 28).

I^e PUNT. *Er kwam eene menigte van engelen, God lozende, en*

IIe PUNT. *den vrede aankondigende aan de menschen van goeden wil.*

I^e PUNT. De Evangelist Lucas zegt: *En plotseling*

kwam er bij den Engel eene menigte van Engelen, God lovende, en zeggende: Glorie zij aan God in den hooge, en vrede aan de menschen van goeden wil (1).

O ziel, verbeeld u daarbij tegenwoordig te zijn, de glansrijke schoonheden der engelen te zien en hunne lofzangen te hooren. O wat minzame vertooning en wat verrukkend gezang; daarbij zijn alle schoonheid en gezangen der wereld niets !... Wat zijn alle wereldsche serenades, welke ter eere van koningen en vorsten gegeven worden, in vergelijking met die hemelsche serenade, welke de engelen gaven ter eere van het Kind Jezus?... Jezus vernederde zich, terwijl God Hem verheerlijkte, Jezus kwam niet om geëerd te worden, noch om rust en vrede te genieten, maar om zich te vernederen, God te verheerlijken en den menschen vrede aan te brengen. Welke liefde en dankbaarheid zijn wij Hem daarvoor niet verschuldigd?... Welke vreugde zou het voor een' gevangene of voor een' balling zijn, vrede-tijding te ontvangen en in vrijheid gesteld te worden? doch hoeveel grooter behoort nu onze vreugde te zijn, daar Jezus geboren is om *het vredes traktaat* tusschen God en den mensch vast te stellen?

Ja zeker, lieve Jezus, zeker behooren wij ons thans te verheugen, wijl Gij gekomen zijt, om glorie aan God en vrede aan de menschen te geven. Gij hebt de kluisters verbroken, waarmede ik geboeid was, en den kerker geopend, waarin ik was opgesloten. Gij

(1) Luc s II. 13. 14.

hebt mij in vrijheid gesteld, opdat ik den weg des hemels ongehinderd zou kunnen bewandelen. O welke genade?

O ziel, hebt gij vrucht gedaan met de genade, welke het Kind Jezus u aangebracht heeft? Aan wien geeft gij de glorie — aan God of aan u zelve?... Spreekt gij nooit tot lof van u zelve?... Doet gij niets om lof of achting bij de menschen in te oogsten?... Neemt gij er nooit behagen in, als men met lof van u spreekt? Hebt gij den vrede met God nooit verbroken? Doet gij uw best om dien vrede wederom te herstellen en te bewaren?

Ach, lieve Jezus, hoe ondankbaar ben ik tot nog toe geweest! Helaas, ik heb de eer aan God ontroofd en zijnen vrede verbroken. Lucifer wilde Hem de glorie ontrooven en werd oogenblikkelijk gestraft, maar ik werd gespaard, na zoo dikwijls de hel verdiend te hebben. Dank, lieve Jezus, duizendmaal dank voor zulke genade!... Thans maak ik het besluit, U te loven en te verheerlijken, en steeds met U in liefde en vrede te leven. *Non nobis, Domine, non nobis, sed nomini tuo da gloriam. Niet aan ons, Heer, niet aan ons, maar geef aan uwen naam de glorie.*

IIe PUNT. O ziel, overweeg met aandacht de voorwaarde, onder welke de engelen den vrede aan de menschen hebben aangekondigd: zoo zij *van goeden wil* zijn: dat is — dat ze een vastbesloten wil hebben, om alles te doen, wat Gode behaagt — *eenen wil*, die gereed is, uit liefde tot God alles op te offeren — *een' wil*, die bereid is, om alle noodige middelen te

gebruiken, ten einde zich te overwinnen, en getrouw te blijven aan God en aan zijne plichten — *een' wil*, die in zich besluit een groot verlangen naar de rechtvaardigheid, en gelijk is aan eenen honger, waarvan Christus zegt: *Zalig zijn ze, die hongerig en dorstig zijn naar de rechtvaardigheid; want zij zullen verzadigd worden.* Eindelijk *een' wil*, die onthecht van alles, God alleen zoekt, gelijk de heiligen, die zeiden: *God alleen! God alleen! God alleen!*

O ziel, als gij zoo *van goeden wil* zijt, dan zult gij den drievoudigen vrede genieten:

Ten 1ste *den vrede met God* door de heiligmakende genade en door de bijzondere gunsten, die God gewoon is te geven aan zijne lievelingen en getrouwe dienaren.

Ten 2^e *den vrede met den evennaaste* door de liefde en eensgezindheid; en dan zult gij de waarheid erkennen van hetgeen de profeet David zeide: *Hoe goed en aangenaam is het als broeders eendrachtig te zamen wonen!*

Eindelijk, ten 3^e *den vrede met u zelven* door het beteugelen uwer driften en ongeregelde genegenheden, die het hart verontrusten en den vrede storen. — O ziel, ziedaar den drievoudigen vrede, dien Jezus aangebracht heeft, en dien Hij bereid is te geven aan allen, die van goeden wil zijn, dat is die bereid zijn, om alles te doen wat God gebiedt, om alles te vermijden, wat God verbiedt; om bij alles, wat ons overkomt, zijnen wil te erkennen, en er ons met geduld aan te onderwerpen.

O ziel, hebt gij dezen goeden wil om volgens Gods wil alles te doen, alles te laten, alles te laten, en alles te lijden? — om altijd met Gods beschikking tevreden en bij alle voorvallen des levens getrouw te zijn, zonder u door eenige moeilijkheden van uwe plichten te laten afschrikken?

O ware ik eens zoo gelukkig, lieve Jezus! O ware ik eens van alles onthecht, om geheel en alleen aan U te zijn!... Maar, helaas, ik ben nog zoo zeer gehecht aan ijdele en vergankelijke dingen, aan mijnen wil, aan mijne gemakken en zinnelijke voldoeningen. Ontferm U mijner, lieve Jezus, en geef, dat mijn wil voortaan aan den uwen gelijkvormig zij, en ik niets meer wille, dan *hetgeen* Gij wilt — *gelijk* Gij het wilt — *zoo veel* en *zoolang* Gij het wilt, en *omdat* Gij het wilt.

O ja, lieve Jezus, geef, dat ik U alleen zoeken: *U alleen, U alleen, U alleen*, voor den tijd en voor de gansche eeuwigheid! O Jezus, sta mij bij, opdat ik getrouw blijve.

O Maria, bid voor mij, opdat ik den lof van God steeds verkondige, met Hem in vrede leve, en in alles gelijkvormig zij aan zijnen heiligen wil. Amen.

OEFENINGEN. 1° Niets doen, noch zeggen tot eigen lof, maar van alles de glorie aan God geven. 2° Bij alle voorvallen de oogen vestigen op Gods wil en zich er mede vereenigen. 3° Zijne driften en kwade neigingen beteugelen om den vrede te bewaren. (*Sluitgebed, bl. 50.*)

31 December.

VIIe MEDITATIE: VOORBEREIDINGSGEBED (bl. 28).

I^e PUNT. *De herders gaan met spoed naar Bethlehem, en vinden het Kind met Maria en Jozef.*

IIe PUNT. *Zij keeren terug, God lovende.*

I^e PUNT. Nauwelijks waren de engelen verdwenen, of de herders wekten elkander op zeggende: *Laat ons overgaan naar Bethlehem en zien, wat geschied is, en de Heer ons heeft bekend gemaakt* (1). O ziel, verbeeld u te zien, met welk een ijver, met welk verlangen en met welke liefde de herders zich naar Bethlehem begaven, om er den Zaligmaker der wereld te vinden en Hem te aanbidden. *En zich haastende zijn zij gekomen.* O ziel, verbeeld u te zien, met welken eerbied zij den stal binnen gingen, en welke vreugde zij smaakten, toen zij het Kind vonden met Maria en Jozef.

Hoe waren zij verwonderd over de diepe vernedering van dat Goddelijk Kind, en hoe ontvlamden hunne harten in liefde, terwijl zij dachten, dat het Kindje Jezus zich zoo vernederde, uit liefde voor hen en om hun een voorbeeld te geven! Met welke gevoelens van dankbaarheid verhaalden zij alles, wat God hun door de engelen aangaande het Kind kenbaar gemaakt had, en met welken eerbied hoorden Maria en Jozef dit aan! En dan, — hoe bezorgd was Maria,

(1) Lucas. II. 15. 16.

om al die waarheden in haar geheugen te bewaren, er aan te denken en er zich door op te wekken, om God te loven en te danken!

O ziel, hoevele en hoe heilzame lessen liggen hierin voor u opgesloten!

De 1ste les is: Voordeel trekken uit de genaden en verlichtingen, welke God ons geeft, gelijk de herders deden: immers zij spraken er gezamenlijk over en wekten elkander op, om er aan te beantwoorden, zeggende: *Laat ons overgaan naar Bethlehem*. Aanstonds gingen zij met spoed, kwamen te Bethlehem en vonden het Kind met Maria en Jozef. — O ziel, doet gij ook zoo? Herdenkt gij de genaden, verlichtingen en inspraken, die God u geeft? wekt gij u op, om er aan te beantwoorden, en om uwe voornemens *spoedig* in beoefening te brengen? Zijt gij bezorgd om ze te volbrengen in weerwil van alle moeielijkheden, ten einde het geluk te hebben, Jezus te vinden en met Hem vereenigd te blijven?

De 2^e les is: Tot Jezus gaan, om Hem in de H. Communie te ontvangen, gelijk de herders deden; ten eerste, zij gingen *met spoed*, dat is, met een levendig geloof en vurig verlangen: ten tweede, zij waren getroffen door zijne diepe vernedering; ten derde, zij erkenden in dat klein Kind den Messias, den Verlosser en aanbaden Hem als God; ten vierde, vol liefde en dankbaarheid verhaalden zij de genade welke God hun bewezen had. — O ziel, doet gij ook zoo? Gaat gij zoo tot Jezus, in het H. Sacrament, om Hem te aanbidden, of in de H. Communie te ont-

vangen? — met een levendig geloof? — met waren eerbied? met eene brandende liefde? met een dankbaar hart, denkende aan zijne vernedering, goedheid en liefde?

Genadige God, hoe onachtzaam ben ik jegens U!... Helaas, hoe flauw in het volbrengen mijner voornemens, en in het beantwoorden aan uwe inspraken en verlichtingen! — Hoe traag in U te bezoeken! — hoe koud en ongevoelig in uwe tegenwoordigheid! — hoe onverschillig voor uwe weldaden en veelvuldige genaden!

Lieve Jezus, minzaam Kind, ontferm U mijner, en ontsteek in mij het vuur uwer liefde, opdat ik, onthecht van alles, steeds tot U getrokken worde. O ja, lieve Jezus, *trek mij tot U, trahe me post Te*; opdat ik het pad der deugd met ijver bewandele en U steeds aankleve, beminne, love en prijze. Ach, of mijn hart steeds van liefde tot U brande, van liefde verteerde en eindelijk stierf door de vurigheid der liefde.

IIe PUNT. O ziel, overweeg hoe de herders na Jezus aanbeden te hebben, verheugd terugkeerden, God lovende en dankende, over alles wat zij gehoord en gezien hadden. Overweeg daarenboven, hoe zij, na hun terugkeer zich toeleghden, om met ijver hunne plichten van staat te volbrengen en te heiligen door goede gedachten, godvruchtige verzuchtingen en stichtelijke gesprekken; en leert daaruit, hoe gij God moet aanbidden loven en danken; hoe gij uwe ambstplichten met ijver moet volbrengen, en heili-

gen door goede gedachten, godvruchtige gesprekken, en gebeden; eindelijk hoe gij bij uwe bezigheden Gods weldaden moet herdenken en Hem daarvoor loven en prijzen.

Lieve Jezus, wat kan er billijker zijn, dan dat ik mij gestadig met U bezig houde, U steeds love en prijze, en in U alleen mijnen troost zoeken. O welk een troost voor eene godminnende ziel, zich inwendig met U te vereenigen, alle ijdele vreugde te verachten, alles, wat wereldsch is, te versmaden, en in U alle zoetigheden te genieten — zoetigheden, welke alles wat de wereld geeft of geven kan, oneindig ver te boven gaan.

O ziel, hoe is het met u gelegen? Is Jezus uw eenigste troost, uw eenigst genoeg? vindt gij er uwe meeste blijdschap in, om tot Jezus te naderen en Hem in de H. Communie te ontvangen? Looft en dankt gij Hem na de H. Communie? Gevoelt gij dan afkeer van alle ijdelheden der wereld, om U in Hem alleen te verblijden, Hem alleen te beminnen en aan te kleven?

Dierbare Jezus, Goddelijk Kind, ik schaam mij over mijne ongevoeligheid. Ach, hoe kan het zijn, dat ik jegens U nog zoo koud zij, en nog zoo zeer tot de wereld en hare schijngoederen getrokken worde! O mijn Jezus, ik bid U, mij van alles te ontbinden en tot U te trekken om mijnen troost in U alleen te zoeken. Wanneer zal ik U eens oprecht beminnen en van liefde tot U branden? — O Goddelijk Kind, vol droefheid over mijne onachtzaamheid en brandend

van liefde, werp ik mij voor uwe kribbe neder, om mij geheel aan U te geven en buiten U niets meer te beminnen. Dierbare Jezus, ik bemin U, en mij vereenigende met de H. Maagd Maria, met den H. Jozef en met de herders, zal ik U steeds loven en prijzen: en bovenal zal ik trachten U te beminnen uit geheel mijn hart; wijl Gij alleen al mijne liefde waardig zijt. O hadde ik nu een oneindig getal harten, brandend van liefde, om U te beminnen, gelijk de grootste Heiligen U bemind hebben. O hadde ik daarenboven een oneindig getal tongen, om U te loven met den grootsten eerbied en de vurigste liefde, gelijk de engelen in den hemel! Maar helaas, ik heb maar één hart, en dat hart is koud en liefdeloos — ik heb maar ééne tong, en deze is stom in het verkondigen van uwten lof. Ontferm U mijner, lieve Jezus, opdat ik U beminne, love en prijze, zooveel ik kan en Gij het verlangt.

O Maria, bid voor mij, opdat ik het Goddelijk Kindje beminne, love en prijze. Amen.

OEFENINGEN. 1° Gedurende den dag dikwijls denken, aan de genaden, verlichtingen en inspraken, welke God ons deed bij de meditatie of bij de H. Communie. 2° Getrouw zijn aan de voornemens, in weerwil van de tegenkantingen. (*Sluitgebed, bl. 50.*)

BESNIJDENIS ONZES HEEREN.

1 Januari.

VIIIe MEDITATIE. VOORBEREIDINGSGEBED. (bl. 28).

I^e PUNT. *In de Besnijdenis gaf Jezus een voorbeeld van lijdzaamheid en liefde.*

IIe PUNT. *Hij gaf een voorbeeld van ootmoed.*

I^e PUNT. De evangelist Lucas zegt: *En toen de acht dagen vervuld waren, dat het Kind zou besneden worden, werd zijn naam genoemd Jezus, welke genoemd was door den Engel, vòòrdat Hij in den moederschoot ontvangen werd.* (1)

O ziel, verbeeld U bij de Besnijdenis van het Goddelijk Kind tegenwoordig te zijn, en te zien, hoe Het de eerste druppels bloed vergiet tot afwassing uwer zonden. Overweeg, ten 1ste de grootheid der pijnen, welke voor het kind Jezus grooter waren, dan voor andere kinderen; vooreerst om de voorkennis, welke Jezus er van had, en die andere kinderen er niet van hebben. Immers de voorkennis eener pijnlijke operatie of insnijding veroorzaakt reeds eene groote smart; ten andere, om de teederheid zijner ledematen. Jezus was gevoeliger voor het lijden dan wij, omdat zijn lichaam op eene volmaakte wijze samengesteld, en door den H. Geest was gevormd, om te lijden en geslachtofferd te worden. Daarom zegt Hij tot God sprekende: *Corpus autem aptasti mihi* (2) *Gij hebt mij een lichaam be-*

(1) Lucas II. 21.

(2) Ad Hebr. X. 5.

reid, geschikt om te lijden. De H. Thomas zegt, dat Hij aan de hardste en min gevoeligste ledematen, gevoeliger was dan wij aan de fijnste en teederste.... Overweeg ten 2^e de grootheid zijner liefde, die Hem als praamde, om van het begin zijns levens af voor ons te lijden en zijn bloed te vergieten tot afwassching onzer zonden. Het stond Hem vrij, ons te verlossen door een gemakkelijk en genoegelijk leven te leiden; maar om ons de grootheid zijner liefde beter te toonen, verkoos Hij zijn leven door te brengen in pijnen en smarten, en wilde Hij reeds op den achtsten dag zijns levens, en den eersten van het jaar de eerste druppelen bloed vergieten, om ze als nieuwjaarsgeschenk ons aan te bieden. O kostbaar geschenk! O groote liefde!

Dierbare Jezus, hoe hebt Gij mij zoo kunnen beminnen? Ik heb medelijden met U, wijl Gij om mijnentwil zoo veel lijdt. Ik bedank U voor dat H. Bloed, welk Gij op den achtsten dag van uw leven en op den eersten van het jaar uit liefde voor mij vergoten, en tot nieuwjaarsgeschenk mij aangeboden hebt, om mij te zuiveren van mijne zonden en boosheden. O mijn Jezus, ontferm U mijner en onsteek in mij het vuur uwer liefde, opdat ik U voortaan beminne en gaarne voor U lijde. O ware ik zoo gelukkig, van uit liefde tot U mijn bloed te kunnen vergieten!

O ziel, verlangt gij ook naar lijden? Neemt gij de gelegenheden van lijden zorgvuldig waar -- of integendeel -- zoekt gij u zelven niet te onttrekken aan het lijden of aan de moeielijke bedieningen -- onder den dekmantel van zwakheid, gevoeligheid of teederheid?

Zijt gij er niet op uit geweest, om uwe zinnen, gemakken en voldoeningen in te volgen?... Zult gij met het nieuwe jaar niet beginnen, om uit liefde van Jezus het bittere en onaangename te omhelzen, en de ongeregelde neiging tot het zinnelijke en gemakkelijke te bedwingen?

Lieve Jezus, mijn voornemen is, dit te doen. Hoe zou ik nog zoo zinnelijk of zoo afkeerig van het lijden kunnen zijn, terwijl Gij van kinds af het lijden gezocht hebt? Geef mij uwe liefde, opdat ik het lijden beginne; van nu af aanvaard ik met liefde alle kruisen, welke mij dit jaar, ja mijn geheel leven, zullen te beurt vallen; ik zal ze aanzien als genademiddelen door uwe goedheid mijtoegezonden; en, in vereeniging met uwe smarten zal ik ze geduldig dragen. Lieve Jezus, thans draag ik mij en het geheele jaar, met alles, wat mij in hetzelfde zal overkomen, als een sacrifice aan U op, in vereeniging met het goddelijk bloed, hetwelk Gij in uwe Besnijdenis vergoten hebt. Genadige Jezus, ontferm U mijner en sta mij bij, opdat ik geheel voor U zij gelijk Gij geheel voor mij zijt.

IIe PUNT. O ziel, overweeg de grootheid der verneering, waarvan Jezus U een voorbeeld gaf in de besnijdenis. De besnijdenis was het hulpmiddel tegen de erfzonde en het kenteeken van zondaar; evenwel liet Jezus zich besnijden, en zoo ontving Hij, even als andere menschen, het teeken van zondaar, als ware Hij inderdaad een zondaar geweest; daarom zegt de Apostel; (1) dat God zijnen Zoon gezonden heeft *in gelijk*

(1) Rom. 8. 3.

heid van zondig vleesch: in similitudinem carnis peccati.

Waarlijk, lieve Jezus, uwe vernedering en liefde tot de verworpenheid zijn groot! Gij zijt de heiligheid zelve en toch vertoont Gij U onder de menschen, als waart gij een zondaar. Beter dan iemand anders, kent Gij de grootheid der vernedering, en, ofschoon de wet der Besnijdenis U niet verplichtte, onderwierpt Gij U er toch met liefde aan, ten einde ons een voorbeeld van vernedering te geven.

O ziel, volgt gij dat voorbeeld, door uwe deugden en goede hoedanigheden, zoo veel mogelijk, te verbergen, en door gaarne te hebben, dat men uwe talenten mis kent? Schept gij er geen behagen in, als men acht geeft op uwe goede werken of daar van met lof spreekt?... wordt gij niet mistroostig, als men uwe fouten opmerkt, U daarom uitlacht of smaadwoorden toespreekt?.. zijt gij niet afkeerig van nederige, eenvoudige en voor het oog der menschen geringe bedieningen?

Ach, lieve Jezus, hoeveel verschillen mijne gevoelens met de uwe! Gij zijt de heiligheid zelve, en toch vertoont Gij U in de gedaante eens zondaars en wilt daarvan een teeken dragen in uw vleesch; maar helaas, ik ben een zondaar, en toch zou ik gaarne als een rechtvaardige aangezien en behandeld worden. Welk eene schande!... Ontferm U mijner, lieve Jezus, en geef, dat ik de vernederingen beminne, gaarne onbekend zij en mij verheuge, voor niets geacht en versmaad te worden.

O Maria, ontvang mijn hart, wasch het in het dierbaar bloed van Jezus, en versier het met den geest van zijne lijdzaamheid, liefde en ootmoedigheid. Amen.

OEFENINGEN. 1° Uit liefde tot Jezus iets lijden, b.v. een weinig koude, een klein ongemak in de wijze van staan, zitten, of knielen. 2° Uit liefde tot Jezus zich iets aangenaams onttrekken, b.v. in eten of drinken. 3° Uit liefde tot Jezus nooit spreken van zich zelve of van zijne goede hoedanigheden. 4° Uit liefde tot Jezus, gaarne aangezien en behandeld worden, als een nietig schepsel. (*Sluitgebed bl. 50*).

2 Januari.

XIe MEDITATIE. VOORBEREIDINGSGEBED. bl. 28).

I^e PUNT. *In de besnijdenis gaf Jezus het voorbeeld eener volmaakte gehoorzaamheid.*

IIe PUNT. *Maria gaf zich aan Gods wil over, in weerwil van het natuurlijk gevoel van medelijden.*

I^e PUNT. O ziel, overweeg, hoe Jezus ons een voorbeeld van gehoorzaamheid gaf. De wet der besnijdenis was niet verplichtend voor Jezus, wijl Hij de Heer en Wetgever zelf was; evenwel heeft Hij er zich aan onderworpen uit liefde voor de gehoorzaamheid, en om ons een voorbeeld te geven. Geene redenen konden Hem er van terughouden, noch hare pijnlijkheid, noch de vernedering, die er voor Hem uit volgde, noch de verplichting, welke Hij er door op Zich haalde. De gehoorzaamheid aan zijnen hemelschen Vader en de liefde tot ons waren voor Hem meer dan genoeg, om

nog duizendmaal meer te doen en te lijden; Hij wist, dat zijn Vader het verlangde en het dienstig was tot onze onderrichting, en daarom was het Hem een genoegen, die pijn te lijden, en die vernedering te ondergaan.

Lieve Jezus, zoo gehoorzaamt Gij dan aan de wet der besnijdenis, om mij een voorbeeld te geven: *aan eene wet*, die zoo pijnlijk en zoo vernederend voor U was: *aan eene wet*, die U zoo zware verplichtingen oplegde, namelijk van de gansche Joodsche wet te onderhouden; *aan eene wet*, die U niet verplichtte. Lieve Jezus, uwe liefde tot mij moet wel groot geweest zijn, wijl zij U daartoe heeft kunnen bewegen!

O ziel, volgt gij dat voorbeeld? zijt gij ook zoo gehoorzaam *in alles*, zelfs in zaken, die pijnlijk, moeielijk of vernederend voor U zijn, ja zelfs in die zaken, welke u niet verplichten, maar die gij weet aangenaam te zijn aan uwe oversten? zijt gij *vlijtig* op het eerste teeken gehoorzaam? zijt gij eenvoudig en *blindelings* gehoorzaam, zonder te morren, zonder uitvluchten te zoeken, zonder te redeneeren, denkende: waarom *dit* of *dat*?... waarom *zus* of *zoo*?... waarom *nu*?... waarom *ik*; ik ben er niet toe verplicht; ik heb al zoo veel gedaan; 't is mij te lastig; ik kan niet alles doen?

Ach, lieve Jezus, uw voorbeeld maakt mij beschaamd, Gij waart in alles zoo eenvoudig en zoo vlijtig gehoorzaam: maar ik, helaas, zoek mij dikwijls aan de gehoorzaamheid te onttrekken, door uitvluchten, schijnredenen of moeielijkheden voor te wenden. Ach, lieve Jezus, geef mij een waren geest van gehoor-

zaamheid, opdat ik mij volkomen overgeve aan den wil mijner oversten, en hun in alles stipt gehoorzame, hoe bitter, moeielijk of vernederend het mij zou mogen toeschijnen.

IIe PUNT. O ziel, overweeg de smarten, welke Maria bij die gelegenheid ontwaarde. Zij beminde haren Goddelijken Zoon meer dan zich zelve, en, daar zij wist, dat de besnijdenis Hem groote pijn zou veroorzaken, had zij groot medelijden met Hem, en ontwaarde zij in zich een groot hartzeer... Uit liefde tot God zegevierde zij over zich zelve, en legde het gevoel der mensche-lijkheid zoo veel mogelijk af, om alleen te luisteren naar de inspraken van God, wetende, dat het zijn wil was, dat zij haar Goddelijk Kind zoude slachtofferen voor de zaligheid onzer zielen.

O Maria, ik bewonder de grootheid uwer liefde, en dank U voor uwe goedgunstigheid, wijl Gij het dierbaarste, wat Gij op de aarde of in den hemel kondet bezitten, uit liefde tot ons geslacht offerd hebt. O zoo ik, naar uw voorbeeld, de gevoelens mijner bedorvene natuur konde afleggen, mijne ongeregelde neigingen bedwingen en mij geheel aan Gods wil overgeven, hoe gelukkig zou ik dan zijn!

O ziel, hebt gij in u nog niet vele dingen te besnijden? Tracht gij het ook te doen? Besnijdt gij uwe natuurlijke neigingen, uwe zinnelijke voldoeningen, uwe drift tot eten, drinken, uitspanningen, rusten of slapen? ontslaat gij u niet al te lichtvaardig van die geestelijke besnijdenis?

Lieve Jezus, met leedwezen erken ik, dat ik al te ge-

voelig jegens mij zelven geweest ben, en mijn bedorven lichaam te zeer gekoesterd en mijne zinnen te zeer ingevolgd heb... O Maria, bid voor mij, opdat ik mij zelven overwinne, Gods wil in alles betrachte, en getrouw zij aan mijne voornemens, zonder te luisteren naar de neigingen der bedorven natuur, die steeds naar het zinnelijke overhelt en mij steeds aandrijft tot eten, drinken, uitspanningen, en andere lichamelijke voldoeningen. Amen.

OEFENINGEN. 1° In alles, wat geen kwaad is, vlijtig, stipt en blindelings gehoorzamen. 2° De natuurlijke neigingen en ongeregelde genegenheden bedwingen. (*Sluitgebed, bl. 50*).

3 Januari.

Xe MEDITATIE. VOORBEREIDINGSGEBED. (bl. 28).

I^e PUNT. *In de besnijdenis stortte Jezus de eerste druppelen van zijn goddelijk bloed, en droeg ze op aan zijnen Vader tot losprijs onzer zonden.*

IIe PUNT. *De hemelsche Vader nam ze met liefde aan.*

I^e PUNT. O ziel, overweeg, hoe Jezus in de besnijdenis de eerste druppelen van zijn goddelijk bloed vergoot, ze opdroeg aan zijnen hemelschen Vader, als rantsoen uwer zonden en schulden en ze u aanbood als een nieuwjaarsgeschenk, ten einde u te wasschen van al uwe vlekken en onreinheden... O welk een kostelijk geschenk gaf U Jezus uit enkele goedheid en liefde! 't Is van meer waarde dan alle schatten der wereld: indien Jezus u alle koninkrijken der wereld gegeven

had, zoudt gij Hem niet zooveel dankbaarheid verschuldigd zijn, als nu Hij u zijn heilig bloed aanbiedt; dit toch is van meer waarde... Dit heilig bloed bood Hij zijnen Vader aan, als het rantsoen uwer zonden, en den losprijs uwer ziel; en daaruit blijken de boosheid der zonden en de waarde uwer ziel: indien een kunst-schilder een millioen gulden aanbood voor eene schilderij, zou men met verwondering uitroepen: „ dat moet wel een schoon en kostbaar stuk zijn!” wat moeten wij dan niet zeggen van de ziel, waarvoor Jezus, de ware kenner, eenen prijs van oneindige waarde betaald heeft? zullen wij dan niet uitroepen: „ O dan moet de ziel wel schoon en van groote waarde zijn! dan moet de mensch wel dwaas zijn, die zijne ziel voor een schijnvermaak, voor een weinig goed, voor eene ijdele lofspraak, ja voor een niet verkoopt aan den duivel!...

Ja zeker moet ik dit uitroepen, lieve Jezus; zeker moet ik erkennen, dat ik in uwe oogen van groote waarde ben, en dat ik dwaas zou handelen, indien ik een zoo kostbaren schat voor een ijdel zingenot zou verkoopen. Ja, ik moet bereid zijn, liever alles te verliezen en alles opofferen, dan schade aan die schoone en kostbare ziel te lijden.

O ziel, is dit ook zoo? zijt gij werkelijk bereid, uit liefde tot Jezus en tot verzekering uwer zaligheid, alles te slachtofferen en aan alles vaarwel te zeggen, hoe pijnlijk het u ook toeschijne?... zoudt gij ook bereid zijn, er alles voor te lijden en er uw leven voor ten beste te geven?

Lieve Jezus, ik heb wel het verlangen, om het te doen; maar ik ben zoo zwak en mijne liefde is zoo flauw, dat ik bij de minste moeielijkheid of tegenstreving aan mijne voornemens te kort blijf. Helaas, hoe dikwijls heb ik om een vuil vermaak en eene oogenblikkelijke voldoening mijne ziel verkocht aan den duivel en slavin der zonde gemaakt! Lieve Jezus, laat niet toe, dat ik nog ooit zoo ongelukkig zij. Neen, lieve Jezus, laat het toch niet toe: ik wil U alleen beminnen en ben bereid, uit liefde tot U, mijn bloed te vergieten. Zie, lieve Jezus, uit dankbaarheid geef ik mij thans geheel en voor altijd aan U. Ontvang mij, met alles wat in mij is of mij betreft; ik wil niets meer voor mij houden; ontvang mijne ziel en mijn lichaam; mijn leven en mijnen dood; mijne goederen en al mijne bezittingen; mijne zintuigen en al mijne vermogens: mijn gezicht, mijn gehoor, mijnen reuk, mijnen smaak en mijn gevoel; mijn verstand, mijn geheugen en mijnen wil; mijne gedachten, woorden en werken; mijnen tijd, elk oogenblik van mijnen tijd en mijne gansche eeuwigheid: eindelijk ontvang mijn hart, lieve Jezus, en geef, dat ik buiten U niets meer beminne.

IIe PUNT. O ziel, overweeg, dat de hemelsche Vader het Goddelijk bloed met liefde aannam als rantsoen voor uwe zonden, en dat Hij daarom ter wille van Jezus bereid is, zich met u te verzoenen. Terwijl uwe zonden *wraak* roepen en zijne rechtvaardigheid voldoening vordert, roept het dierbaar bloed van Jezus *genade*, verzoent de Goddelijke rechtvaardigheid en

beweegt zijne barmhartigheid, om medelijden met U te hebben en u genadig te zijn... O ziel, leer hieruit, ten eerste, dat de zonde een groot kwaad is, wijl alle menschen en alle engelen te zamen daarvoor niet zouden hebben kunnen voldoen; een Godmensch moest er zijn bloed voor vergieten. Ten 2° dat de goedheid en liefde van God tot den mensch groot zijn: ofschoon onteerd en beleedigd, nam Hij onze schuld op zich, ten einde er voor te voldoen: waar heeft men ooit gehoord, dat de Koning zelf de schuld eens misdadigers op zich nam, om in zijne plaats gestraft te worden? Ten 3° dat de menschen ondankbaar zijn, wijl zij dat Goddelijk bloed met voeten vertreden en eenen zoo goeden God blijven onteeren.

O God, hoe is het mogelijk, dat de menschen zoo ondankbaar jegens U zijn! Hoe is het mogelijk, dat ze U miskennen en versmaden! maar bovenal, hoe is het mogelijk, dat ik zoo liefdeloos jegens U zij, *ik*, die zoo vele genaden, verlichtingen en voorrechten van U ontvangen heb!... Indien de Heidenen en wilde volken in America zoovele weldaden ontvangen hadden, zouden zij ongetwijfeld dankbaar zijn en heilig leven; maar helaas, te midden uwer weldaden, blijf ik liefdeloos, onachtzaam en traag. O mijn God, wanneer zal ik U eens oprecht beminnen? Dierbare Jezus, ontferm U mijner en geef mij eene ware liefde. Uit liefde tot U verzaak ik aan alle zonden. Neen, lieve Jezus, ik wil U niet meer beleedigen, liever zou ik tot stof verbrijzeld worden: indien ik nog ooit zoo ongelukkig zou worden, dan bid ik U, laat mij liever op dit oogenblik

sterven. Neen, lieve Jezus, geene zonde meer! Ik wil niet meer leven, dan om U te beminnen. O konde ik sterven, opdat alle menschen U beminnen!

O Maria, bid voor mij, opdat ik geheel voor Jezus zij en niet meer leve, tenzij om hem te beminnen. Amen.

OEFENINGEN. 1° Uit erkentenis zich geheel aan Jezus geven, bereid om alles voor Hem te doen en te lijden. 2° Liever aan alles vaarwel zeggen, dan schade te lijden aan zijne ziel. (*Sluitgebed*, bl. 50).

4 Januari.

XIe MEDITATIE. VOORBEREIDINGSGEBED. (bl. 28.)

I^e PUNT. *Jezus leert ons de geestelijke besnijdenis.*

IIe PUNT. *Hij leert, dat wij ze niet moeten verwaarloozen om eenige schijnredenen.*

I^e PUNT. O ziel, overweeg dat Jezus uit liefde voor u de pijnen der besnijdenis wilde lijden, om u te leeren, dat de geestelijke besnijdenis voor u noodzakelijk is. De besnijdenis was niet noodzakelijk voor Jezus, wijl zijn lichaam zuiver, heilig en vrij van booze driften of kwade neigingen was; maar Hij liet zich besnijden, om te leeren, dat wij ons onrein en bedorven lichaam geestelijker wijze moeten besnijden, en door de versterking in toom houden. Hij liet zich besnijden, om ons daartoe door zijn voorbeeld aan te moedigen. Immers Hij wil, dat wij groote moeiten zouden ontwaren in het beteugelen onzer driften, in het kastijden van ons lichaam, in het bittere met liefde te aanvaarden en in

het zoete zorgvuldig van ons te verwijderen. O ziel, zou het dan geene schande voor u zijn, indien gij dit weigerdet? Zou het geene groote ondankbaarheid en boosheid zijn, indien gij de begeerlijkheden van het bedorven en wederspanning lichaam nog zoudt involgen, daar Jezus uit liefde tot den mensch zijn rein en maagdelijk lichaam aan het mes der besnijdenis overgaf.

Dierbare Jezus, nooit hebt Gij U zelven, uwe gemakken, genoegens of voldoeningen gezocht; immer zocht Gij wat het voordeeligste voor ons is; zou het dan geene groote ondankbaarheid van mijnen kant zijn, indien ik er op uit ware, om mijn lichaam te koesteren, of mijne zinnen en ongeregelde neigingen in te volgen?... Gewis ware dit eene groote ondankbaarheid, lieve Jezus, en gewis zou ik er groote straffen door verdienen.

O ziel, hoe is het met u gelegen? beoefent gij de geestelijke besnijdenis, dat is, beteugelt gij uwe zintuigen, namelijk, uw gezicht, uwen reuk, uw gehoor, uwen smaak en uw gevoel? beteugelt gij uwe nieuwsgierigheid in het zien, hooren of weten?... beteugelt gij uwe ongeregelde neiging tot eten, drinken, slapen, feestmalen, en uitspanningen?... beteugelt gij de al te groote drift tot het zinnelijke, tot het zoete, tot het gemakkelijke en tot het groote of verhevene?

Helaas, lieve Jezus, hoe onverstorven ben ik nog in alles! In plaats van de geestelijke besnijdenis te beoefenen, ben ik er steeds op uit, de voldoeningen

van mijn bedorven vleesch en wederspanning lichaam in te volgen, en in alles het zoete, het gemakkelijke en wat de zinnen streelt te zoeken. O, zoo ik eens door uw voorbeeld opgewekt en versterkt werde, om mijn wederspanning lichaam te kastijden en zijne ongeregelde neigingen te beteugelen ! maar, helaas, ik ben zoo zwak, daarom bid ik U, mij te versterken, opdat ik bij alle gelegenheden iets onttrekke aan mijne ongeregelde neigingen, in het zien, hooren of weten, alsmede in het nemen van spijs, drank of uitspanning: ook bid ik U, mij te versterken, opdat ik steeds met blijdschap aanvaarde alles, wat bitter, hard of onaangenaam is aan den zinnelijken mensch, namelijk het bittere of onaangename der koude, der hitte, der vermoeienissen, der gehoorzaamheid, der stilzwijgendheid, der armoede, der vernedering, der beleediging, en der zelfverloochening. Ja, lieve Jezus, geef mij eene zoo groote liefde, dat ik mij verheuge, zoo dikwijls de gelegenheid zich aanbiedt, om uwe besnijdenis na te volgen, mijne driften te beteugelen en mij zelven te verloochenen.

IIe PUNT. O ziel, overweeg, ten 1ste, dat Jezus zich *vrijwillig* liet besnijden, zonder daartoe verplicht te zijn, of daarbij eenig voordeel voor zich te hebben ; ten 2^e, dat Hij het deed *met vaardigheid*, zonder vertraging, zoodra de achtste dag gekomen was ; ten 3^e, *met eenvoudigheid*, zonder uitvluchten te zoeken of aanmerkingen te maken, ofschoon Hij billijker wijze dit had kunnen doen ; wijl de besnijdenis voor Hem niet verplichtend noch voordeelig was : integendeel

zij was voor Hem zeer pijnlijk en vernederend. Of schoon deze redenen in onze oogen groot genoeg schijnen, om ons van de geestelijke besnijdenis te ontslaan, waren zij het toch niet in de oogen van Jezus, en zoo heeft Hij ons geleerd, dat wij ons niet lichtelijk aan de geestelijke besnijdenis mogen onttrekken.

Lieve Jezus, uwe liefde tot het lijden moet wel groot geweest zijn, wijl Gij daartoe alle gelegenheden, blijmoedig aanvaardet; maak, dat uw voorbeeld indruk op ons make, en ons aanmoedige, om eveneens alle gelegenheden tot lijden blijmoedig aan te nemen, en het mes der geestelijke besnijdenis steeds te gebruiken.

O ziel, hoe is het met u gelegen? besnijdt gij steeds uwe ongeregelde neigingen, uw oordeel, uwen wil, uw verlangen?... besnijdt gij uwe ongeregelde gehechtheid aan uwe staatsplichten, aan uwe godvruchtige oefeningen, aan uwe zoogenaamde rechten, denkende: ik heb recht om dit te doen of te laten; om dit of dat te hebben of te gebruiken — of integendeel — ik ben niet verplicht, om dit of dat te doen? Vermijdt gij, zooveel in u is en uit liefde der besnijdenis of der zelfverloochening, alle uitzonderingen, ten einde u in alles te schikken naar de oefeningen en gebruiken der communiteit, waarvan gij medelid zijt?

Lieve Jezus, als ik mij wel doorgrond, dan vind ik in mij nog vele zaken te besnijden en te beteugelen; als ik daarbij aan uw voorbeeld denk, dan word ik sterk aangedreven, om het te doen, maar als het er

op aan komt, ben ik evenwel te zwak, om het ten uitvoer te brengen, en wedersta ik aan de inspraken van den H. Geest; zoodat de verwijting van den H. Stephanus aan het Joodsche volk zeer wel op mij zou kunnen toegepast worden; *Gij, onbesnedenen van harten en ooren, gij wederstaat altijd den H. Geest* (1). Dierbare Jezus, ontferm U mijner, en geef dat ik voortaan de eigenliefde, den hoogmoed, de ongeregelde neiging tot het zinnelijke, het zoete, het aangename, het verhevene en het aardsche beteugele, om onthecht van alles geheel aan U te zijn.

O Maria, bid voor mij, opdat ik naar uw voorbeeld en naar dat van Jezus mij in alles besnijde. Amen.

OEFENINGEN. De geestelijke besnijdenis betrachten, ten 1ste door zich te versterven in het nemen van spijs en drank; ten 2^e door de ongeregelde nieuwsgierigheid te beteugelen in het zien, hooren of weten, en ten 3^e door van zijn gevoelen en zijnen wil afstand te doen, om zich naar anderen te voegen. (*Sluitgebed*, bl. 50).

(1) Acta Ap. 7. 51.

FEESTDAG VAN DRIEKONINGEN.

VOORAVOND VAN DRIEKONINGEN.

5 Januari.

I^e MEDITATIE. VOORBEREIDINGSGEBED. (bl. 28.)

I^e PUNT. *Roeping der Wijzen: hun levendig en vaardig Geloof.*

IIe PUNT. *Hun standvastig Geloof.*

I^e PUNT. O ziel, overweeg ten 1ste den roep der Wijzen tot het Kind Jezus, ten 2^e de genade van God, door u te roepen tot het ware Geloof, buiten 't welk de zaligheid onmogelijk is; ten 3^e de nutteloosheid van den roep, tenzij gij er aan beantwoordt, gelijk de Wijzen gedaan hebben. Hoe getrouw waren zij in het beantwoorden aan de roepstem Gods en aan de leiding der ster! Nauwelijks hadden zij haar gezien en de roepstem Gods erkend, of zij waren bereid er aan te gehoorzamen, hoewel zij vele en groote redenen hadden, om het niet te doen: 1° de onzekerheid namelijk van dat teeken; 2° de onzekerheid der plaats, waar de Messias zou te vinden zijn; 3° de onzekerheid, moeielijkheid en gevaren eener onbekende reis door woestijnen en ongebaande wegen; 4° het menschelijk opzicht en de vrees van bespot te zullen worden; 5° de belangen hunner familiën en koninkrijken, welke tijdens hunne afwezigheid door de naburige koningen konden overvallen en overweldigd

worden: in weerwil van al deze redenen gehoorzaamden zij vaardig aan de roepstem van God. *Vidimus et venimus*, zeiden zij: *wij hebben gezien en zijn gekomen*; zoodat *zien* en *komen* maar ééne zaak was, en zij zich aanstonds op reis begaven.

Elkander aanmoedigende, zeiden zij: *dit is het teeken van den grooten Koning; laat ons gaan en Hem zoeken* (1). O welk een schoon voorbeeld, ons leerende, hoe wij in het volbrengen onzer plichten ons door het Geloof en niet door onze belangen, noch door die der wereld of onzer familie moeten laten bestieren; alsmede hoe wij in de roeping tot het ware Geloof, tot den priesterlijken of religieuzen staat, onze zinnen of natuurlijke neigingen niet mogen raadplegen, noch de belangen onzer familie, noch ons storen aan de wereld of het voorbeeld van anderen; maar dat wij alleen moeten luisteren naar de stem Gods. Verder, dat wij in het verkiezen van dien staat niet mogen handelen volgens ons eigen oordeel, maar volgens dat onzer zielbestierders; eindelijk dat wij in het aanvaarden van den priesterlijken of religieuzen staat ons niet moeten laten afschrikken door moeielijkheden, welke de duivel ons ongetwijfeld zal ingeven, zeggende: „ dat leven is voor u te streng, te lastig, „ te moeielijk. Wat zal de familie wel zeggen? 't is „ ook niet *zeker*, dat God u daartoe roept; *misschien* „ zult gij het niet volhouden: en dan, gij kunt in een' „ anderen staat, die gemakkelijker is, ook wel zalig

(1) In off. Epiph.

„ worden: ” deze en soortgelijke gedachten geeft de duivel ons dikwijls in, en daarmede bekoort hij onze zwakke natuur, daartegen moeten wij ons wapenen, door op God te betrouwen, die ons door zijne genade zal versterken om alle moeielijkheden te overwinnen, gelijk wij zien in de leiding der Wijzen. Eerst scheen hun alles duister, maar nauwelijks waren zij op reis, of de ster ging vooruit en leidde hen op hunne wegen: zoo doet God nog gewoonlijk met ons: eerst schijnt ons alles duister en moeielijk: maar zoo wij met een levendig geloof en groot vertrouwen beginnen, dan komt God door het licht zijner genade om ons te leiden, en te bestieren.

O ziel, hebt gij de roepstem van God nooit gehoord? hebt gij ze gevolgd? Laat gij u niet terughouden door eenige schijnredenen of door ingebeelde moeielijkheden?

Helaas, mijn God, hoe dikwijls heb ik verwaarloosd uwe inspraken te volgen! Wat zal het mij baten tot het ware geloof of tot den priesterlijken en religieuzen staat geroepen te zijn, indien ik niet beantwoord aan uwe inspraken en verlichtingen? hoe dikwijls heb ik mij door ijdele schijnredenen laten wederhouden — dan door de moeielijkheid der zaak; dan door het voorbeeld van anderen, die het ook niet doen; dan door de gedachte dat het niet verplichtend is; of dat men wel eens eenige uitspanning of verlichting mag hebben; of dat men, na een zoo groot werk gedaan te hebben, wel iets verdiend heeft, en wel iets aan de zinnelijkheid of begeerlijkheid in eten en drinken mag

toegeven. Helaas, mijn God, hoe dikwijls waren deze en soortgelijke schijnredenen de oorzaak, dat ik aan mijne voornemens te kort bleef!... O mijn God, mijn lieve Jezus, geef mij eene groote liefde, opdat ik over alle schijnredenen zegeviere, en mijne oogen alleen vestige op uwen wil en uw welbehagen.

IIe PUNT. O ziel, overweeg de *standvastigheid* van het Geloof der Wijzen. Om hun geloof te beproeven en hunne verdiensten te vermeerderen, beschikte God het zòò, dat zij op hunnen weg vele moeielijkheden en beproevingen ontwaarden; maar *sterk in en door het Geloof, fortes in fide*, zegevierden ze over alles. Ten 1ste, op weg zijnde verdween de ster, zonder dat zij wisten, waar zij moesten gaan; maar *sterk door het Geloof*, bleven zij volharden en kwamen zij gelukkig te Jerusalem aan. Zij meenden nu, hun doel bereikt te hebben en spoedig den nieuw geboren Koning te zullen vinden; doch in hunne verwachting teleurgesteld, ontwaarden zij eene *tweede* beproeving: zij moesten ongetwijfeld veronderstellen, dat de stad vol vreugde zou wezen over de geboorte van den zoo lang en zoo vurig verwachten Messias; maar welke teleurstelling!... Niemand, zelfs de koning Herodes niet, wist er iets van; en dus moesten zij denken dat ze bedrogen waren; maar neen: *sterk door het Geloof*, overwonnen zij ook deze moeielijkheid. — Door de uitspraak van den Joodschen raad gehoord hebbende, dat de Messias te Bethlehem moest geboren worden, haastten zij zich om te vertrekken, in de zekere meening, dat er vele inwoners hen zouden vergezellen, om den Mes-

sias te zoeken en te aanbidden. Doch niemand bood zich aan om met hen te gaan, zoodat zij alléén moesten vertrekken; *sterk door het Geloof*, zegevierden zij ook over *deze derde* beproeving, en vertrokken alléén. God beloonde hunne getrouwheid; want nauwelijks waren zij buiten de stad, of de ster verscheen hun wederom, en leidde hen naar Bethlehem, en toonde hun het armoedige huis aan, waar Jezus was en ziedaar *eene vierde* beproeving! Zij waren uitgegaan, om den Koning der koningen te zoeken, maar zij werden gebracht in een armen en verlaten stal; maar *sterk door het Geloof* gingen zij binnen; in plaats van koninklijke schoonheden, sieraden, hovelingen, en eerbewijzingen, vonden zij er niets dan ellenden, armoede, en bitterheden; niets dan een arm en verlaten kind, zwak en bevend van koude, met eene arme en verlatene moeder; *sterk door het Geloof* zegevierden zij ook over deze beproeving, zij erkenden in dat arm en verlaten kind den God van hemel en aarde, den Koning der koningen, en ter aarde vallende aanbaden zij Hem en droegen zij Hem giften op, goud, wierook en mirre. O welk een schoon voorbeeld, dat ons leert, altijd standvastig te blijven in het Geloof en onze plichten, zonder ons daarvan te laten afschrikken door moeielijkheden of beproevingen!

O ziel, hoe is het met u gelegen? volhardt gij ten tijde van dorheden, duisternissen of beproevingen? volhardt gij, als God u de ster zijner verlichtingen, zoetigheden en inspraken schijnt te onttrekken? volhardt gij ook, in weerwil der onverschilligheid uwer

medebroeders of van anderen, met wie gij omgaat?

Helaas, mijn God, hoe zwak en onstandvastig ben ik tot nog toe in het Geloof geweest! Ik ben van het getal diergenen, van wie Christus zegt, dat zij slechts voor eenigen tijd gelooven, maar ten tijde der beproeving wederom afwijken. Ten tijde der verlichtingen, zoetigheden of godvruchtige meditatiën scheen mijn Geloof sterk en levendig te zijn; het vertoonde mij de nietigheid van al het aardsche en deed mij het besluit maken, mijn hart van alles af te trekken, geheel aan U te geven en met Petrus te zeggen: *Heer, ik ben bereid met U in den kerker en den dood te gaan. Al zouden allen U verlaten en in U geërgerd worden; ik zal mij aan U niet ergeren.* Maar, helaas, bij de minste bekoring of zinnelijkheid; bij de verbeelding van vermakelijkheden, uitspanningen, eerbewijzingen, enz., bezweek ik, verliet ik mijne voornemens, en toonde ik hoe onstandvastig en werkeloos mijn Geloof was. Ontferm U mijner, lieve Jezus en versterk mijn Geloof, opdat ik altijd, zelfs in de grootste beproevingen standvastig blijve. Geef, dat ik voortaan altijd denke, oordeele, spreke en handele volgens het Geloof, en in alle gelegenheden mijne keus doe, en mijn besluit neme volgens de grondregels van het Geloof, zonder mij door andere beweegredenen te laten bestieren. Hoe gelukkig zou ik zijn, indien ik waarlijk door het Geloof leefde! *Justus ex fide vivit. De rechtvaardige leeft uit het Geloof.* O, dan zou ik alle kruisen, vernederingen, ontberingen, armoede, verstervingen met liefde aanvaarden; wjl het Geloof mij

leert, dat ik daardoorschatten voor den hemel kan verzamelen en aan Jezus gelijkvormig worden: dan zou ik een afkeer hebben van alle eerbewijzingen, zinnelijke voldoeningen, ijdele vermaken, wereldsche sieraden, met een woord van al het aardsche en vergankelijke. Lieve Jezus, verlicht mij om deze waarheden wel te beseffen, en versterk mij om ze steeds in beoefening te brengen.

O Maria, bid voor mij, opdat ik het aardsche verachte, het eeuwige zoeken, en steeds door het Geloof leve. Amen.

OEFENINGEN. 1° De verlichtingen en inspraken van God waarnemen en aantekenen ten einde ze steeds in beoefening te brengen. 2° Leven door het Geloof. „Wat zegt het Geloof van het aardsche? Wat zegt „het van het eeuwige?“ (*Sluitgebed*, bl. 50).

FEESTDAG VAN DRIEKONINGEN.

6 Januari.

IIe MEDITATIE. VOORBEREIDINGSGEBED. (*bl.* 28.)

I^e PUNT. *God riep de Wijzen door eene ster.*

IIe PUNT. *Gods vóórzienigheid schikt zich dikwijls naar natuurlijke omstandigheden.*

I^e PUNT. O ziel, overweeg, hoe God de geboorte des Zaligmakers door eene wonderbare ster aan de wereld bekend maakte: aanbid zijne goedheid, wijl Hij alle menschen geroepen heeft, de Joden door de engelen en de Heidenen door de ster; bedroef u over de

ondankbaarheid der meeste menschen, die onverschillig voor die roepstem blijven, en vooral omdat gij zelf er zoo onverschillig voor geweest zijt, en er zoo weinig dankbaarheid voor betoond hebt. Welk geluk, van God geroepen te worden tot het ware Geloof, buiten hetwelk geene zaligheid mogelijk is! Hoe blind en bedorven is de mensch zonder het licht des Geloofs!.. Beroofd van dat heilzame licht, aanbad hij alle soorten van afgoden, en gaf hij zich blindelings aan alle buitensporigheden over. O ziel, zonder Gods genade zoudt gij nog even blind en bedorven zijn. Gelukkig zij, die vlijtig gehoor geven aan de roepstem van Gods genade, gelijk de Wijzen dit deden! Nauwelijks hadden zij de ster gezien, of aanstonds begaven zij zich op reis om Jezus te zoeken, zonder zich door de moeilijkheden eener zoo groote reis te laten afschrikken.

O God, hoe goed zijt Gij jegens allen en hoe vurig verlangt Gij ze allen zalig te maken! Daarom hebt Gij uwen eenigen Zoon voor allen op de wereld gezonden; daarom geeft Gij aan allen het licht uwer genade; daarom noodigt Gij ze allen uit, om tot U te komen; maar bovenal zijt Gij goedgunstig jegens mij. Nauwelijks was ik geboren, of Gij hebt mij door het H. Doopsel tot kind aangenomen. Voortdurend hebt Gij mij heilzame sterren en lichtstralen gezonden, om mij op mijne wegen te leiden, van de wereld te verwijderen, tot U te trekken en mij met U te vereenigen. O welke goedheid en liefde! Welke dankbaarheid ben ik U daarvoor niet verschuldigd?

O ziel, zijt gij ook oprecht dankbaar voor Gods gena-

de?... Denkt gij er dikwijls aan? Zijt gij bezorgd, om er aan te beantwoorden en de leiding der Goddelijke inspraken te volgen?

O God, ik schaam mij voor U, wijl ik zoo weinig liefde voor U heb en zoo onachtzaam ben, in het volgen uwer verlichtingen en inspraken. Hoe hebt Gij een zoo ondankebaar schepsel, als ik ben, zoo lang kunnen verdragen? Ik verwaarloosde uwe inspraken en verlichtingen, en toch bleef Gij goedgunstig jegens mij en zondt Gij mij voortdurend nieuwe sterren, om mij te verlichten en op den weg der volmaaktheid te leiden. Ik zeg U hiervoor hartelijk dank, en maak het vaste besluit, voortaan getrouwer te zijn, en de leiding uwer genade te volgen. Neen, lieve Jezus, ik wil niet meer ondankbaar zijn: ik wil niet meer voor mij zelve of voor de wereld, maar voor U alleen leven. Ik wil geheel aan U zijn, voor tijd en eeuwigheid. O Jezus, versterk mij, opdat ik deze voornemens getrouw ten uitvoer brenge.

IIe PUNT. O ziel, overweeg, hoe God de Wijzen, die gewoon waren, den loop der sterren waar te nemen, door eene ster geroepen en geleid heeft, en erken daarin de wonderbare beschikking zijner Voorzienigheid. die, in het uitdeelen, zijner genade, zich dikwijls voegt naar 's menschen natuurlijke gesteltenis, naar de natuurlijke neigingen van zijn hart of naar de uitwendige omstandigheden van zijn staat of zijn beroep. Hij beschikt alles met kracht, maar toch met zachtheid en op eene ons onbekende en verborgene wijze; en zoo leert Hij, dat wij, om zondaars te bekeeren, ons dikwijls

moeten voegen naar hunne natuurlijke neigingen of naar de omstandigheden van hun beroep, ja somtijds naar hunne zwakheden en gebreken, zoodat wij, voor zoo veel in ons is, *alles voor allen* moeten worden, ons aanziende als schuldenaars jegens allen, zoowel jegens de armen als jegens de rijken; zoowel jegens de onwetenden als jegens de geleerden; zoowel jegens de kleinen als jegens de grooten; zoowel jegens de trouweloozen als jegens hen die dankbaar zijn. *Gracis ac barbaris, sapientibus et insipientibus debitor sum* (1).

O ziel, doet gij dat ook?... kunt gij met den Apostel Paulus in waarheid zeggen: IK BEN ALLES VOOR ALLEN GEWORDEN,... klein met de kleinen, arm met de armen, ziek met de zieken, bedrukt met de bedrukten, zwak met de zwakken? Stelt gij u zelven daarom in de plaats der personen, waarmede gij te doen hebt?

Ach, lieve Jezus, ware ik eens zoo gelukkig, hoe goedaardig en minzaam zou ik dan jegens allen zijn!.. maar helaas, meestal ben ik onvoegzaam en lastig voor anderen. Ontferm U mijner, lieve Jezus, en geef mij dat ik *alles voor allen* worde, mijn naar ieders gesteltenis voege, medelijden met allen hebbe en minzaam jegens allen zij.

O Maria, bid voor mij, opdat ik aan de inspraken van Gods genade beantwoorde en minzaam jegens allen zij. Amen.

OEFENINGEN. 1° Trachten uit en door het Geloof te leven. 2° Zich stellen in de plaats van anderen, om zich alles voor allen te maken. (*Sluitgebed*, bl. 50).

(1) Rom. 1. 14.

7 Januari.

IIIe MEDITATIE. VOORBEREIDINGSGEBED (bl. 28).

I^e PUNT. *De ster verscheen voor allen, slechts drie Wijzen volgden hare leiding.*

IIe PUNT. *God geeft zijn genadelicht aan allen, doch weinigen zijn er, die er aan beantwoorden.*

I^e PUNT. O ziel, overweeg de goedheid van God, die de ster zond om alle menschen tot zich te roepen : Hij immers verlangt vurig, dat alle menschen zich bekeeren, en zalig worden. De apostel zegt: *God wil dat alle menschen zalig worden*, en wederom zegt hij: *dit is Gods wil, uwe heiligmaking*; en de Zaligmaker tot allen sprekende zegt: *Weest dan volmaakt gelijk uw hemelsche Vader volmaakt is*. Hoe zouden wij hieraan kunnen twijfelen, daar Hij zijnen eenigen Zoon niet gespaard maar Hem voor allen aan het lijden en den kruisdood overgeleverd heeft, en eene ster zond, om allen tot Christus te leiden?

Ongetwijfeld waren er *velen*, die de ster zagen : doch slechts de drie Wijzen volgden hare leiding. Welk eene onverschilligheid ! Welk eene oneer voor God, dat zijne verlichtingen, inspraken en genaden zoo miskend en misbruikt worden !... Gelijk het toen ging, zoo gaat het thans nog : de meesten zijn verslaafd aan de wereld, aan hunne belangen en tijdelijke bezigheden, geven zich over aan vermaken en zinnelijke voldoeningen, terwijl zij God en hunne ziel en zaligheid vergeten.

O God, hoe bitter moet U dit niet vallen, aangezien Gij den mensch zoo zeer bemint en zoo vurig verlangt, hem gelukkig en zalig te maken! Hoe groot daarentegen moet uwe goedheid wel niet zijn, wijl Gij de lichtstralen uwer genade voortdurend over den ondankbaren mensch laat schijnen, om hem te verlichten en op den weg der zaligheid te leiden!

O ziel, hoe is het met u gelegen? hebt gij een groot verlangen, om uwe zaligheid en die van anderen te bewerken? wat doet gij er voor? maakt gij gebruik van de goddelijke verlichtingen en inspraken?... zijt gij getrouw in uwe voornemens te volbrengen? doet gij iets, om ook anderen tot God te brengen? bidt gij er voor? werkt gij er voor? doet gij daarvoor eenige verstervingen? geeft gij tot dat einde eenige aalmoezen aan de missionarissen, die het Geloof bij de ongelooovigen of wilde volken gaan verkondigen, of aan de liefdegestichten en gasthuizen, waar niet alleen voor het welzijn van het lichaam, maar ook voor dat van de ziel gezorgd wordt? zoudt gij voor eene zoo verhevene zaak, gelijk de zaligheid der ziel is, niets meer kunnen doen, dan gij thans doet?

Lieve Jezus, als ik denk, dat Gij er zooveel voor gedaan hebt, dan schaam ik mij, er zoo weinig voor te doen. O konde ik alle menschen zalig maken! O konde ik sterven, opdat allen U beminnen! O konde ik ten minste U oprecht beminnen!... maar helaas, hoe flauw is mijne liefde!... O Jezus, geef mij uwe liefde met uwe genade, opdat ik U oprecht beminne en geheel aan U zij, zonder mij door iets te laten terughou-

den. Geef, dat ik mij voortaan geheel bestede voor de zaligheid der zielen, waarvoor Gij gestorven zijt; geef mij de noodige kennis en middelen, om er met vrucht voor te arbeiden. O Jezus, zegen mijne voornemens, zegen mijnen arbeid. Amen.

IIe PUNT. O ziel, overweeg de goedheid van God, die nog dagelijks de sterren zijner verlichting doet schijnen over alle volken, zoowel over de ongeloovigen als over de geloovigen, en bedroef u, wijl er zoo weinigen zijn, die er voordeel mede doen. Als een kind de goedheid zijns vaders miskend ziet, is het bedroefd; zoudt gij dan overschillig zijn, als gij ziet dat de goedheid van God, den besten aller Vaders, zoo zeer miskend en misbruikt wordt? De profeet David stortte beken van tranen, omdat God zoo onteerd en zijne wet zoo overtreden werd (1).

Overweeg, hoe de woorden van Jezus hier waarheid zijn: *Velen zijn geroepen, maar weinigen uitverkoren*. Allen werden door die buitengewone ster geroepen, doch slechts drie Wijzen zijn haar gevolgd. O ziel, vrees, wijl er slechts weinige uitverkoren zijn. Wat zal er van u geworden? van welk getal zult gij zijn, van het getal dier *weinigen* of van het dier *velen*?... Heeft God niet dikwijls te vergeefs aan uw hart geklopt? Heeft Hij u niet dikwijls te vergeefs verlicht, te vergeefs opgewekt tot het goede, te vergeefs aangespoord, om *deze* of *gene* fout uit te roeien — om u uit liefde tot Hem een weinig van *deze* spijs of van *dien*

(1) Ps. 118.

drank te onttrekken, — om uwe nieuwsgierigheid in het zien, hooren of weten, een weinig te versterven — of om *dit* vermaak, *dat* gezelschap, of den omgang met *zekeren* persoon te vermijden?... Hebt gij integendeel de beweging zijner genade niet dikwijls ontwaard, u opwekkende, om het u aangedane ongelijk te vergeven, om te bidden voor uwe vijanden, om dikwijls de H.H. Sacramenten te ontvangen, om dagelijks het H. Misoffer bij te wonen, om dagelijks het H. Sacrament te bezoeken, om dagelijks de H. Maagd Maria in een harer beelden te vereeren, om dagelijks den rozenkrans en de Staties van den kruisweg te bidden, om dagelijks uw geweten te onderzoeken, uw morgen- en avondgebed godvruchtig te verrichten en drie *Wees gegroet* te bidden ter eere der Onbevleete Ontvangenis van Maria, ten einde de heilige zuiverheid te bewaren?

Groote God, hoe dikwijls hebt Gij tot mijn hart gesproken en mij goede gedachten, begeerten en voornemens ingegeven; maar helaas, hoe weinig voordeel heb ik er mede gedaan!... Ach, wat zal er van mij geworden? *Zòd* kan ik niet hopen, eens te zullen zijn onder *het klein getal* der uitverkoren. Neen, neen, lieve Jezus! Ik weet, dat ik mij dan meer geweld moet aandoen, en getrouwer zijn in het beantwoorden aan uwe genade. Lieve Jezus, de gedachte, dat er *velen* geroepen maar *weinigen uitverkoren* zijn, doet mij beven: ofschoon ik geroepen en gekomen ben, ofschoon ik reeds een groot gedeelte van den weg heb afgelegd, daarom ben ik nog niet zalig: ik *KAN* nog vallen en eeuwig verloren gaan: dus moet ik mij zelven mistrouwen; dus moet

ik oppassen, waken en bidden; dus moet ik strijden tegen de aanloksels vanden duivel, de wereld en het vleesch; dus moet ik getrouw beantwoorden aan de inspraken uwer genade en mij geheel aan de leiding uwer Voorzienigheid overgeven.

O ziel, hoe is het met u gelegen?... Mistrout gij u zelve en uwe gemaakte voornemens?... Waakt gij op u zelve, op uwe zintuigen, vooral op uwe oogen?... Strijdt gij kloekmoedig tegen de kwade ingevingen vanden duivel, de wereld en het vleesch?... Bidt gij en beantwoordt gij aan de inspraken van Gods genade?

Groote God, ik vrees voor mij zelve, daar ik in vele dingen zoo onachtzaam ben. Bewaar mij tegen de aanvallen van Satan en geef, dat ik mij zelve altijd en overal mistroute, om op U alleen al mijn vertrouwen te stellen, tot U altijd mijne toevlucht te nemen, en mij geheel aan de leiding uwer Voorzienigheid over te geven.

O Maria, bid voor mij, opdat ik mijne zaligheid met angst en vrees bewerk, en steeds getrouw beantwoorde aan de inspraken van Gods genade. Amen.

OEFENINGEN. 1° Gods goedheid erkennen, die alle menschen wil zalig maken. 2° Uit liefde tot God geene moeiten noch opofferingen vreezen, om zijne zaligheid en die van anderen te bewerken. 3° Waken, bidden en strijden, wijl er zoo weinig zalig worden. (*Sluitgebed*, bl. 50.)

8 Januari.

IVe MEDITATIE. VOORBEREIDINGSGEBED. (bl. 28.)

I^e PUNT. *De Wijzen beantwoordden oogenblikkelijk aan de roepstem van God.*

IIe PUNT. *Zij lieten zich door geene moeielijkheden, noch tijdelijke inzichten terughouden.*

I^e PUNT. O ziel, overweeg de vaardigheid der Wijzen, in het beantwoorden aan de roepstem van God: nauwelijks hadden zij de ster gezien of zij begaven zich op reis; daarom zeiden zij, bij hunne aankomst te Jerusaleem: *Waar is de pas geboren koning der Joden? Wij hebben zijne ster gezien en zijn gekomen. Zien en komen, was eene zaak. Vidimus et venimus. Wij hebben gezien en zijn gekomen.* Nauwelijks hadden zij door het zien der ster de geboorte van den Messias erkend, of zij begaven zich op reis. Zij stelden niet uit van dag tot dag, noch hielden zich bezig met de moeielijkheden te berekenen, gelijk bij ons dikwijls het geval is; maar vol vertrouwen op God, zeiden zij: *Dit is het teeken van den grooten Koning; laat ons gaan en Hem zoeken.*

O mijn God, welk schoon voorbeeld eener vaardige en blinde gehoorzaamheid hebt Gij mij in het gedrag der Wijzen gegeven! Gij wilt dat ik vaardig, zonder uitstel, en blindelings zonder onderzoek gehoorzame aan de inspraken uwer genade en aan de bevelen mijner oversten. O ware ik eens zoo gelukkig, hoevele genade zou ik dan ontvangen!

O ziel, hoe is het met u gelegen? Geeft God u niet dikwijls eenige verlichtingen, b. v. ten tijde der meditatie, der godvruchtigelezing, der geestelijke afzondering of retraite? handelt gij ingevolge dier verlichtingen, of integendeel blijft gij er niet ongevoelig voor? of gebeurt het niet, dat gij, na zijne stem gehoord, en Hem den toegang tot uw hart geopend te hebben, Hem wederom verstoot en de voornemens, die gij door zijne genade gemaakt hadt, verwaarloost?

Genadige God, ik erken ootmoedig mijne schuld en vraag U uiterharte vergiffenis over mijne traagheid in het beantwoorden aan uwe inspraken, en over mijne onachtzaamheid in het volbrengen mijner voornemens. Hoevele sterren hebt Gij mij toegezonden, en zendt Gij mij nog dagelijks toe, zonder dat ik er vrucht mede doe, omdat ik er geen acht op geef. Paus Leo zegt: „de ster houdt niet op, dagelijks te „verschijnen aan hen die er acht op geven,” *recte intuentibus, quotidie apparere non desinit*; maar ik merk ze niet op, of wel, omdat ik er geen acht op sla, of wel, omdat ik mij te veel met ijdele zaken bezighoud; en zoo, helaas, blijven ze voor mij vruchteloos. Hoevele fouten zou ik reeds verbeterd, hoe vele moeielijkheden overwonnen, en hoe groote vorderingen op den weg der volmaaktheid gemaakt hebben, ware ik getrouwer geweest, in het beantwoorden aan de inspraken uwer genade en aan mijne gemaakte voornemens; maar om mijne onachtzaamheid en trouweloosheid ben ik thans nog vol onvolmaakheden en gebreken. O genadige God, heb me-

delijden met mij en geef dat ik voortaan naarstiger zij in het beantwoorden aan uwe inspraken, en in het volbrengen mijner voornemens.

IIe PUNT. O ziel, overweeg de kracht van het Geloof. *Sterk door het Geloof* zegevierden de wijzen over alle moeilijkheden en bleven zij standvastig te midden der beproevingen. *Sterk door het Geloof* kon hun ijver, om Jezus te zoeken, door niets teruggehouden worden, noch door het menschelijk opzicht, noch door de onverschilligheid hunner landgenooten, noch door de vrees van bespot te zullen worden, indien hunne onderneming niet gelukt hadde, noch door de moeilijkheden en gevaren eener onbekende reis, noch door de belangen hunner familien of onderdanen, waarover zij als koningen gesteld waren, met één woord, niets kon hen wederhouden, noch hun Geloof doen wankelen. Zoo haast zij door die buitengewone ster de geboorte van den Messias kenden, waren zij besloten Hem te gaan zoeken: *Wij hebben gezien en zijn gekomen, vidimus et venimus.*

O ziel, volgt gij dat voorbeeld? veracht gij alle menschelijke oordeelen, wijl God alleen uw rechter zal wezen? Laat gij u, door de onverschilligheid, onachtzaamheid of onverstorvenheid van anderen nooit terughouden van de godsdienstoefeningen, van het gebed, van de versterving of van de beoefening der andere deugden, denkende, b. v. „ waarom zou ik „ zooveel bidden en vasten? waarom zou ik zoo „ dikwijls den kruisweg doen, of mij zooveel versterken? waarom zou ik mij van deze of die zoetighe-

„den, zinnelijke voldoeningen of gemakken onthouden? anderen doen het ook niet, wat zal men van mij zeggen of denken?”

O God, ware ik eens zoo gelukkig, van over alle moeielijkheden en schijnredenen te zegevieren en mij geheel aan U te geven! Onthecht mijn hart van alles, wat in de wereld is, van alle goederen, vermaken, gezelschappen en familiebetrekkingen, ja zelfs van mij zelve, van mijne voldoeningen, van mijne gezondheid, van mijnen wil en mijne vrijheid, om onthecht van alles, geheel aan U te zijn. O ja, lieve Jezus, onthecht mij van alles, opdat ik geheel aan U zij. Ja, lieve Jezus, geheel aan U, geheel aan U!...

O Maria, bid voor mij, opdat ik de inspraken van Gods genade steeds opvolge en in weerwil van alle aanvechtingen, aan mijne voornemens getrouw blijve. Amen.

OEFENINGEN. 1° De eenzaamheid, de ingetogenheid en stilzwijgendheid, zooveel mogelijk is, betrachten, ten einde de inspraken van God te erkennen en te volgen. 2° Getrouw blijven aan de voornemens, in weerwil der moeielijkheden. (*Sluitgebed*, bl. 50).

9 Januari.

Ve MEDITATIE. VOORBEREIDINGSGEBED. (bl. 28).

I^e PUNT. *De Wijzen gaven zich blindelings over aan de leiding van Gods Voorzienigheid.*

IIe PUNT. *Zij bleven standvastig te midden der beproevingen.*

1^e PUNT. Het Geloof der Wijzen was zeer levendig. Op God alleen betrouwende, hegaven zij zich op reis, ofschoon de weg en de plaats hun onbekend waren; zoo gaven zij zich blindelings aan de leiding der goddelijke Voorzienigheid over. Daar zij op God vertrouwden, werden zij ook door God geleid. De geheimzinnige ster ging vooruit en leidde hen op de reis, gelijk de H. Chrysostomus getuigt. Hoe verheugd waren zij telkens bij het zien der ster, die hen vooruitging, en hoe werden zij telkens aangedreven, om hunne schreden te verhaasten, ten einde den Messias spoediger te vinden en Hem te aanbidden! Hoe dikwijls zeiden zij tot elkander: „Ziet! dit is het „teeken van den grooten Koning, laat ons gaan en „Hem zoeken en Hem onze giften opdragen, goud „wierook en mirre” (1).

O God, hoe gelukkig zijn zij, die zich in alles aan de leiding uwer Voorzienigheid overgeven, en hoe veilig zijn zij onder uwe bestiering! Gij immers zijt een almachtige en goedertierene Vader, die ons geluk steeds ter harte neemt, meer dan wij zelven. Ook zijt Gij een alwijze Vader, die oneindig beter dan wij de middelen kent, welke dienstig zijn ter bevordering van ons geluk. Hoe wijs zijn derhalve diegenen, welke altijd op U betrouwen en bij alle moeielijkheden met Abraham zeggen: *De Heer zal er in voorzien!*

O ziel, stelt gij uw vertrouwen volkomen op God?

(1) In Offic. Epiph.

steunt gij niet te veel op menschelijke voorzichtigheid, op natuurlijke vooruitzichten, op de berekeningen van uw verstand, op uwe bekwaamheid of talenten, op de middelen, die gij tot het goed gelukken eener onderneming aangewend, of althans onder uw bereik hebt?

Lieve Jezus, ik beken ootmoedig mijne schuld, wijl ik te zeer op mij zelven, op mijne bekwaamheden, op de aangewende voorzorgen of op andere menschelijke vooruitzichten gesteund, en mij zoo uwer bijzondere bescherming onwaardig gemaakt heb. Te zeer op menschelijke of natuurlijke vooruitzichten steunende, ben ik dikwijls vreesachtig, kleinmoedig of moedeloos en zoo past op mij de bestraffing, welke Gij aan uwe apostelen deedt, zeggende: *Kleinen van Geloof, waarom hebt gij getwijfeld?* Genadige Jezus, ik vraag U rouwmoedig vergiffenis over mijne kleingeloovigheid en bid U vuriglijk, mij een levendig Geloof en groot vertrouwen op uwe Voorzienigheid te geven, opdat ik mij in al mijne ondernemingen blindelings aan de leiding uwer Voorzienigheid overgeve en bij alle, zelfs bij de donkerste vooruitzichten met Abraham zegge: *de Heer zal er in voorzien.*

IIe PUNT. O ziel, overweeg, hoe God, om de Wijzen te beproeven, de ster plotseling voor hunne oogen wegnam. Ofschoon zij nu zonder leidsman op een' onbekenden weg waren, verloren zij evenwel het vertrouwen niet; maar zich blindelings aan de leiding der goddelijke Voorzienigheid overgevende, kwamen zij te

Jerusalem : zij deden er onderzoek naar de geboorte van den Messias, en vroegen : *waar is de nieuwgebooren koning der Joden?* doch niemand, zelfs de koning Herodes niet, kon hun eenig bescheid zijner geboorte geven : menschelijker wijze te oordeelen, moesten zij denken, dat zij bedrogen waren, wijl er in de hoofdstad niemand was, zelfs de koning niet, die iets van de geboorte des nieuwen konings gehoord had. Niettemin bleven zij vertrouwen en hielden niet op, Hem te zoeken, totdat zij Hem vonden.

O God, hoe wonderbaar is uwe beschikking, die uwe beste vrienden aan de grootste beproevingen overgeeft ! Laat toe dat ik U vrage, waarom Gij zulks doet ? O mijn zoon, ik doe het, om hen te beproeven, om hun de gelegenheid te geven, van vele deugden te oefenen, en een grooten schat van verdiensten te vergaderen : Ik doe het, opdat zij zich zelve zouden mistrouwen, zich vernederen en het geduld beoefenen ; Ik doe het, opdat zij door het gebed hunne toevlucht tot Mij zouden nemen, anderen raadplegen en mijnen naam steeds loven en verheerlijken.

O God, hoe goed zijt Gij jegens den ondankbaren mensch ; wijl Gij alles schikt, om zijn geluk en zijne zaligheid meer en meer te bevorderen.

O ziel, hoe is het met u gelegen ? Volhardt gij in het vertrouwen, als God u alle vertroosting en verlichtingen ontnemt ? Geeft gij u tijdens de dorcheden of duisternissen niet over aan ongeduld, kleinmoedigheid of moedeloosheid ? Verlaat, vermindert of verkort gij daarom uwe geestelijke oefeningen,

verstervingen, voornemens of gebeden niet? Blijft gij dan met denzelfden ijver volharden in al uwe plichten?

Lieve Jezus, tot hiertoe heb ik al te zeer uwe verlichtingen, zoetigheden en vertroostingen gezocht, en valschelijk stelde ik daarin mijne godvruchtigheid; maar nu begrijp ik, lieve Jezus, dat de ware godvruchtigheid niet bestaat in verlichtingen, zoetigheden of vertroostingen, maar in het verloochenen van zijnen eigen wil, in het bestrijden zijner kwade neigingen, in altijd met uwe beschikking tevreden te zijn, in uwen Wil in alles te erkennen, en in zich blindelings aan de leiding uwer Voorzienigheid over te geven. Dierbare Jezus, ik aanbid uwe liefde, die alles zoo wijselijk beschikt, door somtijds, vooral in het begin onzer bekeering, ons inwendige verlichtingen, zoetigheden en vertroostingen te geven, ten einde onze zwakheid te ondersteunen, en zoo ons hart van de wereld af te trekken: doch ons, vooral bij de gevoelens van hoogmoed of eigenliefde, te beproeven door dorheden en duisternissen, ten einde ons te vernederen, onze liefde te zuiveren en ons tot den hemel voor te bereiden. Dierbare Jezus, ontferm U mijner en geef, dat ik altijd tevreden zij, en U ten allen tijde love en prijze, zoowel in tegen- als voorspoed; zoowel in dorheden en duisternissen als in zoetigheden en verlichtingen.

O Maria, bid voor mij, opdat ik de leiding van Gods Voorzienigheid steeds blindelings volge. Amen.

OEFENINGEN 1° Bij alle ondernemingen de regels

der menschelijke voorzichtigheid in acht nemen, zoo nochtans dat wij alleen op God vertrouwen. 2° In de goede voornemens volharden, b. v. in het ontvangen der HH. Sacramenten, in de godvruchtige oefeningen, gebeden en verstervingen, al zou men daarin het grootste verdriet, den grootsten strijd, of de grootste bitterheid gevoelen. (*Sluitgebed*, bl. 50).

10 Januari.

VIe MEDITATIE. VOORBEREIDINGSGEBED, (bl. 28).

I^e PUNT. *Herodes met al zijn volk werd ontsteld over de geboorte des Zaligmakers.*

IIe PUNT. *God verlichtte de Koningen door den Joodschen raad, die zelf in duisternissen was en bleef.*

I^e PUNT. O ziel, overweeg, hoe de Wijzen, om het verdwijnen der ster, gedwongen werden, onderzoek te doen, en hoe zij daarom te Jerusaleem rondgingen en vroegen: *Waar is de nieuwgeboren Koning der Joden?* Daar niemand hun eenige inlichting kon geven, gingen zij stoutmoedig naar koning Herodes: doch ook deze wist hun geene inlichting te geven, maar was ontsteld, uit vrees dat de nieuwgeboren koning hem misschien zou onttroonen. Geheel Jerusaleem werd mede ontsteld, en deelde zijne vrees.

O God, hoe ongelukkig is de mensch, die aan aardsche grootheden, goederen of vriendschapsbetrekkingen verkleefd is: het minste is genoeg, om hem den vrede te ontnemen en te ontstellen, door de vrees dat het voorwerp zijner liefde of zijner ver-

kleefdheid hem zal ontnomen worden: hoe gelukkig echter zijn zij, die niets beminnen van al, wat in de wereld is, maar zich geheel aan U geven. Daar zij van alles onthecht zijn, is er niets dat hen kan ontstellen of schrik kan aanjagen: daar zij U alleen zoeken, en weten, dat niets ter wereld, hen van U kan aftrekken, zijn zij altijd gerust en tevreden, en geven zij zich in alle omstandigheden vol vertrouwen aan uwe Vaderlijke Voorzienigheid over.

O ziel, hoe is het met u gelegen? Stelt gij uw hart op God alleen? Hebt gij nooit bitterheden ondervonden, omdat gij op iets buiten God vertrouwdet of uw hart op iets anders steltet?

Ja, lieve Jezus, dit heb ik dikwijls ondervonden: want buiten U is alles ijdelheid en kwelling des geestes: hierom zou ik de woorden van den profeet David gaarne bekend maken door de gansche wereld, en roepen: *Kinderen der menschen, hoe lang zult gij zwaar van hart zijn? Waarom bemint gij de ijdelheid en zoekt gij de leugen?*

Waarlijk, lieve Jezus! zonder U ben ik ongelukkig. Al ware ik meester van de gansche aarde; al genoot ik al de vermaken der wereld en de achting van alle menschen, zoo ik niet met U ware, was en bleef ik ongelukkig. Hoe dwaas was ik, toen ik mijn hart op iets buiten U stelde! hoe uitzinnig, toen ik mijne goede werken deed uit eigenliefde, uit ijdel behagen of uit menschelijk opzicht! Dierbare Jezus, thans verfoei ik mijne dwaasheid en bid ik U, U over mij te ontfermen, opdat ik voortaan U alleen aankleve, beminne, love en prijze.

IIe PUNT. O ziel, overweeg de wondere beschikking van Gods Voorzienigheid, die de geveinsdheid en schijnheiligheid van Herodes gebruikt, om de geboorteplaats van Christus bekend te maken, en den Joden allen schijn van uitvluchten te ontnemen. Eerbied en hoogachting voor den nieuwgeboren koning veinzende, deed Herodes den grooten raad der Joden vergaderen en deze verklaarde, dat volgens de Profeten *Bethlehem* de plaats was, waar de Messias moest geboren worden; want zeiden zij: *Er staat geschreven: En gij Bethlehem in het land van Juda, zijt geenszins de minste stad in de vorstendommen van Juda; want uit u zal voortspruiten de vorst, die Israël, mijn volk, zal bestieren.*

O God, ik aanbid uwe wonderbare Voorzienigheid en alwijze beschikking. Hoe goed zijt Gij jegens hen, die goed van hart zijn! Gij weet alle middelen, zelfs die tegenstrijdig schijnen, tot hun welzijn te gebruiken, en tot straf der boozen en schijnheiligen aan te wenden. Herodes wilde Christus dooden; daarom deed hij den hoogen raad der Joden vergaderen, om te weten, waar Christus moest geboren worden; uit de profeten leerden zij dat Bethlehem die plaats was, en dààr vonden de Wijzen den Messias, terwijl Hij voor Herodes en voor de Joden verborgen bleef. O God, ik aanbid uwe goedheid, die nooit toelaat, dat diegenen, welke oprecht van hart zijn, bedrogen worden: Gij weet hen, zelfs door blinde raadslieden op den rechten weg te leiden en tot hunne bestemming te brengen. O God, hoe troostend is dit voor mij!

O ziel, stelt gij al uw vertrouwen op God? Neemt gij in alle twijfelachtigheden uwe toevlucht tot uwen biechtvader of zielbestierder? Volgt gij zijnen raad, hem blindelings gehoorzamende?

Of, zoo gij zelf biechtvader of zielbestierder zijt, zijt gij dan niet gelijk aan die blinde raadslieden der Joden, die aan de Wijzen de geboorteplaats van den Messias bekend maakten, zonder dat zij zelf eenen voetstap deden om Hem te zoeken?

Ach, lieve Jezus, hoezeer ben ik te beklagen, wijl ik vol fouten en onvolmaaktheden ben, zonder mijne toevlucht tot U of tot mijnen biechtvader te nemen; maar hoeveel meer ben ik te beklagen, daar ik anderen op den rechten en volmaakten weg geleid, zonder dat ik hem zelf volg; wat zal ik U antwoorden, als Gij mij dit in het oordeel zult verwijten?... De apostel Paulus vreesde, als hij daaraan dacht, en kastijdde zijn lichaam, opdat hij, na aan anderen het evangelie verkondigd te hebben, zelf niet verloren zoude gaan. Hoe moet ik dan niet vreezen, en niet op mij zelven letten, om, na aan anderen den rechten weg getoond te hebben, zelf niet verloren te gaan. Dierbare Jezus, ontferm U mijner en geef dat ik gebruik make van de kennis, die Gij mij gegeven hebt.

O Maria, bid voor mij, opdat ik altijd op God vertrouw en steeds beantwoorde aan zijne inspraken en verlichtingen. Amen.

OEFENINGEN. 1° Volharden in den eersten ijver, zelfs ten tijde der duisternissen en beproevingen. 2° In twijfelachtigheden zijnen bestierder raadplegen.

3° Doen, wat men anderen voorhoudt. (*Sluitgebed*, bl. 50).

11 Januari.

VIIe MEDITATIE. VOORBEREIDINGSGEBED. (bl. 28).

I^e PUNT. *De koningen verlieten Jerusalem en volgden de ster.*

IIe PUNT. *Zij vonden Jezus in eenen armen stal.*

I^e PUNT. O ziel, overweeg den ijver der koningen : zoohaast hun de geboorteplaats van Christus bekend was, verlieten zij Jerusalem, om Jezus te zoeken. O welk een schoon voorbeeld !... Zij dachten aan niets dan aan Jezus : Hij was het eenige voorwerp hunner begeerten en gesprekken, en Hem te zoeken, was het eenige doel hunner reis ; zij lieten geen oogenblik nutteloos voorbijgaan, om spoediger bij Hem te zijn en Hem te kunnen aanbidden. Nauwelijks waren zij buiten Jerusalem, of de ster vertoonde zich wederom aan hunne oogen en vervulde hen met groote blijdschap. De Evangelist Mattheus zegt :

En ziet, de ster, die zij in het Oosten gezien hadden, ging hun vooruit, totdat zij kwamen op de plaats, waar het Kind was... toen zij de ster zagen, waren zij grootelijks verblijd. (1)

O God, ik aanbid uwe goedheid en wonderbare Voorzienigheid. Gij beproeft en vertroost ; Gij verne-

(1) Matt. II. 9. 10.

dert en verheerlijkt; Gij gaat en komt; Gij maakt op eens alles duister, en op eens geeft Gij wederom het licht uwer genade, en zoo vestigt Gij uwe dienaars in de deugd en loutert hen van hunne onvolmaaktheden. Gij riept de Koningen door de ster en zij volgden haar; de ster verdween, en zij ontwaarden vele moeilijkheden, doch bleven volharden; daarom hebt gij hen vertroost door de ster, die hun wederom verscheen en hen leidde naar de plaats, waar Jezus was. Zoo blijkt het, o mijn God, dat Gij goed zijt voor hen, die oprecht van hart zijn!

O ziel, hoe is het met u gelegen? zijn al uwe gedachten en genegenheden op Jezus alleen gevestigd? Geeft gij u geheel aan Gods bestiering over? blijft gij standvastig als God u beproeft door lijden, tegenspoed, bekoringen, dorheden, duisternissen, beleedigingen? vertrouwt gij altijd op God, zelfs ten tijde der grootste beproevingen, moeilijkheden en gevaren?... Volgt gij het voorbeeld der Koningen na, die geen oogenblik verliezen, om spoedig bij Jezus te zijn en Hem te aanbidden? zijt gij niet van het getal diergenen, die altoos tijd genoeg hebben, om Jezus te bezoeken, en het bezoek aan Jezus tot het laatste toe verschuiven? verkort gij de bezoeken van Jezus niet, terwijl gij die uwer vrienden rekt?

Dierbare Jezus, hoe is het mogelijk, dat ik zoo liefdeloos jegens U zij, zoo traag in U te bezoeken en zoo onstandvastig in de beproevingen? Lieve Jezus, ontferm U mijner en ontsteek in mij het vuur uwer liefde, opdat ik steeds tot u getrokken

worde en mijne voetstappen verhaaste, om spoediger bij U te zijn en langer bij U te kunnen blijven. Ook bid ik U, lieve Jezus, mij moed en sterkte te geven, om dagelijks nieuwe vorderingen in de volmaaktheid te maken, en mijne reis naar de eeuwigheid onvermoeid voort te zetten. Ik ben zeer zwak, lieve Jezus, omgeven van gevaren en gekweld door allerlei bitterheden; evenwel vertrouw ik op uwe goedheid. Ja, lieve Jezus, ik heb mijn vertrouwen geheel op U gevestigd, en al werd ik door duizende gevaren overvallen, dan zou ik nog blijven vertrouwen. Wat kwaad zou mij onder uwe bescherming kunnen hinderen, of welke beproevingen zouden mij onder uwen bijstand kunnen overweldigen? Neen, lieve Jezus, door U beschermd, heb ik niets te vreezen; al stonden er gansche legers tegen mij op, dan zou ik nog blijven hopen, want ik kan alles in U, die mij versterkt. Ja, dan zou ik nog des te meer hopen; want alles werkt mede ten goede, voor hen die tot de heiligheid geroepen zijn.

IIe PUNT. O ziel, overweeg de blijdschap der koningen, toen zij de ster zagen, en den ijver, waarmede zij hare leiding volgden. Hoe vurig verlangden zij om bij Jezus te zijn en hoe moedigden zij elkander aan, om hunne schreden te verhaasten en Hem spoediger te vinden, zeggende: *Hoc signum magni Regis est, camus et inquiramus Eum. Dit is het teeken van den grooten Koning, laten wij spoedig gaan en Hem zoeken*, om Hem te aanbidden en Hem onze giften op te dragen. O ziel, verbeeld u te zien, hoe zij door de ster naar Bethlehem geleid worden, den armen stal binnen gaan en er Jezus aanbidden, hoewel zij in Hem en rondom

Hem niets dan ellende, armoede en vernedering vonden.

Lieve Jezus, zoo leidt Gij dan uwe vrienden en dienaars, niet naar plaatsen van vermaken, grootheden, rijkdommen, gemakken en zinnelijke genoegens, maar veeleer naar plaatsen van armoede, ontberingen, vernederingen en bitterheden. Gij leidt hen naar den stal van Bethlehem, naar die grot van bitterheden, waar zij een schat vinden, die alle schatten der wereld oneindig ver te boven gaat; zij vinden er namelijk U, den Koning der koningen, den Meester van het heelal. O wonderbare leiding van Gods Voorzienigheid!

O ziel, waar laat gij U naar toeleiden — naar plaatsen van eer en achting, van overvloed en weelde, van vermaken en zinnelijke voldoeningen — of wel — naar plaatsen van vernederingen, ontberingen, bitterheden en kruisen?

Dierbare Jezus, ik beken mijne schuld. Ach, ik laat mij al te zeer leiden door de zinnen, om weelde, vermaken en grootheden te betrachten, en aldus laat ik mij van U aftrekken! Lieve Jezus, doe mij gevoelen, hoe nietig het aardsche is, ten einde U alleen te zoeken. Leer mij, hoe ik U moet zoeken te midden der armoede, der verworpenheid en der kruisen en versterk mij, opdat ik volharde tot het einde toe.

O Maria, bid voor mij, opdat ik de leiding van Gods genade standvastig volge. Amen.

OEFENINGEN. 1° Vlijtig in alles zijn, om dikwijler tot Jezus te gaan en langer bij Hem te kunnen blijven. 2° Te midden der dorheden en duisternissen op God

vertrouwen. 3° Jezus zoeken in de armoede, vernedering en versterving. (*Sluitgebed*, bl. 50).

12 Januari.

VIIIe MEDITATIE. VOORBEREIDINGSGEBED. (bl. 28).

I^e PUNT. *De Koningen gaan den stal binnen, en nedervallende, aanbidden zij Jezus.*

IIe PUNT. *Zij dragen giften op, goud, wierook en mirre.*

I^e PUNT. Verbeeld u te zien, dat de Koningen met den grootsten eerbied den stal binnengaan, zonder zich door iets te laten terughouden, noch door de verworpenheid, nederigheid en verlatenheid der plaats, noch door de armoede van Jezus en Maria en van alles wat zij er vonden. Welk eene vertooning voor de Wijzen! zij warengescheiden om den Koning der Joden, den door de Propheten zoo lang voorzegden en door alle volken zoo vurig verlangden Koning te zoeken. God maakte hun zijne geboorte bekend door eene buitengewone ster, die hen op reis vergezelde en naar Bethlehem leidde; wat konden zij nu anders denken, dan dat zij Hem zouden vinden in een luisterrijken toestand, in een heerlijk paleis, prachtig versierd, met schildwachten bezet, en bezocht door hovelingen en edelen van het rijk? Zeker moesten zij dit denken: maar nu vonden zij integendeel, een arm en verlaten kind; eene arme en verlatene moeder, en een armen en verlaten stal. Welk eene beproeving! Hoevelen zou men heden aantreffen, die, geërgerd over eene zoo

groote ellende, zouden gezegd hebben : „Is dat de Messias ? Is dat die groote Koning ? Is dat zijn paleis ? „ Is dat zijne moeder ? Zouden wij een zoo verworpen „ koning vereeren en aanbidden ?... Neen ! dit zou tegen „ onze eer strijden.” Ongetwijfeld zou men er in onze dagen velen aantreffen, die zoo zouden spreken ; doch de Wijzen uit het Oosten deden zoo niet. Door het geloof verlicht, erkenden zij Hem in dien armoedigen staat als hunnen Koning en God, die uit enkele liefde zich zoo diep had willen vernederen, en vol eerbied en liefde wierpen zij zich ter aarde neder, om Hem te aanbidden. De Evangelist Mattheus zegt : *Het huis binnengaande, vonden zij het Kind met Maria zijne Moeder, en nedervallende aanbaden zij Het...* O wat minzame vertooning ! Drie koningen werpen zich voor een arm kind ter aarde, om het te aanbidden !... Zie hen daar liggen ! O welke eerbied ! O welke liefde !

Dierbare Jezus, ik verheug mij over deze vereering der Wijzen. Gij immers zijt alle eer waardig en verdient door alle menschen geprezen te worden. Konde ik alle volken bij uwe kribbe brengen, om U te aanbidden ! Konde ik sterven, opdat alle menschen U beminnen ! Maar helaas ! hoe weinigen zijn er die U kennen ! hoe weinigen, die U beminnen !... Lieve Jezus, ontferm U mijner en geef, dat ik U ten minste oprecht beminne.

Mijne ziel, erkent gij Jezus in het H. Sacrament des Altaars onder de geringe gedaante van brood en wijn ? Zijt gij van zijne waardigheid en uwe nietigheid zò doordrongen, dat gij daarom eerbiedig voor Hem

neerknielt, van liefde voor Hem brandt en u geheel aan Hem toewijdt?... Bemint gij den staat van armoede, van vernedering en van lijden, wijl Jezus dezen door zijn voorbeeld geheiligd heeft? Bemint gij de menschen, die zich in dien staat bevinden? Zijt gij jegens hen niet onvriendelijk en bitter, terwijl gij jegens de rijken goedaardig en minzaam zijt?

Helaas, lieve Jezus; dikwijls heb ik mij door den uitwendigen schijn van kleederen laten innemen. Ik dacht niet, dat de armoede door U geheiligd is, noch dat er onder arme en verworpenen kleederen vele en verhevene deugden kunnen schuilen: maar, lieve Jezus, nu ik zie dat Gij zelf de armoede als uwe bruid verkozen hebt, nu kan ik er niet meer aan twijfelen, of zij moet iets groots en verhevens in uwe oogen zijn. Lieve Jezus, doe mij dit wel beseffen, opdat ik de gevolgen der armoede beminne, liefderijk jegens de armen zij en in hunnen persoon U vereere. Geef daarenboven, dat ik van liefde brande tot het H. Sakrament des Altaars, waar gij onder de gedaante van brood en wijn waarlijk en wezenlijk tegenwoordig zijt; geef dat ik gestadig tot U getrokken worde en geen vermaak noch genoegen buiten U vinde.

IIe PUNT. Stel u verder voor den geest, hoe de koningen, brandend van liefde, hunne giften aan Jezus opdragen. De Evangelist Mattheus zegt: *En hunne schatten geopend hebbende, offerden zij Hem geschenken, goud, wierook en mirre.* Door het goud erkenden zij Hem als Koning; door den wierook als God, en door de mirre als mensch. Gave God, dat wij en alle menschen Hem

ook zoo erkenden als den eenigen en waren Koning, als den Opperreer, den God van hemel en aarde, die zich uit enkele liefde vernederd en met de mensche-lijke natuur bekleed heeft.

Lieve Jezus, ik erken U als den Koning der konin- gen, als de Heer der heeren, als den Schepper van het heelal, als den eenigen waren God, die door de Engelen aangebeden en verheerlijkt wordt; tevens erken ik, dat Gij uit enkele liefde U zoozeer vernederd hebt, om de menschelijke natuur aan te nemen.

O ziel, zijt gij er dankbaar voor? welke bewijzen van dankbaarheid en liefde geeft gij? offert gij Hem uwe geschenken, goud, wierook en mirre? Zoo Hij uw Koning en uw God is, is het dan niet billijk en rechtvaardig dat gij u geheel aan Hem geeft? Zoo Hij zich uit liefde tot U vernederd heeft en mensch ge- worden is, is het dan niet billijk, dat Gij U ook verne- dert uit liefde tot Hem en uw best doet, om door een heilig leven u maken te deelachtig aan zijne Godheid?

Ja, lieve Jezus, dit is zeker billijk en rechtvaardig. Daar Gij mijn Koning en mijn God zijt, ben ik mij geheel aan U verschuldigd; derhalve geef ik mij geheel aan U: *mijn verstand*, om alles te gelooven hetgeen Gij veropenbaard hebt en de H. Kerk ons voorstelt, om te gelooven; *mijn geheugen*, om steeds aan U te denken en te wandelen in uwe tegenwoordigheid; *mijnen wil*, om uwen wil in alles te volbrengen en steeds met uwe beschikking tevreden te zijn; *mijn hart*, om U alleen te beminnen; *mijne gezondheid*, mijne zintuigen en krachten, om ze geheel voor U te

besteden ; met één woord, ik geef U mijn gansch leven, opdat het geheel voor U zij. Lieve Jezus, ontvang mij met alles, wat in mij is : mijne ziel en mijn lichaam ; mijn leven en mijnen dood ; mijnen tijd en mijne gansche eeuwigheid : ziedaar de geschenken, die ik U heden aanbied : ik vereenig deze offerande met de giften, welke de koningen U opdroegen, en bid U, dezelve goedgunstig te willen aannemen.

Maria, bid voor mij, opdat ik uit liefde tot Jezus minzaam zij jegens de armen. Amen.

OEFENINGEN. 1° Uit liefde tot den armen Jezus minzaam zijn jegens arme menschen. 2° Jezus dikwijls bezoeken in het H. Sakrament des Altaars. 3° Zich zelve geheel aan Hem opdragen. (*Sluitgebed*, bl. 50).

13 Januari

IXe MEDITATIE. VOORBEREIDINGSGEBED. (bl. 28.)

I^e PUNT. *De giften der Koningen waren Gode aangenaam, omdat zij voortkwamen uit eene zuivere meening en ware liefde.*

IIe PUNT. *Door God gewaarschuwd, keerden de Wijzen langs een anderen weg terug.*

I^e PUNT. Verbeeld u te zien, dat het Kindje Jezus de geschenken der Koningen stilzwijgend, maar met minzaamheid en liefde aanvaardt. Hunne geschenken waren aan Jezus bevallig, niet om hunne waarde of kostbaarheid, wijl Hij, de Heer van hemel en aarde, geene giften noodig had, maar omdat zij voortkwamen uit eene zuivere meening en vurige liefde, alsmede

omdat de Wijzen met die geschenken ook hun hart opdroegen; een hart namelijk, van liefde, afgebeeld door het goud; een hart van devotie of gebed, afgebeeld door den wierook; eindelijk een hart van versterving of zelfverloochening, afgebeeld door de mirre.

Lieve Jezus, zoo ziet Gij dan niet zoo zeer naar de giften als naar de gesteltenis des harten; daarom waren de twee penningen, welke de arme weduwe van het Evangelie met een goed hart offerde, U aangenamer dan de rijke giften der hoovaardige Phariseërs.

En hoe is het met U gesteld, mijne ziel? hebt gij bij al uwe werken eene goede meening? doet gij alles ter eere van Jezus? Geeft gij uit liefde tot Jezus, ook geschenken aan kerken, liefdegestichten en noodlijdende menschen? Geeft gij met uwe giften ook uw hart — namelijk het goud van liefde; den wierook des gebeds, en de mirre der versterving?

Lieve Jezus, ik hoor U zeggen: *mijn zoon geef Mij uw hart*, te weten, *uw hart*, brandend van liefde; *uw hart* onthecht van de wereld en door heilige begeerten en vurige gebeden opgeheven ten hemel, gelijk de wierook die ten hemel, opstijgt. Eindelijk *uw hart*, de versterving beminnende en met liefde de mirre, het zinnebeeld der bitterheden en kruisen, aanvarende.

Lieve Jezus, ware ik eens zoo gelukkig van U een dusdanig hart te kunnen aanbieden?... Maar helaas, mijn hart is koud en liefdeloos; dor en ongevoelig

in het gebed; onverstorven in het nemen van spijs en drank; en daarenboven gehecht aan zinnelijke voldoeningen.

Dierbare Jezus, ik ben bedroefd, omdat ik nog zoo weinig voor U gedaan heb, en dat weinige is nog bezoedeld door den hoogmoed en de eigenliefde: evenwel zal ik den moed niet verliezen. Gij vraagt mij mijn hart: ik geef het U gaarne en vertrouw dat Gij het zult veranderen. Ja, lieve Jezus, mijn hart is geheel voor U, om U alleen te beminnen. O liefde van mijnen Jezus, ontsteek in mij het vuur uwer liefde, opdat ik steeds aan U denke, mij door heilige verzuchtingen en schietgebeden met U vereenige en alles voor U lijde.

IIe PUNT. Overweeg vervolgens, hoe de Goddelijke Voorzienigheid steeds waakt over de zijnen, en alles tot hun voordeel beschikt. Herodes zocht Jezus te dooden: daarom zeide hij aan de koningen: *gaat en ondervraagt zorgvuldig naar het Kind; en als gij het zult gevonden hebben, boodschapt het mij dan opdat ook ik kome en Het aanbidde.* IJdele voorzorgen van Herodes! ijdele plannen! God waakte over de zijnen, en onttrok de Wijzen zoowel als het Kind aan de geveinsde vereering van den wreeden Herodes. Hij vermaande de wijzen in den 'slaap van niet naar Herodes te gaan, maar langs een anderen weg naar hun land terug te keeren.

Groote God, zoo waakt Gij dan steeds over ons, en weert duizende, zelfs ons onbekende gevaren van ons af! Hoevele mij onbekende gevaren hebt Gij van

mij afgeweerd in mijne kindsheid, in mijne jeugd en in mijne verdere jaren!... O mijn God, ik erken, dat ik U voor die vaderlijke waakzaamheid eene groote dankbaarheid verschuldigd ben: daarom geef ik mij geheel aan U, om alleen voor U te leven. O ja, mijn God, ik wil voor U leven; geef mij uwe liefde met uwe genade, en voor het overige beschik over mij en over alles wat mij aangaat volgens uwen heiligen wil en uw welbehagen.

De Wijzen keerden langs een anderen weg naar hun vaderland terug; zoo moeten wij, die door de zonde van ons hemelsch vaderland zijn afgeweken, door een anderen weg, namelijk door den weg van boetvaardigheid tot hetzelfde wederkeeren. De H. Gregorius zegt: „Wij zijn afgeweken van ons vaderland, door ons te verheffen, door ongehoorzaam te zijn, door het zichtbare na te jagen, en door te eten van de verbodene vrucht: nu moeten wij tot hetzelfde terugkeeren, door te weenen, door te gehoorzamen, door het zichtbare te verachten en de begeerlijkheden des vleesches te bedwingen.” Verder zegt diezelfde heilige, derhalve keeren wij door een anderen weg naar ons vaderland terug: immers wij, die van de hemelsche vreugden afgeweken zijn door ons te vermaken, worden tot dezelve teruggeroepen door te weenen.” (1)

God waarschuwde de Wijzen in den slaap, dat zij langs een anderen weg moesten terugkeeren en zij

(1) Brev. Rom. in Off. Epiph. 4 die infra Oct. lect. VII.

gehoorzaamden : even zoo waarschuwt Hij nog dagelijks den zondaar, door inwendig tot zijn hart te spreken, en hem op te wekken, om boetvaardigheid te doen, en zich oprecht te bekeeren.

O God, hoe goed zijt Gij ! Ik heb gedwaald, gelijk een verloren schaap. Helaas, ik had U verlaten en mij gekeerd naar ijdele vermaken en wereldsche schijngoederen : intusschen spraakt Gij inwendig tot mij, opdat ik den weg des bederfs zou verlaten en tot U terugkeeren, maar ik bleef doof voor uwe inspraken en vermaningen. Ach, hoelang heb ik gedwaald, terwijl Gij mij zocht en door uwe genade op den rechten weg wildet terugbrengen ! Ik dank U, o mijn God, voor deze uwe goedheid en liefde, en maak het voornemen, voortaan naar uwe inspraken en vermaningen te luisteren, boetvaardigheid te doen over mijne zonden, te wandelen langs de wegen van armoede, vernedering en lijden, welke Jezus voor mij gebaad heeft, ten einde het geluk te hebben, bij U in den hemel aan te landen.

O Maria, bid voor mij, opdat ik steeds met nieuwen ijver wandeel op den weg der volmaaktheid. Amen.

OEFENINGEN. 1° Aan Jezus geschenken offeren, te weten een hart van liefde, van devotie en van versterving. 2° Met groot vertrouwen in alles zich overgeven aan de leiding der Goddelijke Voorzienigheid. 3° Tot God en den hemel wederkeeren langs den weg van boetvaardigheid, van tranen, van vernederingen, van kruisen en verstervingen. (*Sluitgebed, bl. 50*).

14 Januari.

Xe MEDITATIE. VOORBEREIDINGSGEBED. (bl. 28).

I^e PUNT. *Jezus was voor Maria een bundeltje mirre, dat is, bitter en zoet.*

IIe PUNT. *Maria gaf het goud aan de armen, de wierook aan God en behield voor zich de mirre.*

I^e PUNT. O ziel, overweeg, hoe Jezus voor Maria, een bundeltje mirre was. De mirre, welke de Wijzen aan Jezus ten geschenke brachten, was bitter van smaak, maar aangenaam van geur en heilzaam voor de gezondheid; hierom was het gebruikelijk bij de adellijke vrouwen van het Oosten, een bundeltje mirre aan den hals te dragen, om door den geur der mirre de lucht te zuiveren en zich te verkwikken. Daarom zeide de Bruid van het Hooglied in een geestelijken zin: *Fasciculus myrrhæ dilectus meus mihi, inter ubera mea commorabitur* (1), als wilde zij zeggen: „andere vrouwen dragen bij zich verkwikkende reukwerken en „geurgevende mirre; doch mijn Beminde is mij een bundeltje mirre; hem zal ik bij mij dragen: Hij zal mij *bitter* zijn om zijn lijden; maar tevens aangenaam en *heilzaam*, om zijne liefde en veelvuldige genaden. Ik zal Hem dragen in mijne gedachten en in mijn hart, en Hij zal mij troosten in mijne bitterheden en verkwikken en opbeuren in mijne kwellingen en droefgeestigheden.”

(1) Cant. I. 2.

Maria, zoo was dan het kind Jezus voor U een bundel mirre ; wijl Hij voor u eene oorzaak was van vele bitterheden en tevens van vele zoetigheden en vertroostingën. Hij was voor u eene oorzaak van smarten, om zijn lijden, dat altijd voor uwe oogen zweefde, en van troost, om zijne minzaamheid en om de genade, waarmede Hij U verrijkte. O Maria, bid voor mij, opdat Jezus mij ook een bundel mirre zij en ik Hem steeds drage in mijn hart, in mijne gedachten en genegenheden. Dat de gedachte aan zijn lijden mij opwekke tot droefheid over de zonden, die er de oorzaak van zijn ; dat de gedachte aan zijne goedheid mij opwekke tot liefde, om buiten Hem niets te beminnen.

Mijne ziel, geschiedt dat ook ? denkt gij dikwijls aan zijn lijden en aan zijne goedheid?... wordt gij door die gedachte opgewekt, om het bittere te aanvaarden en het zoete van u te verwijderen ?

Dierbare Jezus, ware ik eens zoo gelukkig ! Doch Gij alleen kunt die verandering in mij teweegbrengen, gelijk Gij in zoovele Heiligen gedaan hebt. Daar zij vol liefde jegens U waren, hadden zij afkeer van alle grootheden, vermaken, zinnelijke voldoeningen en van alles wat de wereld acht ; en waren zij integendeel begeerig naar lijden, vernederingen, kruisen, en naar alles wat de wereld vreest. Lieve Jezus, ik bid U, diezelfde gevoelens van liefde en afkeer in mij op te wekken, opdat ik altijd aan U denke en U, als een bundel mirre, steeds in mijn hart drage. Gij alleen zijt mij genoeg, en buiten U is alles ijdelheid en

bedrog: wat is er mij in den hemel, en buiten U, wat wil ik op aarde, O God van mijn hart en mijn deel, O God in eeuwigheid?

IIe PUNT. Overweeg verder de liefde van Maria voor de versterving; daarom behield zij de mirre, het zinnebeeld der versterving, voor zich, terwijl zij het goud uitdeelde aan de armen en den wierook in den tempel aan God ten offer bracht. De H. Bonaventura zegt: (1) dat Maria, eene groote minnares der armoede, het goud uitdeelde aan de armen en den wierook bestemde, om in den tempel aan God opgeofferd te worden; maar dat zij voor zich en voor Jezus bewaarde de mirre, als een zinnebeeld der smarten, welke zij met haar Goddelijk Kind zou te lijden hebben en welke haar door een bovennatuurlijk licht bekend waren. Daar Maria wist, dat Jezus gekomen was om te lijden, hoe ware het dan mogelijk geweest, dat zij een andere keus zou gedaan hebben? zij immers verlangde niets anders dan aan Jezus gelijkvormig te zijn en met Hem te lijden; daarom nam zij de mirre met zulke genegenheid aan, dat zij met de bruid van het Hooglied kon zeggen: *Mijne handen dropen van de eerste mirre; mijne vingers waren vol van de kostelijkste mirre.* (2) De godvruchtige Just. Michovius zegt: „De handen der H. Maagd waren vol mirre, omdat zij van de Geboorte van Christus tot zijnen dood, zijne pijnen en foltering en altijd voor

(1) Lib. de Vita Christi.

(2) Cant. V. 5.

oogen had. Ook na zijnen dood dacht zij er altijd aan : wanneer zij Hem op haren schoot nam, of op hare armen droeg, of met de moedermelk voedde beschouwde zij met de oogen des geloofs zijne doornen kroon, zijne geesels, zijn kruis, zijne nagels, zijne lans, zijnen dood en zijne begrafenis," en zoo was Jezus haar een bundel mirre : *mijn beminde is mij een bundel mirre.*

Door altijd aan zijne smarten te denken, perste zij de kostelijkste mirre uit, dat is, zij gevoelde de grootste smart, gepaard met troost en tevredenheid, zich verheugende, waardig bevonden te zijn, met Jezus te mogen lijden.

Behoudt gij voor u ook de mirre, en versmaadt gij met Jezus en Maria de wereldsche zoetigheden, vertroosting en genoegens? Laat gij de vermaken aan de minnaars der wereld over, en verkiest gij met Jezus en Maria de mirre, de kruisen en bitterheden?

Ach, lieve Jezus, hoe ver ben ik nog van uwen geest verwijderd! Helaas, ik zoek nog zoozeer de voldoeningen mijner zinnen! Wanneer zal ik eens uit liefde tot U de bitterheden omhelzen?... zou ik beter willen behandeld worden, dan Gij, lieve Jezus, de schepper van het heelal en uwe Moeder Maria, de Koningin van hemel en aarde? Neen, lieve Jezus, dat kan, dat mag niet zijn : *de knecht is niet beter dan zijn meester.* Daar Gij zooveel geleden hebt, is het billijk, dat ook ik veel lijde. O Jezus, verlicht mij, opdat ik deze waarheid meer en meer beseffe en

versterk mij om ze steeds in beoefening te brengen.

O Maria, bid voor mij, opdat ik naar uw voorbeeld steeds de mirre van bitterheden met liefde aanvaarde. Amen.

OEFENINGEN. 1° Jezus als een bundel mirre aan het hart dragen, zeggende: *Mijn Beminde is mij een bundel mirre: Hij zal op mijne borst, in mijn hart, rusten.* 2° Zich verheugen over het lijden, wijl wij door het lijden aan Jezus en Maria gelijk worden. (*Sluitgebed, bl. 50*).

15 Januari.

XIe MEDITATIE: VOORBEREIDINGSGEBED. (*bl. 28*).

I^e PUNT. *Door de mirre werd afgebeeld, dat het leven van Jezus met bitterheden zou vervuld zijn.*

IIe PUNT. *Maria dacht er altijd aan.*

I^e PUNT. O ziel, overweeg, dat de Wijzen niet alleen goud en wierook, maar ook *mirre*, het zinnebeeld van bitterheden, kruisen en lijden, aan Jezus tengeschenke brachten, ten einde Hem van het begin af, zijn pijnlijk leven en bitteren dood voor oogen te stellen. De minnaars der wereld willen niet, dat men van lijden en kruisen spreekt; zij trachten die gedachten te verwijderen, en zeggen, met Petrus, toen Christus sprak over zijn nabijzijnd lijden: *Neen, Heer, dit zij verre van U; dat zal U niet gebeuren*; zij denken maar aan geluk, voorspoed en grootheid, en doen hun best, om de gedachten aan lijden, kruisen en dood van zich te

verwijderen. De kinderen Gods daarentegen wenden hunne gedachten af van aardſche goederen, vermaken en grootheden, om zich bezig te houden met het kruis en lijden van Jezus en der heiligen, ten einde zich aan te moedigen om hier den kruisweg met Jezus te bewandelen en hiernamaals met Hem verheerlijkt te worden. Zoo deed ook Jezus; Hij zocht *zijne* glorie niet, maar die *zijns Vaders*; Hij zocht de vernederingen, en nam den lijdenskelk van het eerste oogenblik zijns levens af, met blijdschap aan uit de handen zijns hemelschen Vaders, en had dien altijd voor zijnen geest; gelijk Hij zelf getuigt in de Psalmen van David: *Mijne smart is altijd voor mijne oogen.*

En hoe is het met u gesteld, mijne ziel? wat zoekt gij? ... misschien uwe zinnelijke voldoeningen? ... misschien aardſche goederen? ... misschien eer en achting der menschen of bedrieglijke grootheden?...

Lieve Jezus, ik heb gedwaald, wjl ik mijn hart te zeer op het aardſche en vergankelijke stelde: ik achtte die menschen gelukkig, die in het bezit zijn van eer en achting, van aardſche goederen en rijkdommen, van zinnelijke voldoeningen en vermaken; doch ik bedroog mij: immers het ware geluk van den mensch bestaat in alles wat de wereld aanbiedt en hoogschat, uit liefde tot God te verachten: daarom bid ik U, lieve Jezus, mij te versterken, opdat ik voortaan de kruisen, bitterheden en vernederingen met blijdschap aanvaarde.

IIe PUNT. Overweeg verder, dat Maria, even als Jezus, alles versmaadde, wat de wereld bemint, en

het lijden voor haar deel verkoos. Hare gedachten waren steeds op het lijden van Jezus gevestigd ; haar hart werd aldus altijd doorboord met een zwaard van bittere droerheid. De H. Brigitta zegt, „ dat de H. Maagd eene meer duidelijke voorkennis van het lijden haars Zoons had, dan de profeten ooit gehad hadden, en dat zijn lijden altijd voor haren geest zweefde : wanneer zij Hem voedde met de moeder-melk, dan dacht zij aan de gal en den azijn, waarmede Hij op den Calvarieberg zou gelaafd worden : wanneer zij Hem op hare armen droeg, verbeeldde zij zich dat Hij aan de armen des kruises was genageld ; wanneer zij Hem omhelsde, dacht zij aan den verradelijken kus van Judas ; wanneer zij Hem in de zwachtels wikkelde, dacht zij aan de koorden en banden, waarmede Hij gebonden zou worden ; wanneer zij Hem leidde, dacht zij, dat Hij naar de rechtbanken zou gesleurd worden, om dààr geoordeeld en veroordeeld te worden.” Zoo dacht zij altijd aan het lijden van haren Goddelijken Zoon, en was haar leven een leven van bitterheden en smarten ! Hoe grooter hare liefde tot Jezus was, des te grooter was hare droefheid, die zij over de smarten van Jezus ontwaarde... Al wie Jezus bemint, ontwaart noodzakelijk smarten, wanneer hij denkt aan de oncer die Jezus geleden heeft en nog dagelijks lijdt. Zou een minnaar van Jezus niet bedroefd zijn, wanneer hij denkt, dat Jezus zooveel voor hem en voor anderen geleden heeft en dat Hij evenwel zoo onteerd, veracht en versmaad wordt?... zou hij niet droevig zijn, wan-

neer hij ziet, dat de menschen ijdelheden beminnen en schijngoederen najagen, terwijl zij Jezus, het Opperste Goed miskennen en versmaden?

O ziel, bemint gij Jezus? zijt gij bedroefd over de smarten, die Hij uit liefde voor u geleden heeft? Draagt gij Hem, als een bundel mirre, altijd op en in uw hart, volgens de vermaning van den H. Bernardus, zeggende: „ Zoo gij wijs zijt, dan zult gij de „ voorzichtigheid der Bruid navolgen en niet gedoogen, „ dat deze zoo beminnenswaardige bundel mirre een „ oogenblik van uw hart weggenomen worde; inte- „ gendeel, dan zult gij de bitterheden, die Hij voor u „ geleden heeft, altijd gedenken, om met de Bruid van „ het Hooglied te kunnen zeggen: *mijn Beminde* „ *is mij een bundel mirre; op mijn hart zal Hij* „ *rusten* (1).

Dierbare Jezus, hoe flauw is mijne liefde jegens U!... Helaas, ik ben vol liefde voor ijdele dingen, en daarom denk ik er aan: mijne gedachten staan meestal op vermaken, uitspanningen en zinnelijke voldoeningen; op wereldsche schoonheden, grootheden en rijkdommen, op eten en drinken, slapen en soortgelijke ijdelheden; doch U vergeet ik, omdat mijne liefde tot U zoo flauw is. O zoo ik U vurig beminde, dan zou ik ongetwijfeld dikwijls aan U denken en gaarne om uwentwil lijden! Lieve Jezus, ontferm U mijner en vernietig in mij dien wereldschen en zinnelijken geest, om U alleen en niets buiten U

(1) S. Bern. Serm. 43.

te beminnen en uit liefde tot U alles gaarne te lijden.

O Maria, bid voor mij, opdat ik Jezus vuriglijk beminne en Hem als een bundel mirre, in mijn hart drage. Amen.

OEFENINGEN. 1° Gevoelens van blijdschap in zich opwekken, als er iets bitters te doen of te lijden valt. 2° Bij het slaan der klok denken aan het lijden van Jezus; en hierom het lijden van Jezus in punten verdeelen bij wijze van een uur-wijzer, men noemt dit: HOROLOGIUM PASSIONIS, DE LIJDENS UURWIJZER. (*Sluitgebed*, bl. 50).

16 Januari.

XIIe MEDITATIE. VOORBEREIDINGSGEBED. (bladz. 28).

I^e PUNT. *De versterving is voor allen noodzakelijk; Jezus en Maria geven er het voorbeeld van.*

IIe PUNT. *De Heiligen hebben dat voorbeeld nagevolgd: wij moeten het ook navolgen.*

I^e PUNT. De versterving, ofschoon bitter gelijk de mirre, is evenwel te alle tijden noodzakelijk. Beschouw het geheele leven van Jezus en Maria; gij zult er niets in vinden dan bitterheden: gij zult hen overal in armoede, vernedering en lijden zien. Jezus werd geboren in armoede, en lag tusschen redeloze dieren; Hij leefde in armoede en vernedering en stierf aan het kruis tusschen twee moordenaars. Evenzoo was het met Maria gelegen: *Invenerunt Puerum cum Maria Matre ejus. De Wijzen vonden het Kind met Maria, zijne Moeder.* Overal vinden wij Maria met Jezus in het lijden; in den stal van Bethlehem, op de vlucht naar

Egypte ; in het huisje van Nazareth ; op den kruisweg ; op den Calvarieberg ; doch wij vinden haar niet bij Jezus op den Thabor, waar Hij zijne glorie vertoonde, noch toen Hij zijne zegevierende optocht in Jerusalem deed.

Wilt gij dan Jezus en Maria vinden, dan moet gij gaan langs den weg van versterving. Maria zelve heeft geene genade bij God gevonden, noch voortgang in eenige deugd gemaakt, tenzij door de versterving: zij zelve heeft het geopenbaard aan de H. Elisabeth, zeggende: „Mijne dochter, ik verklaar U, dat ik geene „genade, geene weldaad, geene deugd van God ont- „vangen heb, zonder groote moeite, een gedurig ge- „bed, een vurig verlangen, eene innige devotie en „vele kwellingen, uitgenomen de genade der heilig- „making, waardoor ik geheiligd ben in den schoot „mijner moeder.” Verder zeide zij: „Houd voor zeker, „dat er geene genade in de ziel neerdaalt, tenzij door „het gebed en de lichamelijke versterving” (1).

Let hier eens wel op: „geene genade zonder ge- „bed, zonder versterving!” Geen loon zonder strijd! Geene kroon zonder overwinning! Heeft Jezus zelf niet moeten lijden om zijne glorie in te gaan! Wie zou zich dan nog durven vleien, den hemel door een anderen weg te kunnen ingaan?

Mijne ziel, hoe is het met u gesteld? Wat doet en lijdt gij voor den hemel? Is het niet billijk en noodzakelijk, daarvoor het zoete van u te verwijderen en het bittere

(1) S. Bonaventura, cap. 3. Med. vitæ Chr.

te betrachten? Ja, zeker is dat billijk en noodzakelijk. Jezus moest lijden, hoewel hij onschuldig was; Maria, die onbevleete Maagd, groeide op tusschen de kwellingen, gelijk de roos tusschen de doornen; en gelijk de doornen grooter worden, naarmate de roos groeit, zoo werd Maria, die uitgelezene roos, des te meer gestoken met de doornen van bitterheden, naarmate zij toenam in jaren (1). Zou ik mijn leven dan willen slijten tusschen de zoetigheden, vermaken en zinnelijke voldoeningen, terwijl Jezus en Maria steeds in bitterheden geweest zijn? Neen, neen, mijn God, dit wil ik niet; dit mag niet zijn; dan zou ik geen aanspraak kunnen maken op de eeuwige belooning des hemels. Daarom, bid ik U, mij in liefde te ontvlammen en aan te moedigen, om alle bitterheden, kruisen en smarten blijmoedig te aanvaarden en gevoelens van dankbaarheid in mij op te wekken, zoo dikwijls mij iets geboden wordt, dat mij natuurlijker wijs bitter valt. Dierbare Jezus, geef mij uwe liefde; geef mij eene groote liefde, eene vurige en standvastige liefde, om alle smarten blijmoedig aan te nemen; immers de liefde lijdt alles, zij verdraagt alles; wat meer is, de liefde bemint de smarten en verheugt zich, waardig bevonden te worden, iets voor haren Beminde te mogen lijden.

IIe PUNT. Overdenk nu verder, dat ook de heiligen door het lijden alleen de glorie zijn ingaan. De Zaligmaker heeft dit tot een noodzakelijk vereischte gesteld; tot allen sprekende, zeide Hij: *Indien iemand mijn volge-*

(1) S. Brigitta in Serm. Angel. cap. 16.

ling wil zijn, hij verloochene zich zelven, en neme zijn kruis dagelijks op, en volge Mij (1). Daar de heiligen doordrongen waren van de kracht dezer woorden, wier beteekenis zij geleerd hadden aan den voet des kruises, namen zij het besluit, zich zelven te verloochenen, het zoete van zich te verwijderen, het bittere met liefde te omhelsen, hun kruis op te nemen en Jezus te volgen. Hunne levenswijze getuigt, dat zij het afbeeldsel van Jezus' lijden altijd in hunne lichamen ronddroegen. De Apostel Paulus van de geloovigen van Corinthe sprekende, zegt: *Wij lijden in alles kwellingen; maar worden niet benauwd... wij worden verdrukt, maar vergaan niet. De versterving van Jezus altijd ronddragende in ons lichaam, opdat het leven van Jezus in onze lichamen openlijk vertoond worde* (2).

Zoo wisten de heiligen zich altijd en overal te versterven, en namen daarom alle gelegenheden te baat. *Dagelijks* verloochenden zij zich zelven; *dagelijks* namen zij hun kruis op; *dagelijks* volgden zij de voetstappen van Jezus en zoo bleven zij volharden tot den dood toe: *die volhard zal hebben tot het einde toe, zal zalig worden.*

Groote God, hoe bitter is deze waarheid voor den zinnelijken mensch! Zich dagelijks verloochenen, zich dagelijks versterven, dagelijks zijn kruis opnemen en Jezus volgen, is hard voor de bedorven natuur, en evenwel is het noodzakelijk om zalig te worden... O God,

(1) Lucas. 9. 23.

(2) II. Corr. IV. 10.

wat staat mij dan te doen? Zou ik dan nog langer mijne zinnen willen involgen? De H. Ambrosius zegt: *Caeli aulicos durus lectus, durus victus, omnia dura decent.*” Den hovelingen des hemels betamen een hard bed, eene harde levenwijjs, en alles, wat hard en bitter is (1).

Christen ziel, wat zegt gij daarvan, *gij*, die zoo klaagt, wanneer gij eenige moeielijkheden, ongemakken of bitterheden ontmoet? *Gij*, die u zoo ontevreden toont, wanneer gij wat koude, wat hitte, wat dorst of wat honger moet verduren? *Gij*, die nog geen bitter of onvriendelijk woordje kunt verdragen?... Antwoord, wat zegt gij van die waarheid?

Mijn God, wat zal er van mij geworden in het oordeel? Helaas, hoeveel verschilt mijn leven van dat der heiligen! Zij omhelsden met liefde alle bitterheden, en waren te midden van alle smarten tevreden, ik integendeel schrik er voor en toon mij daarbij ontevreden. 't Is dus niet te verwonderen, dat ik geen voortgang maak in de deugd en in de volmaaktheid; want men maakt slechts zooveel voortgang, als men zich geweld zal aangedaan hebben (2). De H. Ignatius de Loyola was hiervan zoo overtuigd, dat hij bij zijne onderrichtingen er steeds op terugkwam en zeide: *Vince te ipsum. Overwin u zelven.* De heidensche filosoof Seneca heeft deze waarheid erkend door het licht der natuurlijke rede, en daarom was zijn grondregel: *Sustine et abstine.*

(1) Libro 2 de Jacob, in Genes. cap. 28. 11.

(2) Thomas à Kempis.

Lijd en onthoud u. Lijd alles wat bitter is en onthoud u van alles wat zoet is. Lieve Jezus, verlicht mij, opdat ik deze waarheid wel beseffe en versterk mij, om haar steeds in beoefening te brengen. Ofschoon het hard schijnt voor den zinnelijken mensch, is het toch zoet voor hem, die U oprecht bemint; alles wordt licht door de liefde; daarom zeidet Gij: *Mijn juk is zoet en mijn last is licht.* O Jezus, geef mij uwe liefde, opdat ik voortaan alles wat bitter is, met blijdschap aanvaarde.

O Maria, bid voor mij, opdat ik naar uw voorbeeld het zoete van mij verwijdere en het bittere betrachte. Amen.

OEFENINGEN. 1° Gevoelens van blijdschap in zich opwekken, als de gelegenheid daar is, van iets, wat bitter is, te moeten doen of te lijden. 2° Met weerzin de noodwendigheden van het lichaam voldoen. 3° Bij iederen maaltijd zich van iets onthouden uit liefde voor Jezus. (*Sluitgebed, bl. 50.*)

FEESTDAG VAN DEN ZOETEN NAAM JEZUS.

NOTA: Deze feestdag wordt gevierd Zondags na de Octaaf van Driekoningen

I^e MEDITATIE. VOORBEREIDINGSGEBED. (bl. 28).

I^e PUNT. *De naam Jezus is een verheven naam.*

IIe PUNT. *De Zaligmaker heeft hem door veel lijden verdiend.*

I^e PUNT. Overweeg de verhevenheid van den naam JEZUS. Hij is verheven, ten 1ste om zijn oorsprong, en ten 2^e om zijne beteekenis. Ten 1ste, Hij is van goddelijken oorsprong. Deze naam is door geen schepsel, noch menschen, noch engelen uitgedacht, maar door God zelven, die hem aan zijnen beminden Zoon gegeven heeft, want de engel noemde hem slechts of kondigde hem aan, maar gaf hem niet uit zich, gelijk de Evangelist Lucas opmerkt: *En zijn naam werd JEZUS genoemd, die genoemd was door den Engel, eer Hij in het lichaam ontvangen werd* (1).

Ten 2^e, Hij is verheven om zijne beteekenis: JEZUS beteekent Verlosser en besluit in zich alles wat de Zaligmaker voor ons gedaan en geleden heeft. Hij is zoo verheven en in den persoon des Zaligmakers zoo geheiligd, dat hij aan geen mensch meer gegeven

(1) Luc. II. 21.

wordt. Vòòr de komst des Zaligmakers, vinden wij in de H. Schrift slechts drie personen, die, als afbeeldsels van Christus, dezen naam gedragen hebben: 1° Jezus, zoon van Josedech, die het volk verlost heeft uit de Babylonische gevangenis (1). 2° Jezus, zoon van Sirach, die in de H. Schriftuur zeer schoone zedelessen heeft achtergelaten (2). 3° Jezus of Josue, zoon van Nun, die het volk van Israël in het beloofde land gebracht heeft. Deze drie personen waren een afbeelding van Christus, en hadden eenige hoedanigheden, waarom de naam Jezus hun billijker wijze gegeven was; immers de een verlost het volk uit de Babylonische gevangenis; de andere toonde het door schoone zedelessen den weg naar den hemel en de derde bracht het zegevierend in het beloofde land: zij hadden dus eenige aanspraak op dien naam; maar de Zaligmaker heeft hem in zijne volle en geheele beteekenis verdiend, omdat Hij eene algeheele en altijddurende verlossing heeft bewerkt. Immers Hij was VERLOSSER, zonder zelf eenige verlossing noodig te hebben: Hij was VERLOSSER van alle volken, van alle tijden, van alle natiën en van alle landen; eindelijk Hij was VERLOSSER door zijn eigene macht, terwijl alle anderen hunne macht van Hem ontvangen hebben.

Minnelijke Zaligmaker, ik aanbid uwen heiligen naam JEZUS, die zoo verheven is, dat in dien naam alle knieën van die in den hemel, op de aarde en onder

(1) Esdræ. 3. 2.

(2) Ecclⁱ 50. 29.

de aarde zijn, moeten gebogen worden. Als ik aan U, o Jezus denk, dan komt mij alles te binnen, wat Gij gedaan en geleden hebt, om den mensch te verlossen en zalig te maken, dan loof ik U en verheug ik mij, wijl Gij niet slechts één volk, maar alle volken van alle tijden, natiën en landen verlost hebt. Als ik aan JEZUS denk, dan denk ik aan het Lam Gods, als geslachtofferd van het begin der wereld, in hetwelk als in hunnen Verlosser en Zaligmaker, alle volken moesten gelooven en zalig worden.

Hebt gij altijd zulk eenen grooten eerbied voor dezen naam gehad? Buigt gij, bij het hooren van dien naam eerbiedig het hoofd? Acht gij de geschriften, waarin dien naam te lezen staat van zulke waarde, dat gij ze nooit tot onheilige zaken gebruikt, in navolging van den H. Franciscus en van vele andere heiligen, die zulke geschriften opzamelden, bewaarden of verbrandden, opdat een zoo heilige naam niet zou onteerd worden?

Helaas, ik heb tot nog toe al te weinig eerbied voor dien heiligen naam gehad — een naam door God zelve gegeven, door den Engel aangekondigd en door Maria en Jozef steeds met de meeste hoogachting en liefde genoemd. Mij dunkt, ik hoor de minzame woorden, welke Maria en Jozef in zijne kindsheid Hem toevoegden, zeggende: „JEZUS *meus et omnia!* *Mijn* „JEZUS *en mijn al!*... O JEZUS, mijne liefde!... O JEZUS, „mijne liefde!...” Ach, hoe weinig eerbied en liefde heb ik tot nog toe voor den naam JEZUS gehad, waarin alle knieën moeten gebogen worden van die

in den hemel, op de aarde en onder de aarde zijn. De engelen erkennen in dezen naam hunnen God en Koningen buigen voor hem eerbiedig de knieën: de menschen erkennen in dezen naam hunnen Verlosser en Zaligmaker en buigen voor hem eerbiedig de knieën; de duivels erkennen in dien naam hunnen Overwinnaar en Rechter, en bevende eeren zij hem, erkennen zijne macht en vluchten er voor weg.

Minnelijke Zaligmaker, ik bid U vuriglijk, mij ook een' grooten eerbied en eene vurige liefde voor den H. naam JEZUS in te boezemen en mij op te wekken, Hem in alle bekoringen, moeielijkheden, twijfelachtigheden en bitterheden godvruchtig aan te roepen.

IIe PUNT. Overdenk vervolgens, hoeveel de Zaligmaker heeft moeten lijden, om den naam JEZUS te verdienen en waardig te dragen: De naam JEZUS besluit in zich alles, wat de Zaligmaker heeft moeten doen en lijden om ons te verlossen en eene waardige voldoening tot boeting der zonden aan den hemelschen Vader aan te bieden. Daar de zonde van oneindige boosheid is, moest ook de voldoening voor dezelve van oneindige waarde zijn: daar de vermetelheid van den mensch in te zondigen, oneindig was, moest de vernedering, om te voldoen, ook oneindig wezen (1). Eindelijk daar de mensch door zijne ongehoorzaamheid de schuld van te sterven over zich getrokken had, moest er een onschuldige sterven, om die schuld van den plichtigen mensch weg te nemen: al deze lasten nam de Zalig-

(1) Richardus a. s. Victore.

maker op zich, door den naam JEZUS aan te nemen.

Op dat oogenblik vertoonde zich alles voor zijnen geest, wat Hij gedurende zijn geheel leven zou te lijden hebben: de gedachte aan dat lijden bleef steeds voor zijne oogen zweven: Hij zegt door den mond van den profeet David: *Dolor meus in conspectu meo semper. Mijne smart is altijd voor mijne oogen* (1). Hij zag zichzelven als een misdadiger vervolgd door Herodes; al een machteloze vluchtende naar Egypte; als een armen werkmán in het huisje van Nazareth, werkende om in zijne dagelijksche behoeften te voorzien; als een behoeftige vreemdeling het land rondreizende, zonder iets te hebben, waarop Hij zijn goddelijk hoofd kon doen rusten; als den smaad der menschen, door allen miskend, gelasterd, vervloekt en ter dood gezocht; als eenen booswicht voor de rechtbanken, valschelijk beschuldigd, en met oncer overladen; als een boozen slaaf, wreedelijk gegeeseld, met doornen gekroond, met het kruis beladen, aan dat kruis met handen en voeten genageld, stervende tusschen twee moordenaars, verlaten van God en van de menschen: met een woord, alles, zelfs de kleinste omstandigheden van zijn lijden, vertoonden zich levendig voor zijnen geest. Hij zag voor zich eene zee van lijden, en, gelijk iemand die schipbreuk lijdt, scheen Hij er als in te verzinken, en door de onstuimige lijdensgolven geheel bedolven te worden. Daarom verzuchtte Hij tot God en zeide: *Red Mij, o mijn God,*

(1) Ps. 37. 18.

want de bittere wateren zijn tot in mijne ziel gedroogden; Ik ben gezonken in een' diepen modderpoel, die geen grond heeft.. (1) Niettegenstaande dit alles, gaf Hij zich geheel aan Gods beschikking over en bood Hij zich aan om alles te lijden: *Zie Vader, Ik kom om uwen wil te volbrengen.*

Dierbare Jezus, hoe hebt Gij ondankbare menschen zoo kunnen beminnen? 't is immers eene dwaasheid de schuld van ondankbaren op zich te nemen en er voor te lijden, gelijk Gij gedaan hebt: daarom zeidet gij: *O God, Gij kent mijne dwaasheid; en mijne misdaden*, te weten de zonden der menschen, die Ik op Mij genomen heb, *zijn U niet verborgen.* (2)

O Jezus, hoe groot moet uwe liefde geweest zijn, welke U tot zulke dwaasheid heeft doen besluiten, en welken eerbied moet ik niet hebben voor den naam JEZUS, in welken al dat lijden opgesloten is!

Maar, hebt gij waarlijk eerbied en hoogachting voor dien verheven naam? verwekt hij in u gevoelens van liefde en dankbaarheid? tracht gij hem te eeren door het beoefenen der deugden, die, volgens de opmerking van den H. Bernardus, er in opgesloten zijn, namelijk, de zachtmoedigheid, ootmoedigheid, goedgunstigheid, matigheid, zuiverheid, barmhartigheid, eerbaarheid en heiligheid?

Ja, lieve Jezus, dit zal ik trachten te doen. Hoe zou ik kunnen nalaten hoogachting, eerbied,

(1) Ps. 68 1.

(2) Ps. 68, v. 6. 7.

liefde en dank te betoonen aan een' naam, die U zooveel gekost heeft en mij zoovele heilzame dingen in het geheugen brengt? De H. Bernardus zegt en ik moet het met hem zeggen: „als ik JEZUS noem, dan „verbeeld ik mij een' mensch, die zachtmoedig en ootmoedig van harte is; een' mensch, die goedgeunstig, „matig, kuisch en barmhartig is; eindelijk een' „mensch, die uitschittert door eerbaarheid en heiligheid: wat meer is, ik stel mij Hem voor als den „Almachtigen God, die mij geneest door zijn voorbeeld en versterkt door zijn ondersteuning.” Ja hij voegt er nog bij, „*hæc omnia mihi sonant, „cum insonuerit* JEZUS: dit alles komt mij voor „den geest, als ik den naam JEZUS hoor noemen.”

O Maria, smeeek Jezus, om zijnen naam in mijn hart te prenten. Amen.

OEFENINGEN. 1° Hoogachting en eerbied voor den naam JEZUS hebben. 2° Hem dikwijls aanroepen met liefde en vertrouwen 3° Gelijk Jezus den lijdenskelk gewillig aanvaarden. (*Sluitgebed, bl. 50*).

IIe MEDITATIE. VOORBEREIDINGSGEBED. (*bl. 28.*)

I^e PUNT. *De naam JEZUS, een naam van smart.*

IIe PUNT. *De naam JEZUS, een naam van glorie.*

I^e PUNT. Overweeg hoe de naam JEZUS eertijds een naam van smart was... Om dien naam te ontvangen, moest Jezus zijn bloed vergieten; in 'de besnijdenis toch werd Hem die naam gegeven; om

hem te verdienen en waardig te dragen moest Hij den mensch verlossen en voor de zaligheid der wereld sterven; derhalve besluit die naam in zich alles wat Jezus gedaan en geleden heeft. Op het oogenblik, dat Hij den naam JEZUS ontving, verscheen al dat lijden voor zijne oogen, het aandenken daaraan bleef steeds voor zijnen geest zweven en werd telkens verlevendigd, wanneer men Hem met dien naam aansprak en JEZUS noemde.

Lieve Jezus, welke smart was het voor U den lijdenskelk altijd voor uwe oogen te hebben, die armoede, die vernederingen, die lasteringen, die vervolgingen, die mishandelingen en versmaadheden, welke Gij voor alle soorten van rechtbanken en door alle soorten van personen zoudt moeten verduren. Daarenboven die werktuigen welke men zou gebruiken om U te folteren, die koorden, die geesels, die zweepen en lederen riemen, die doornen, die nagelen, die hamers, die gal, die lans, dat kruis, aan hetwelk Gij zoudt vastgenageld worden en sterven!... Dierbare Jezus, hoe smartelijk moest het U geweest zijn, een' zoo bitteren lijdenskelk altijd en voortdurend voor oogen te hebben, en hoe groot moet niet de liefde geweest zijn die U bewoog al die smarten *gewillig* op U te nemen! Immers het stond U vrij, te lijden of niet te lijden, te sterven of niet te sterven: ja zelfs stond het U vrij een eer- en vreugdevol leven op aarde te leiden; maar om de grootheid uwer liefde tot ons hebt Gij de pijnen en schande van den kruisdood verkozen: daarom zegt de Apostel: *Qui proposito sibi gau-*

dio sustinuit crucem, confusione contempta. Toen hem vreugde voorgesteld werd, verkoos Hij het kruis, in weerwil der schande, welke daaraan verbonden was.

Hoe is dan uwe liefde? beweegt zij U om alle kruisen, vernederingen en bitterheden gewillig te aanvaarden, en geduldig te lijden?... Indien de Zaligmaker zooveel heeft willen lijden, om den naam JEZUS te verdienen en waardig te dragen, zal het dan niet billijk, ja noodzakelijk zijn, dat gij ook lijdt, om waardig te zijn *een leerling* van Jezus genoemd te worden?

Voorzeker dit is billijk en rechtvaardig, lieve Jezus! zou het geene schande voor mij zijn een zinnelijk en weekelijk lidmaat te zijn van een lichaam, onderworpen aan pijnen en smarten?... Zou het geene schande zijn, indien de leerling het genot der wereld, der vermaken en grootheden zou najagen, terwijl de Heer en Meester zijn leven doorbrengt in pijnen, vernederingen en armoede?... Ja, zeker dit ware eene schande en eene groote ontaarding; en evenwel heb ik aldus gedaan. Helaas, ik heb mijne zinnelijke voldoeningen ingevolgd, de eer en achting der menschen nagejaagd en het genot van aardsche goederen gezocht. Ach, lieve Jezus, hoe spijt het mij, U zoo weinig bemind te hebben en van uw voorbeeld zoo zeer afgeweken te zijn? Ik vraag er U ootmoedig vergiffenis over en bid U, het liefdevuur in mij te ontsteken, opdat ik voortaan alle kruisen gewillig aanvaarde, mij in de vernederingen en ontberingen verheuge en U alleen zoeken en aankleve.

IIe PUNT. Overweeg vervolgens hoe de naam JEZUS, eerst een naam van SMART, thans een naam van GLORIE is. De Apostel zegt: (1) (De Heer Jezus) *heeft zich vernederd, de gedaante van eenen slaaf aannemende... daarom heeft God Hem verheven, Hem een naam gevende, die boven alle namen is, opdat in den naam JEZUS alle Knie zou gebogen worden van die in den hemel, op de aarde en onder de aarde zijn*. De naam JEZUS is verheven in den hemel, want in dezen naam erkennen alle engelen en heiligen hunnen koning, hunnen Schepper, hunnen God en hun Al. Hij is verheven op de aarde; want alle ware geloovigen verheerlijken Hem, roepen Hem met eerbied en vertrouwen aan en erkennen daarin hunnen *Verlosser* en Zaligmaker. Hij is verheven onder de aarde, want de duivel moet er voor zwichten; en tegen wil en dank is hij gedwongen er voor te vluchten en hem zoo als *Overwinnaar* en Rechter te erkennen.

Lieve Jezus, ik verheug mij over de verheerlijking van uwen naam. O konde ik de verhevenheid, de waardigheid, de heilzaamheid en de kracht van dien naam door geheel de wereld bekend maken en alle volken bewegen, om voor dien naam hunne knieën te buigen!... Geef, lieve Jezus, dat ik ten minste en alle Christenen hem waarlijk mogen vereeren, hem dikwijls met vertrouwen aanroepen en voor hem onze knieën eerbiedig buigen.

Dierbare Jezus, uw naam is mijn troost in het

(1) Phil. II. 9. 10.

lijden : immers hij leert mij, dat het lijden de weg is tot de glorie. Als ik thans, om de grootheid van mijn lijden, als een ongelukkige, als een ellendige of melaatsche zou aangezien worden en ieders medelijden zou opwekken, dan zou de gedachte aan uwen naam mij nog een troost zijn, en deze zou mij leeren, dat de naam van ongelukkige, ellendige of melaatsche, eens veranderen zal in dien van *Gelukzalige*; immers de naam Jezus, eertijds voor U, een naam van smart, is nu voor U een naam van glorie. Hoe ongelukkig en ellendig schenen de heiligen te zijn op de aarde, maar nu zijn zij in de glorie; nu worden zij overal vereerd en dragen den naam van *Heiligen* of *Gelukzaligen*.

Wilt ook gij hiernamaals den naam van *Heilige* of *Gelukzalige* dragen, dan moet gij thans gereed zijn, om, gelijk Christus en de Heiligen, alle smarten te lijden, en alle vernederingen en verongelijkingen te ondergaan. O ziel, is dit ook zoo? Zijt gij er toe bereid? Aanvaardt gij alle smarten, bitterheden en kruisen met liefde en vaardigheid uit de handen van God? troost gij u door de gedachte, dat alles, wat gij thans uit liefde voor Jezus lijdt, eens in glorie en blijdschap zal veranderen?

Helaas, lieve Jezus, tot nog toe ben ik er dikwijls te kort aan gebleven, en heb zulken grooten schat van verdiensten, dien ik had kunnen vergaderen, verloren. Thans door uwe genade verlicht, en het voordeel der kruisen inziende, maak ik het vaste besluit, voortaan alle kruisen, wederwaardigheden

en vernederingen met liefde uit uwe handen aan te nemen. O Jezus, versterk mij door uwe genade, opdat ik door de kracht van uw naam over alle vijanden mijner zaligheid zegeviere en te midden der kruisen volharde.

Maria, bid voor mij, opdat ik voor den naam JEZUS dezelfde gevoelens hebbe, welke gij er voor hadt. Amen.

OEFENINGEN. 1° Naar het voorbeeld van Jezus, alle bitterheden, moeilijke bedieningen of lastige oefeningen met blijdschap aanvaarden. 2° Zich troosten door de gedachte, dat alle kruisen eens in glorie en vreugde zullen veranderen; en dus te midden der kruisen God loven, zeggende: *Glorie zij den Vader*, etc. (*Sluitgebed*, bl. 50.)

IIIe MEDITATIE. VOORBEREIDINGSGEBED. bl. 28).

I^e PUNT. *De naam JEZUS is voor ons een naam van kracht.*

IIe PUNT. *Hij is voor ons een naam van zaligheid.*

I^e PUNT. Overweeg de groote kracht, welke de naam JEZUS in zich besluit. Immers, hij besluit in zich eene bovennatuurlijke, eene goddelijke kracht, ter oorzake der smarten, die Jezus geleden heeft, om hem te verdienen. Wanneer men den naam Jezus noemt, noemt men alles, wat Jezus geleden heeft, om den mensch te verlossen en zalig te maken; daarom, als gij met vertrouwen in den naam Jezus bidt, zult gij alles van God verkrijgen. Christus zelf

heeft dit met eed bevestigd, zeggende : *Voorwaar, voorwaar, Ik zeg u : alles wat gij den Vader in mijnen naam zult gevraagd hebben ; zal Hij u geven.* Door den naam JEZUS zult gij wonderen doen, gelijk de Apostelen en Heiligen gedaan hebben : door de kracht van dezen naam gaven zij aan de blinden het gezicht, aan de dooven het gehoor, aan de stommen de spraak, aan de kreupelen den gang, aan de melaatschen de zuivering, aan de zieken de gezondheid, en aan de dooden het leven weder ; daarenboven, door de kracht van dezen naam joegen zij de duivels uit, en overwonnen zij alle bekoringen en aanvechtingen des duivels. De duivel is een allervreeselijkste vijand : hij loopt rond als een brieschende leeuw, om ons te bekoringen ; hij is listig, om ons te bedriegen ; en onvermoeid, om ons te bestrijden, zonder zich ooit rust te geven of te laten ontmoedigen, al ware hij ook duizenden malen overwonnen : — tegen zulken vijand hebben wij een krachtig wapen noodig, en dat vinden wij in den naam JEZUS ; de Zaligmaker zegt : *in mijnen naam zullen zij duivels uitjagen...* Wanneer de H. Antonius door de duivels bekoord werd die met geheele benden op hem afkwamen, lachte hij met hen, en dreef hen op de vlucht door het aanroepen van den naam JEZUS, of door het maken van een kruisteecken. Hetzelfde hebben andere Heiligen gedaan en zullen wij ook doen, als wij in de bekoringen den naam JEZUS met vertrouwen aanroepen. Door de kracht van dezen naam zullen wij alle, ook de hevigste bekoringen, overwinnen. Zoo overwon de H. Justina de aanvechtingen

van den duivel, toen Cyprianus door tooverkunst en door tusschenkomst des duivels haar tot zonde van ontucht wilde overhalen. De duivel zelf moest dit tot zijne eigene schande erkennen, als hij aan Cyprianus zeide, dat hij niets kon tegen diegenen, welke JEZUS beminnen. Toen Cyprianus dit hoorde, verzaakte hij aan zijne tooverkunst, bekeerde zich en stierf als martelaar. (1)

Dierbare Jezus, hoe troostig is mij deze waarheid!... uw naam JEZUS zal voortaan mijn wapen zijn, om Satan te bestrijden. In alle aanvechtingen, bekoringen, moeielijkheden, twijfelachtigheden, dorheden of duisternissen zal ik uw naam steeds met eerbied, liefde en vertrouwen aanroepen, en mij zoo van de overwinning verzekeren.

Mijne ziel, neemt gij altijd met vertrouwen uwe toevlucht tot den naam JEZUS? Bidt gij den H. Geest ook om de genade, van den naam JEZUS met eerbied, liefde en vertrouwen te kunnen uitspreken; want niemand, gelijk de Apostel zegt, kan zeggen: HEER JEZUS, *tenzij door den H. Geest?* (2)

Dierbare Jezus, hoe dikwijls heb ik verwaarloosd, uwen heiligen naam aan te roepen; hoe dikwijls heb ik het gedaan zonder eerbied, zonder liefde, zonder vertrouwen of volharding: 't is dus niet te verwonderen, dat ik niet verhoord werd. Helaas, ik vertrouwde te veel op mij zelven en verwaarloosde den H. Geest

(1) 26 Sept: Breviarium Romanum.

(2) I. Cor. 12.

om genade te bidden. Lieve Jezus, ik erken mijne schuld en bid U, ootmoedig om de genade, van voortaan in alle omstandigheden uwen heiligen naam met eerbied, liefde, vertrouwen en volharding aan te roepen, ten einde standvastig te blijven en de overwinning te behalen.

IIe PUNT. Overweeg ook hoe de naam JEZUS een naam van zaligheid voor ons is. Hij is voor ons ALLES. De Apostel zegt: (1) dat Jezus onze wijsheid, heiligmaking en verlossing geworden is: bij deze gedachte roept de H. Ambrosius in verrukking uit: *JESUS MEUS ET OMNIA, mijn Jezus en mijn al!* (2) De H. Geest vergelijkt hem bij olie. *Oleum effusum nomen tuum. Uw naam is een uitgestorte olie.* De H. Bernardus geeft er de reden van, door te zeggen, dat hij, gelijk de olie, is: een *licht*, eene *spijs* en een *geneesmiddel*. Die naam is een licht in onze duisternissen; eene spijs in onze zwakheden; een geneesmiddel in onze krankheden. Verder zegt hij: „alle zielspijs walgt „mij, zoo zij met deze olie niet overgoten wordt: uw „schrijven smaakt mij niet, tenzij ik er JEZUS lees: „uw spreken bevalt mij niet, tenzij ik den naam „JEZUS hoor in uw gesprek. Jezus is een honig in den „mond, eene melodie in het oor, eene vreugde in het „hart.” (3) Zoo is dan de naam JEZUS alles voor ons!... De Apostel Petrus zegt: *er is onder den hemel aan de*

(1) I. Cor. 1. 30.

(2) Libr. de Virg.

(3) S. Bern. Sermon. 15 super Cant.

menschen geen anderen naam gegeven, in welken wij zalig moeten worden. (1) Wat zijn wij dan niet veel aan dien heiligen naam verschuldigd, en hoe dikwijls behooren wij hem niet aan te roepen, gelijk de H. Ambrosius, met liefde en eerbied zeggende: *mijn Jezus en mijn al !... mijn Jezus en mijn al !...*

Lieve Jezus, zoo hebt Gij ons dan uw heiligen naam gegeven als een licht in onze duisternissen, als eene spijs in onze zwakheden, als een geneesmiddel in onze zielskrankheden, als een troost in onze droefheden, als eene verkwikking in onze smarten. Ik verwonder mij dan niet meer, dat de Apostel Paulus zich beroemde, niets te weten dan JEZUS-CHRISTUS en dien Gekruist (2). O zalige wetenschap! O verhevene geleerdheid, te kennen, wat de naam JEZUS in zich behelst en daarin zich te beroemen! — Eene wetenschap der heiligen, eene goddelijke wetenschap, wier leermeester de H. Geest is, en welke men bekomt door hem dikwijls godvruchtig aan te roepen, en door de deugden te beoefenen welke er in opgesloten zijn.

Maar mijne ziel, is dan de naam JEZUS voor u waarlijk een naam van zaligheid? Is hij voor u een licht in uwe duisternissen, eene spijs in uwe zwakheden, eene medicijn in uwe geestelijke kwalen? Stelt gij er roem in, niets te weten dan JEZUS en dien Gekruist?

Dierbare Jezus, hoe weinig smaak vind ik nog in

(1) Act. Apost. IV.

(2) I. Cor. 2. 2.

uw heiligen naam JEZUS, en hoe weinig heb ik nog gedaan, om hem te vereeren! Minnelijke Zaligmaker, ontferm U mijner, en verlicht mij, opdat ik de kracht en het heil, die in den naam liggen opgesloten, meer en meer kenne en hem voortaan met meer eerbied, liefde en vertrouwen aanroepe.

O Maria. bid voor mij, opdat de naam JEZUS dezelfde gevoelens in mij opwekke, welke hij in U te weeg bracht. Amen.

OEFENINGEN. 1° Den H. naam JEZUS in alle gelegenheden aanroepen te gelijk met den naam van MARIA. 2° Den naam JEZUS en dien Gekruist in het hart prenten, door met den duim een klein kruisje op de borst te maken, zeggende: „O gekruiste Jezus, plaats U in mijn hart,” of „stel u als een' zegel op mijn hart.” (*Sluitgebed, bladz. 50*).

IVe MEDITATIE: VOORBEREIDINGSGEBED. (*bl. 28.*)

I^e PUNT. *De naam JEZUS is bij velen een voorwerp van onverschilligheid, minachting en smaad.*

IIe PUNT. *De naam JEZUS zij ons een voorwerp van hoogachting, eerbied en liefde.*

I^e PUNT. O ziel, overweeg, hoe de heilige naam JEZUS dikwijls onteerd en versmaad wordt.

God klaagde eertijds door den mond van den profeet Malachias, dat zijn naam, groot onder de heidenen, door zijn eigen volk en zelfs door de priesters onteerd en bezoedeld werd (1). Hetzelfde kan Hij nog doen:

(1) Malachias I. 11.

slechts door weinigen wordt zijn naam vereerd; terwijl hij door de meesten onteerd en versmaad wordt. Hoevelen zijn er, die hem bij iedere gelegenheid lichtvaardig en oneerbiedig in den mond hebben of die hem door woorden lasteren en door werken onteeren!

Lieve Jezus, hoe bitter is het, te zien, dat Gij, die zooveel voor ons gedaan en geleden hebt, evenwel zoo onteerd en versmaad wordt.

O konde ik die oneer van U afweren en alle menschen tot de kennis en vereering van uwen H. naam brengen!

Maar hoe is het met u zelf gesteld? Hebt gij eerbied voor den naam JEZUS?... Zijt gij bedroefd, wijl die H. naam zoo dikwijls onteerd en versmaad wordt?... Vermijdt gij, uit liefde van Jezus, alle ook de kleinste zonde?...

Lieve Jezus, geef mij de genade, om alle ook de kleinste zonde nauwkeurig te vermijden, en eene ware droefheid te gevoelen over de oneer, welke U zoo dikwijls wordt aangedaan; de profeet David was er zoo bedroefd over, dat hij beken van tranen stortte en in onmacht viel. Wanneer een braaf kind ziet, dat zijn vader onteerd wordt, wordt het bedroefd: zou ik dan niet bedroefd zijn, als ik zie, dat Gij, de beste en beminnelijkste aller vaders, zoo onteerd en versmaad wordt?... Ja, zeker ik zal bedroefd zijn, lieve Jezus!... O konde ik alle menschen in liefde tot U ontsteken!... O Jezus, geef, dat ik ten minste U vurig beminne. O konde ik U beminnen gelijk de Serafijnen, of liever gelijk Maria, uwe lieve Moeder!... En dan nog

zou mijne liefde te flauw zijn. O konde ik U beminnen, gelijk God de Vader en God de H. Geest; maar wijl dit onmogelijk is, bid ik U, mij de genade te geven, van U te beminnen, zooveel ik U beminnen kan en Gij het begeert.

II° PUNT. Overweeg nu op welke wijze gij den naam JEZUS zult vereeren. Ten 1ste *in uwe gedachten*; met dikwijls te overwegen, hoe verheven Hij is, en wat de Zaligmaker gedaan en geleden heeft, om Hem te verdienen en de wereld te verlossen. 't Is troostend voor een braaf kind te denken aan zijnen overleden vader. De naam zijns vaders brengt in zijne gedachte alles te voorschijn wat die vader gedaan en geleden heeft. Hetzelfde doet de naam JEZUS. De H. Bernardus zegt: „alle goede gedachten „komen mij te binnen, als ik den naam JEZUS hoor.” Ten 2^e, *in uwe woorden*, door hem dikwijls met eerbied, liefde en vertrouwen aan te roepen en het hoofd te ontdekken of eerbiedig te buigen... Hoe troostrijk zal u dit wezen in alle gevaren, moeielijkheden en kruisen! dit zal u eene zekere overwinning over al uwe vijanden geven. De Apostel zegt: *Al wie den naam des Heeren zal aangeropen hebben, zal zalig zijn.* Ten 3^e, *in uwe werken*, met ze uit liefde tot Jezus en in vereeniging van zijne verdiensten te verrichten. De Apostel zegt: *Alles, wat gij doet, hetzij in woorden, hetzij in werken, doet alles in den naam van onzen Heer Jezus-Christus, door Hem God den Vader dankende* (1). Eindelijk ten 4^e, *in uw hart*, met

(1) Coll. 3. 17.

Hem te beminnen en uit liefde van Hem alles met geduld te lijden. De Apostel zegt: *die onzen Heer JEZUS-CHRISTUS niet bemint, zij vervloekt.* (1) Zoo wij Hem beminnen, zullen wij ook alles voor Hem lijden, wijl Hij alles voor ons geleden heeft.

O ja, lieve Jezus, ik erken, dat Gij alle liefde waardig zijt. Helaas, hoe koud en onverschillig ben ik tot hiertoe voor U geweest! Geef dat ik U voortaan oprecht beminne en U op alle mogelijke wijzen vereere, ten 1^e, *in mijne gedachten*, met dikwijls te denken aan U en aan de smarten, welke Gij uit liefde tot mij geleden hebt. Ten 2^e, *in mijne woorden*, met dikwijls uwen H. naam JEZUS godvruchtig en vertrouwelijk aan te roepen, bijzonder ten tijde der bekoringen, moeilijkheden of kruisen. Ten 3^e, *in mijne werken*, met eerbiedig het hoofd te buigen, wanneer ik uwen H. naam JEZUS uitspreek of hoor uitspreken, en met uit liefde tot U alles te doen en te lijden, door in al mijn doen en lijden diezelfde meening en diezelfde liefde te hebben, waarmede Gij alles gedaan en geleden hebt. Ziedaar, lieve Jezus, mijne voornemens: geef, dat ik er getrouw aan blijve en er in volharde tot het einde toe.

O Maria, bid voor mij, opdat ik altijd met Jezus vereenigd blijve, gelijk gij altijd met Hem vereenigd waart. Amen.

OEFENINGEN. 1° Droevig zijn, wijl de naam JEZUS zelfs door de Katholieken, onteerd en gehoond wordt. 2° Hem, zooveel wij kunnen vereeren in onze gedach-

(1) I. Cor. 16. 22.

ten, in onze woorden, in onze werken en in ons hart.
(*Sluitgebed bl. 50*).

NOTA : Clemens XIII (5 Sept. 1759) verleende een aflat van 25 dagen aan hen, die den naam JEZUS of MARIA godvruchtig aanroepen. Pius IX (27 Sept. 1864) schonk een aflat van 50 dagen aan allen, die elkander groetende zullen zeggen : « *Geloofd zijn Jezus en Maria* » en antwoorden « *Nu en altijd.* »

DE OPDRACHT VAN JEZUS IN DEN TEMPEL.

I^e MEDITATIE: VOORBEREIDINGSGEBED. (bl. 28).

I^e PUNT. *Maria gaat naar den tempel om gezuiverd te worden.*

IIe PUNT. *Om haar Kind op te offeren.*

I^e PUNT. Overdenk mijne ziel, hoe Maria, toen zij de eerste maal den stal van Bethlehem verliet, zich naar den tempel begaf, om volgens de wet gezuiverd te worden; zij onderwierp zich gaarne aan die wet, hoewel die voor haar zeer vernederend, en niet verplichtend was; op haar immers had nooit eenige onzuiverheid gekleefd: zij bleef zuiver zoowel vòòr, bij en na het baren van haar goddelijk kind; desniettegenstaande onderwierp zij zich gaarne aan die wet uit nederigheid, en liefde voor de verworpenheid, om zòd hare waardigheid van Moeder Gods voor het oog der wereld te verbergen en als eene gewone vrouw aanzien en behandeld te worden; alsmede, om nog meer gezuiverd en geheiligd te worden en behagelijker aan God te zijn.

O Maria, zoo onderhoudt gij dan uit liefde tot God eene voor U zoo vernederende wet, ofschoon gij er niet toe verplicht waart; en zoo leert gij ons, dat wij ons altijd moeten vernederen en gehoorzaam zijn, ook dan, wanneer wij er niet toe gehouden zijn en ons daarom diep zouden moeten vernederen, ten einde zoo aan-

genamer aan God te zijn en meer en meer gezuiverd te worden van onze zonden en schulden.

Volgt gij Maria's voorbeeld na? Doet gij steeds boetvaardigheid over uwe zonden, ten einde er meer en meer van gezuiverd te worden en aangenamer aan God te zijn?... Zijt gij steeds vlijtig, gehoorzaam, zelfs dan als gij u daarom voor het oog der menschen moet vernederen?

Ach, lieve Jezus, ik ben vol zonden, onvolmaaktheden en gebreken en toch ben ik nalatig in het verichten van boetvaardigheid: geef tranen aan mijne oogen, opdat ik mijne zonden dag en nacht beweene en er steeds boetvaardigheid over plege, ten einde meer en meer gezuiverd te worden. Geef mij ook eene ware gehoorzaamheid, opdat ik altijd vaardig zij, om den wil mijner oversten te volbrengen, zelfs dan, wanneer het mij tegenstaat, en mij weerzin, moeite of vernedering zou kosten. Lieve Jezus, ik wil U behagen en om U te behagen, zal ik weenen over mijne zonden, mij steeds vernederen en in alles aan mijne oversten gehoorzamen.

IIe PUNT. Verbeeld u dan te zien, dat Maria met haar Goddelijk Kind blijmoedig de treden des tempels beklimt, om haren schat den Heer voor te stellen en aan zijn dienst toe te wijden. De kinderen, die zoo opgeofferd waren, werden aangezien als geheiligd en Gode toegewijd en werden genoemd: *Sanctum Domino. Den Heere toegewijd.*

Lieve Jezus, zoo onderwerpt Gij U zelve dan uit vrije verkiezing aan eene, voor u zeer vernederende

wet en wijdt Gij U zelven aan den dienst des Heeren toe, hoewel Gij zelf, Heer van hemel en aarde zijt, om ons te leeren, dat wij ons aan den dienst des Heeren moeten toewijden? 't Is dan billijk en rechtvaardig, dat ik mij geheel aan den dienst des Heeren toewijde, en gelijk een ware dienstknecht zijnen wil in alles volbrengende.

Christen ziel, herinnert gij u wel, dat gij bij uwen doop reeds aan 's Heeren dienst zijt toegewijd, en dat gij deze toewijding bij uwe eerste H. Communie en bij vele andere gelegenheden plechtig vernieuwd hebt? Denkt gij wel aan de verplichtingen, welke gij toen hebt aangegaan? Zijt gij er ook getrouw aan gebleven; verzaakt gij den duivel en al zijne werken en leeft gij enkel voor God?

Lieve Jezus, wat goedheid van uwen kant, mij aan te nemen in uwen dienst, maar tevens, wat on-dankbaarheid van mijnen kant, jegens U zoo trouwe-loos te zijn en mij tegen uwen H. Wil te verzetten? Ik vraag er U ootmoedig vergiffenis over en maak het vaste besluit voortaan getrouwer te zijn. Lieve Jezus, gewaardig U mij andermaal in uwen dienst op te nemen; Vader, ik heb gezondigd tegen den hemel en tegen U; ik ben niet meer waardig uw kind genoemd te worden, maar neem mij aan als een uwer dienst-knechten. Zie, ik geef mij geheel aan U; beschik over mij volgens uw welbehagen; want thans ben ik tot alles gereed: geef mij maar uwe liefde met uwe genade, dan ben ik rijk genoeg en vraag U niets anders.

O Maria, bid voor mij, opdat ik een ware dienaar van Jezus en van U blijve. Amen.

OEFENINGEN. 1° Naar het voorbeeld van Maria, zich meer en meer zuiveren; en met David bidden: *wasch mij meer en meer van mijne misdaden en zuiver mij van mijne zonden.* 2° Zich aanzien als eene aan God toegewijde persoon, om heilig voor God te leven. (Sluitgebed, bl. 50).

IIe MEDITATIE. VOORBEREIDINGSGEBED. (bl. 28).

I^e PUNT. *De oude Simeon neemt het Kind Jezus in zijne armen.*

IIe PUNT. *Hij verlangt te sterven.*

I^e PUNT. Overweeg, hoe op hetzelfde oogenblik, dat Maria met het Kind den tempel binnen kwam, de oude Simeon, aangedreven door den H. Geest, er ook binnenging en het Kind vol blijdschap in zijne armen nam, met minzaamheid omhelsde, en brandend van liefde aan zijn hart drukte. Overweeg hoe gelukkig hij toen was en welke vreugde hij in het binnenste van zijn hart ontwaarde; die vreugde was zoo groot, dat zijn hart van alles, wat in de wereld is, losgerukt werd, en hij geen ander verlangen meer had, dan te sterven en bij God te zijn, zeggende: *Nu laat Gij, o Heer, uwen dienstknecht, volgens uw woord, in vrede gaan! Want mijne oogen hebben, uw heil gezien* (1).

(1) Luc. II. 29.

Mijn God, hoe gelukkig zijn de zielen, die zich, gelijk de oude Simeon, door den H. Geest laten bestieren en de leiding zijner inspraken opvolgen!... Ware ik eens zoo gelukkig, om van alles onthecht te zijn en naar niets meer te verlangen dan naar God en den hemel!

O ziel, hoe is het met u gesteld? Laat gij u steeds door de inspraken van den H. Geest bestieren? Zijt gij bezorgd, om volgens de leiding zijner genade, naar de kerk te gaan, den kruisweg te doen, den heiligen rozenkrans te bidden, de HH. Sakramenten te ontvangen, en door de H. Communie u geheel met Jezus te vereenigen? Voelt gij u zelve gelukkig, als gij door de H. Communie met Jezus vereenigd zijt? Wordt dan uw hart van al het aardse losgerukt? Verlangt gij dan te sterven?

Ach, lieve Jezus, hoe koud en ongevoelig ben ik, wanneer Gij in de H. Communie tot mij komt, en ik het geluk heb, U waarlijk en wezenlijk te ontvangen!... Ik bid U, mij in liefde te doen ontvlammen en mij van alles te onthechten, ten einde mij met U te vereenigen en alleen door uwen geest te leven, gelijk de Apostel Paulus, die zeide: *Ik leef, nu niet ik; maar Jezus leeft in mij.*

IIe PUNT. O ziel, overweeg de vreugde van den ouden Simeon, toen hij Jezus in zijne armen droeg en aan zijn hart drukte: zijne blijdschap was zo groot, dat hij verlangde te sterven, wijl nu al zijne begeerten op de wereld vervuld waren: daarom zeide hij: *Nu laat Gij, o Heer, uwen dienstknecht, volgens uw woord, in vrede gaan! want mijne oogen hebben uw*

Heil gezien, hetwelk Gij bereid hebt voor het aangezicht van alle de volken, een licht tot verlichting der heidenen, en tot heerlijkheid van uw volk Israël!

Geen wonder, lieve Jezus, dat de oude Simeon, die U voor den Messias erkende en vurig beminde, zoo verheugd was, toen hij U in zijne armen ontving en zich van alles onthecht gevoelde: immers wat zou men in de wereld nog kunnen verlangen na U ontvangen te hebben en met U vereenigd te zijn? Alles walgt hem, die U smaakt.

Hoe is het dan met u gelegen, als gij te Communie gaat? Nadert gij tot Jezus met een zuiver hart, met een groot verlangen, met eene vurige liefde en ware blijdschap? Is dan uw hart van alles onthecht? — Is dan uw eenigst verlangen met Jezus vereenigd te leven en te sterven?

Ach, lieve Jezus, hoe flauw is mijne liefde! Ik heb U reeds zoo menigmaal ontvangen en toch blijf ik koud, liefdeloos en vol gebreken. Ik heb het geluk, niet alleen van U, gelijk de oude Simeon in mijne armen te mogen nemen en aan mijn hart te drukken, maar ook van U, als eene spijs mijner ziel te mogen nuttigen, mij innig met U te vereenigen en één met U te worden; en evenwel blijf ik koud voor U, en gehecht aan het aardsche en zinnelijke. O Jezus, ontferm U mijner en geef mij eene vurige liefde, opdat ik voortaan geene begeerte meer hebbe, tenzij om voor U te leven, te lijden en te sterven.

O Maria, bid voor mij, opdat ik ontbonden van alles, geheel voor Jezus leve. Amen.

OEFENINGEN. 1° Jezus dikwijls bezoeken in het H. Sakrament des Altaars. 2° Het hart van het aard-sche losrukken. 3° Verlangen ontbonden te worden en met Christus te zijn: *Cupio dissolvi et esse cum Christo. Ik wensch ontbonden te worden en met Christus te zijn.* (Sluitgebed, bl. 50).

IIIe MEDITATIE. VOORBEREIDINGSGEBED. (bl. 28).

I^e PUNT. *Jezus was een teeken van tegenspraak tijdens zijn sterfelijk leven.*

IIe PUNT. *Thans is Hij nog een teeken van tegenspraak.*

I^e PUNT. Overweeg, hoe Jezus tijdens zijn sterfelijk leven een teeken van tegenspraak was. De oude Simeon zeide aan Maria: *Zie deze*, wijzende op Jezus, *zie deze is gesteld als een teeken, hetwelk tegengesproken zal worden*, dat is, „deze is gesteld als een „doel of mikpunt, waarop men pijlen van tegenspraak zal richten, gelijk de boogschutters hunne pijlen „naar het doel schieten.” Volgens hetgeen de profeet Jeremias in den persoon van Christus zeide: *Posuit me quasi signum ad sagittam. Hij heeft mij gesteld tot een mikpunt voor den pijl* (1), naar hetwelk allen, als om strijd, de pijlen hunner tegenspraak, beleedigen, mishandelingen en versmadingen richten: daarom zegt de Apostel: *Herdenkt hem, die zulke tegenspraak tegen zich van de zondaars ondergaan*

(1) Thren. III. 12.

heeft (1). Daar Jezus niet alleen in zijn persoon maar ook in zijne leerlingen en kinderen is tegengesproken, daarom zegt Jezus bij den profeet Isaias: *Zie, Ik en mijne kinderen, die de Heer mij gaf als een teeken en als een monster van Israël. Ecce, Ego et pueri mei, quos dedit mihi Dominus in signum et in portentum Israël* (2).

Lieve Jezus, zoo moest Gij dan tegenspraak lijden, van diezelfde menschen voor wier zaligheid Gij op aarde gekomen waart!... Ach, hoeveel tegenspraak hebt Gij tijdens uw leven moeten verduren!... Gij immers zijt tegengesproken *in alles*, in uw lichaam en uwe ziel; in uwe eer en uwen goeden naam; in uwe gebeden en goede werken; in uwe mirakelen en weldaden; in uwe leer en uwe leerlingen, met een woord *in alles*. Gij zijt tegengesproken *door allen*, door Joden en heidenen; door leeken en priesters; door vorsten en onderdanen; door burgers en soldaten; door mannen en vrouwen; door vrienden en vijanden, met een woord *door allen*, zelfs door God, die U scheen te verlaten.

Lieve Jezus, zoo leert Gij mij dan, dat wij, willen wij uwe kinderen zijn, ons steeds gereed moeten houden om alle soort van tegenspraak te lijden en door allen versmaad te worden!

Waarom zijt gij dan zoo ontevreden, mijne ziel, of waarom beklaagt gij u zoo spoedig, wanneer men u tegenspreekt of verongelijkt of wanneer uwe woorden, werken, gebeden, verstervingen of godvruchtige oefen-

(1) Hebr. XII. 3.

(2) Isaias. VIII. 18.

ningen afgekeurd of aan verkeerde bedoelingen toegeschreven worden?

Lieve Jezus, ik erken mijne schuld; mijne onvolmaaktheid doet mij ontevreden zijn en klagen. Helaas, ik heb gedwaald; wat is er mij aan gelegen, dat ik of mijne handelingen tegengesproken of miskend worden door de wereld? niet zij, maar God zal mij oordeelen; wat schaadt het mij dan, dat ik door de menschen geoordeeld of tegengesproken worde; die mij oordeelt, is de Heer. Lieve Jezus, doordring mij van deze waarheid, opdat in niets zoeken, dan U alléén te behagen, en gaarne alle tegenspraak te lijden.

IIe PUNT. Overdenk verder hoe Jezus, niet alleen tijdens zijn sterfelijk leven, maar ook nu nog een teeken van tegenspraak is. Hij wordt tegengesproken in zijn persoon; want iedere zonde is als een vurige pijl in het H. Hart van Jezus, en daar de zonden dagelijks in het oneindige vermenigvuldigd worden, zoo worden de tegenspraken, die Jezus er door lijdt, ook in het oneindige vermenigvuldigd. Daarenboven wordt Hij tegengesproken *in zijne Kerk*, die Hij op aarde gesticht, *in de leer*, die Hij verkondigd, *in den Paus* van Rome, die Hij als zijnen plaatsbekleeder op de aarde aangesteld heeft; alsmede *in de rechtvaardigen* en ware geloovigen, die om zijnentwil veracht, versmaad en onteerd worden.

Ach lieve Jezus, zoo is het dan maar al te waar, dat Gij gesteld zijt als een teeken van tegenspraak! Hoe smart het mij, te denken, dat Gij onteerd wordt niet alleen door uwe vijanden en onkatholieken, maar

zelfs door uwe vrienden, die Gij als kinderen hadt aangenomen en wonderbaar bevoorrecht! O konde ik die oneer van U afweren en door het vergieten van mijn bloed herstellen!

Maar, hebt gij zelf door uwe zonden het aanbidde-lijk Hart van Jezus nooit gewond? Zult gij niet trachten, de Hem aangedane oneer te herstellen door rouwmoedige tranen van boetvaardigheid en door het geduldig verdragen van alle bitterheden en kruisen.

Voorzeker, lieve Jezus, dat zal ik doen; ik zal mijne zonden beweenen, en zoo veel in mij is, mijn best doen, om de U aangedane oneer door ware boetvaardigheid te herstellen.

Maria, bid voor mij, opdat ik naar uw voorbeeld medelijden met Jezus hebbe en uit liefde tot Hem gaarne tegenspraken en vernederingen lijde. Amen.

OEFENINGEN. 1° Naar het voorbeeld van Jezus de tegenspraken met geduld lijden. 2° De Hem aangedane oneer herstellen, door bidden, vasten en door te arbeiden ter bekeering der zondaren. (*Sluitgebed, bladz. 50*).

DE VLUCHT NAAR EN DE WEDER- KOMST UIT EGYPTÉ.

I^e MEDITATIE. VOORBEREIDINGSGEBED (bl. 28).

I^e PUNT. *De vlucht naar Egypte.*

IIe PUNT. *Bitterheden op reis.*

I^e PUNT. Mijne ziel, overweeg, hoe Jezus van het begin zijns levens af, volgens de voorzegging van den ouden Simeon, een teeken van tegenspraak en een voorwerp van vervolging was. Nauwelijks was Hij eenige weken geboren, of de Engel des Heeren verscheen in den nacht aan den H. Jozef en zeide: *Sta op, neem het Kind en zijne Moeder en vlucht naar Egypte, en blijf dààr, totdat ik het u zeggen zal; want Herodes zal het Kind zoeken om het te dooden.* (1) Zoo leert Jezus ons, dat wij hier geene blijvende plaats hebben, maar als vreemdelingen onze oogen op den hemel, ons waar vaderland, moeten gevestigd houden.

Overweeg, hoe de H. Jozef vaardig, eenvoudig en blindelings gehoorzaamt, zonder te vertragen, tegen te spreken of uitvluchten te zoeken. De Evangelist zegt: *Hij dan opstaande, nam in den nacht het Kind en Zijne Moeder en vertrok naar Egypte.* (2)

Lieve Jezus, zoo vlucht Gij dan, als een vreesachtige en machteloze voor Herodes? Zijt Gij dan niet de almachtige God, de Schepper van hemel en aarde, of kunt Gij U niet verlossen zonder te vluchten?

(1) Matt. II. 13.

(2) Matt. II. 14.

O mijne ziel, hoor dien lieven Jezus zeggen : zeker Ik kon dat doen, want mij is alle macht gegeven in den hemel en op de aarde ; maar Ik ben gekomen om U een voorbeeld te geven en U te leeren, ootmoedig en gehoorzaam te zijn.

Volgeling van Jezus zijt gij ootmoedig ? Zijt gij er op uit, om gaarne voor den minste van alles, voor zwak en tot alles onbekwaam gehouden te worden ?... Zijt gij ook vaardig en blindelings gehoorzaam ? Zijt gij tot alles gereed, zonder te vertragen, tegen te spreken of uitvluchten te zoeken ? Beknibbelt gij de bevelen uwer ouders of oversten niet door die droevige vragen : *waarom* dit of dat ?... *waarom* aldus ?... *waarom* nu ?... *waarom* ik ? enz.

Ach, lieve Jezus, hoe ver ben ik van uw voorbeeld afgeweken ! Helaas, ik ben vol eigenliefde en weet steeds iets af te keuren op hetgeen mijne overheden bevolen hebben. Geef, dat ik gaarne de minste van allen zij, altijd gereed om te gehoorzamen en alles te doen, wat mij bevolen is, zonder aanzien van tijd, van plaats, van moeielijkheden of gevaren. O ja, lieve Jezus, doe met mij, wat U behaagt ; zend mij naar die plaats, waar Gij wilt, dat ik ga ; en leg mij bedieningen op volgens uw welbehagen ; zie, ik ben bereid tot alles en bied mij aan, om vaardig, eenvoudig en blindelings aan alles te gehoorzamen.

IIe PUNT. Vergezel nu de H. Familie op hare reis naar Egypte. Verbeeld u te zien, hoe zij al biddende voortvluchten, in een dorre woestijn rondzwalen, blootgesteld aan duizenderlei bitterheden, aan

koude en hitte; aan honger en dorst; aan vermoeienissen en ontberingen. Deze bitterheden werden door bijkomende omstandigheden zeer vergroot; immers het Kind Jezus was slechts eenige weken oud en uiterst teer van lichaamsgestel; Maria was ingelijks zeer zwak, aan reizen ongewoon en slechts 15 of 16 jaren oud; daarbij was Egypte ver afgelegen, en de weg eenzaam, moeielijk, ongebaand en gevaarlijk wegens wilde dieren en struikroovers; eindelijk de H. Jozef had niets om de bitterheid der reis een weinig te verzachten, zoodat zij dikwijls aan het noodzakelijke gebrek leden; te midden dezer kruisen en onaangename ontmoetingen, bleven zij geduldig en met Gods wil tevreden, Hem altijd lovende en dankende.

Volgt gij dan die HH. voorbeelden van Jezus, Maria en Jozef wel? Zijt gij altijd geduldig, lijdzaam, gelaten en met Gods wil tevreden?

Helaas, mijn God, welke redenen heb ik, om beschaamd en bedroefd te zijn en te weenen over mijn ongeduld en mijne ontevredenheid. Het minste is genoeg om mij te ontstellen: doch voortaan zal ik trachten, geheel voor U te zijn en alles voor U te lijden. Ik geef mij geheel aan U; thans ben ik tot alles bereid, zoowel tot bitterheden als zoetigheden, zoowel tot vernedering als tot verheffing; zoowel tot gebrek als tot overvloed. Ik geef mij geheel aan U; ik vraag slechts uwe genade met uwe liefde, voor het overige beschik over mij en over alles wat mij aangaat, volgens uwen wil en uw welbehagen.

gen is ; en bij wiens aankomst de afgodsbeelden ver-

O Maria, bid voor mij, opdat ik steeds vlijtig gehoorzame en alle bitterheden met blijdschap verdure. Amen.

OEFENINGEN. 1° Vaardig en blindelings gehoorzamen. 2° De lasten van zijnen staat met geduld dragen. (*Sluitgebed*, bl. 50).

IIe MEDITATIE: VOORBEREIDINGSGEBED, (bl. 28).

I^e PUNT. *De H. Familie door God verheerlijkt ;*

IIe PUNT. *Leefde onbekend en in groote armoede in Egypte.*

I^e PUNT. Stel u de H. Familie voor door Herodes vervolgd, door de wereld miskend maar door God verheerlijkt. Volgens het verhaal van sommige godvruchtige schrijvers, (1) werden zij op hunnen weg geëerd door de boomen, die uit eerbied voor haar hunne takken tot den grond neerbogen ; door de vogels des hemels, die zich over hare komst schenen te verheugen, haar door hunne gezangen groetten, terwijl de afgodsbeelden ter aarde geworpen werden ; volgens de voorzegging van den profeet Isaias : (2) *Zie, de Heer zal op eene lichte wolk Egypte binnengaan en alle afgodsbeelden van Egypte zullen voor zijn aangezicht weggevoerd en omvergeworpen worden.* Door die lichte wolk verstaat de H. Ambrosius de H. Maagd, op wier armen Jezus naar Egypte gedra-

(1) Abulens in C. 2 Matt. item Gint her, Mater amor. et dol. Cons 10. n° 2.

(2) C. X. 1.

brijzeld werden. Tostatus (1) zegt: „Heliopolis is de „eerste plaats in Egypte, waar Maria met Christus „haar verblijf nam; daar zij aanvankelijk geene „woning had, ging zij in zekeren tempel, waarin 365 „afgodsbeelden waren, volgens de dagen van het „jaar, en waaraan men dagelijks hulde kwam bewijzen; doch bij de aankomst van Christus en Maria „zijn al die afgodsbeelden ter aarde gestort.”

Welk een troost voor ons, wanneer wij vervolgd worden! Als de wereld ons miskend, zal God ons onder zijne bescherming nemen, en ons verheerlijken; Jezus zal zijne intrede binnen ons doen door de H. Communie, en gelijk in Egypte, zal Hij in ons de afgoden, dat is, de ongeregelde genegenheden, die nog in ons heerschen, uitroeien.

Lieve Jezus, welk een geluk is het voor ons, U in de H. Communie te mogen ontvangen en bij uwe komst de afgoden der ongeregelde begeerlijkheden in ons hart te zien vallen!

Mijne ziel, hoe is het met u gesteld? zijn door de veelvuldige communiën, welke gij ontvangen hebt, de afgoden uwer ongeregelde neigingen in u omvergeworpen?... Is uw hoogmoed, uwe eigenliefde, uwe zinnelijkheid, uwe zucht tot eer, rijkdommen en vermaken gevallen en uitgeroeid?

Ach, lieve Jezus, hoe weinig vrucht doe ik met uwe komst! Reeds heb ik U zoo dikwijls ontvangen, en toch blijf ik de afgoden der ongeregelde neigingen in mij vereeren; ik word nog voortdurend beheerscht

(1) Qu. 60. in Cap. 2 Matt.

door den hoogmoed, de eigenliefde, de zinnelijkheid en andere kwade neigingen. Ontferm U mijner, lieve Jezus; kom tot mij en verbrijzel in mij alle onge-regelde neigingen opdat ik voortaan geheel voor U leve.

IIe PUNT. O ziel, overweeg hoe Maria en Jozef met het Kind Jezus, den Heer en Meester van het heelal, als vreemdelingen, arm, onbekend en verlaten in Egypte rondzwerven, ja, zelfs geene vaste woning hadden, en dikwijls van de eene plaats naar de andere moesten gaan. (1) Hunne armoede was zoo groot, dat zij somtijds niets hadden te eten. De godvruchtige Ludolphus zegt: (2) Somtijds gebeurde het, dat het „ Kind van honger brood vroeg en dat Maria niets „ had, om te geven. Moesten in deze en soortgelijke „ gevallen de ingewanden van Maria niet geheel „ ontroerd geworden zijn ? ”

Te midden dezer armoede en ellenden leefden zij heilig en waren een voorbeeld voor allen: Cornelius à Lapide, (3) zegt: „ Het lijdt geen twijfel of vele „ Egyptenaren hebben, door het zien van het heilig „ leven van Maria en Jozef en door den omgang, dien „ zij met hen hadden, den waren God erkend, gediend, „ bemind. ”

Lieve Jezus, waartoe heeft de liefde U gebracht ? Gij hebt U zelven aan alle smarten en kruisen onderworpen om te voldoen voor mijne zonden en mij den

(1) Ginther Mater am. et dol. cons. 19. n. 5.

(2) De vita Chr. P. 1. C. 13.

(3) In Matt. 2. 15.

weg naar den hemel te banen : Gij leert mij, dat de wereld een ballingschap is, en dat ik er geene vaste woning heb, maar in een ander Vaderland, eene eeuwigdurende woning moet zoeken; want niet de aarde maar de hemel is mijne bestemming.

Zult gij dan uw hart nog aan de wereld of hare goederen hechten? Zult gij dan uwe zinnelijke vol- doeningen of uw lust tot eten en drinken nog in- volgen, terwijl Jezus van kindsbeen af alle bitterheden, ontberingen en ellenden heeft geleden?

Neen, lieve Jezus, ik zal dat niet blijven doen. Uit liefde tot U wil ik voortaan alle ontberingen omhelzen, zonder mij over iets te beklagen, noch over de geringheid van de spijs, van den drank, van de kleederen of meubelen, welke mij tot gebruik gegeven worden. Uw voorbeeld, lieve Jezus, zal mij in alle omstandigheden troosten en moed geven, om Gods wil in alles te erkennen en er mij aan te onder- werpen.

Maria, bid voor mij, opdat ik versterkt worde, om alles met geduld te lijden. Amen.

OEFENINGEN. 1° Jezus bidden, dat Hij in ons de afgoden der kwade neigingen omverwerpe. 2° Uit liefde tot Jezus gaarne onbekend zijn, en voor niets geacht, zelfs versmaad willen worden. (*Sluitgeb.*, bl. 50).

IIIe MEDITATIE. VOORBEREIDINGSGEBED. (bl. 28).

I^e PUNT. *Vreeselijke dood van Herodes.*

IIe PUNT. *Wederkomst van Jezus uit Egypte.*

I^e PUNT. Overweeg, hoe de wreede koning Hero-

des door Gods rechtvaardigheid geslagen wordt. Verbeeld u, hem op zijn ziekbed te zien liggen. Hij lijdt de allerhevigste pijnen door ontbinding in zijn lichaam, door wormen, die zijn vleesch afknaagden, door den walgelijksten stank, welke zoo voor hem, als voor zijne bedienden onverdragelijk is, eindelijk door eene algeheele verzwering zijner ingewanden, zoodat de lidmaten van het lichaam afvallen. — Schrikkelijke dood! Leer daaruit hoe vreeselijk het is, te vallen in de handen van den rechtvaardigen God. Herodes zocht Jezus ter dood te brengen; hij vreesde, dat Jezus die gekomen was, om ons te verlossen en zalig te maken, hem zijn koninkrijk zou ontnemen; hij dacht zijn rijk te vestigen, door Jezus te dooden, maar nu integendeel stort de wraak Gods op hem neder en ontnemt hem alles; zijne gezondheid, zijne eer, zijn leven, zijn aardsch en hemelsch koninkrijk; met een woord ALLES.

Groote God, hoe verschrikkelijk zijn uwe oordeelen en hoe vreeselijk is het, in uwe handen te vallen!... IJdel zijn de plannen en berekeningen dezer wereld. Gij, o mijn God, weet alles te verijdelen; *Gij zijt rechtvaardig en uw oordeel is recht. Justus es, Domine, et rectum judicium tuum* (1).

Dierbare Jezus, open mijne oogen om deze waarheden te beseffen, de ijdelheid der wereld te zien en U alléén te beminnen.

O ziel, hoe is het met u gelegen? Verzet gij u nooit tegen Gods Voorzienigheid? Zijt gij nog aan iets

(1) Ps. 118.

buiten God gehecht? Neemt gij nooit maatregelen ten einde de beschikkingen van Gods Voorzienigheid te ontduiken, uit vrees van afgerukt te worden van het voorwerp uwer gehechtheid?

Helaas, mijn God, ik heb het meermalen gedaan, maar te vergeefs!... Wie heeft zich ooit tegen U verzet en rust gehad? Zeker, niemand; want buiten U is alles ijdelheid en kwelling des geestes. O mijn Jezus! voortaan wil ik U alleen beminnen; immers wat zouden alle grootheden, vermaken en goederen op mijn sterfbed mij baten? of wat zullen mij dan alle vernederingen, kruisen en ontberingen schaden? — gewis niets!... Hoe zou ik dan nog zoo dwaas kunnen zijn, van mijn hart aan iets buiten U te hechten?... Geef, lieve Jezus, dat ik geheel voor U zij, want mijn eenigst verlangen is voortaan voor U te leven, te lijden en te sterven.

IIe PUNT. Overweeg vervolgens hoe God over de zijnen waakt. Na den rampzaligen dood van Herodes, verscheen de Engel wederom aan den H. Jozef in den slaap, en sprak: *Sta op en neem het Kind en zijne Moeder, en ga naar het land van Israël; want zij die het Kind naar het leven stonden zijn gestorven.* (1)

O God, hoe gelukkig zijn zij, die zich geheel aan de leiding uwer Voorzienigheid overgeven!... Gij draagt steeds zorg over hen en maakt hun uwen wil bekend, terwijl gij hen op al hunne wegen bestiert en geleidt. Al stond de gansche wereld tegen hen op, zou

(1) Matt. II. 20.

er nog niets zijn, dat hen zou kunnen hinderen, wijl Gij met hen zijt en over hen waakt.

Maar stelt gij altijd en in alle voorvallen wel uw vertrouwen op de goddelijke Voorzienigheid? Geeft gij u geheel aan hare leiding over? Zijt gij altijd met hare beschikkingen tevreden?

Ach, lieve Jezus, hoe onvolmaakt ben ik nog!... Ik steun nog te zeer op mij zelven, op tijdelijke hulpmiddelen en natuurlijke voorzorgen... Helaas, hoe dikwijls was ik over de beschikking uwer Voorzienigheid ontevreden!... Ontferm U mijner, lieve Jezus, en geef, dat ik mij voortaan aan de leiding uwer Voorzienigheid overgeve, gelijk een kind zich overgeeft aan de leiding zijner moeder; zoodat ik hoewel volgens uwen wil wijze voorzorgen nemende, evenwel niet daarop vertrouwe, maar de uitkomst van U alleen verwachte.

O Maria, bid voor mij, opdat ik al mijn vertrouwen op Gods Voorzienigheid vestige. Amen.

OEFENINGEN. 1° Zijn hart van alle aardsche genoegens aftrekken, denkende: *wat zal het mij op mijn sterfbed baten?*... zich troosten te midden der kruisen, denkende: *wat zal het mij baten op mijn sterfbed?* 2° Zich gelaten aan Gods Voorzienigheid overlaten. (*Sluitgebed*, bl. 50).

IVe MEDITATIE. VOORBEREIDINGSGEBED. (*bl. 28.*)

I^e PUNT. *De H. Familie was blindelings gehoorzaam.*

IIe PUNT. *Zij gaat te Nazareth wonen.*

I^e PUNT. O ziel, overweeg, hoe de H. Jozef, volgens het bevel des Engels aanstonds opstond, en met het Kind

en zijne Moeder naar het land van Israël terugkeerde.

O welk een schoon voorbeeld!... De H. Familie was vaardig en blindelings gehoorzaam.

Op het bevel des Engels verliet zij het land van Judea zonder eenige opmerkingen te maken: zij bleef in Egypte zoo lang het Gode behaagde, zonder nieuwsgierig te onderzoeken, hoe lang het zoude duren; daàr wachtte zij gedurende zeven jaren met geduld en tevredenheid de beschikking van Gods Voorzienigheid af; van den Engel den wil Gods vernomen hebbende, keerde zij uit gehoorzaamheid terug naar het land van Israël, en ging weder uit gehoorzaamheid *te Nazareth* wonen; want toen zij hoorden dat Archelaüs in de plaats van zijnen vader Herodes in Judea regeerde, vreesde de H. Jozef derwaarts te gaan. Doch in den slaap vermaand zijnde, ging hij naar het land van Galilea; en daar aangekomen, ging hij wonen in eene stad, Nazareth genaamd, opdat vervuld zoude worden, hetgeen door de profeten gesproken is; dat Hij een *Nazareër* genoemd zoude worden. (1)

O ziel, doet gij ook zoo? Gaat gij uit gehoorzaamheid overal, waar men u zendt? blijft gij er uit gehoorzaamheid zoolang men wil? keert gij uit gehoorzaamheid terug wanneer men dit van u vordert? doet gij alles uit gehoorzaamheid, wat men u gebiedt? doet gij dit zonder tegenspreken, zonder morren, zonder eenige ontevredenheid, zonder nieuwsgierig te vragen naar de oorzaak, den tijd of andere niet noodzakelijke omstandigheden?

(1) Matth. 2. v. 21. 22. 23.

Ach, lieve Jezus, hoe dikwijls blijf ik aan de gehoorzaamheid te kort, door eenigzins te dralen, door eenig misnoegen te laten blijken, door tegen te spreken, door uitvluchten te zoeken of nieuwsgierig naar het een of het ander te onderzoeken?... Dierbare Jezus, ontferm U mijner en geef mij eene ware, eenvoudige, blinde en standvastige gehoorzaamheid, om den wil mijner oversten altijd en in alles te volbrengen.

IIe PUNT. Overweeg verder, hoe de H. Familie te Nazareth ging wonen. De stad Nazareth was in minachting bij de Joden; vandaar het spreekwoord: *kan er van Nazareth iets goed komen?* daarom ook werd Christus met verachting een *Nazareër* genoemd.

Ziedaar dan den geest der kinderen Gods, namelijk, altijd tevreden zijn, en overal gaan, waar God hen zendt, zonder te zien of die plaats ver afgelegen of nabij is; noch ook of zij in aanzien of in minachting is; noch of men er zich zal kunnen vertoonen of niet; noch of men er het noodige onderhoud zal hebben of niet; het is hun genoeg, Gods Wil te kennen, om aanstonds te gehoorzamen en zich aan de leiding der Goddelijke Voorzienigheid, geheel over te geven, gelijk de H. Familie deed.

Mijne ziel, hebt gij dien geest? zijt gij altijd tevreden, wat men ook over u moge beschikken? — ook dan, wanneer men U tot moeilijke, nederige of verachtelijke bedieningen gebruikt? Is het u een genoeg, onbekend te zijn, voor niets geacht en versmaad te worden?

Ach, lieve Jezus, welk eene schande voor mij, steeds het gemakkelijke, het zoete, het aangename en het verhevenete betrachten; daar Gij integendeel het moeielijke, het bittere, het nederige, ja het verachtelijke betracht hebt!... Ontferm U mijner, lieve Jezus, en geef, dat ik voortaan het bittere omhelze, het nederige zoeken, en het verachtelijke beminnen.

O Maria, bid voor mij, opdat ik steeds gehoorzaam en nederig zij. Amen.

OEFENINGEN. 1° Zich blindelings door de gehoorzaamheid laten leiden. 2° Bij alle voorvallen Gods Voorzienigheid erkennen en er zich aan onderwerpen. 3° Verbeeld u, dat u eene zaak opgelegd wordt, waartegen gij den meesten afkeer of strijd gevoelt; wek u dan op, om die zaak uit liefde tot Jezus gaarne te aanvaarden, in geval zij u opgelegd worden, en uwe zwakheid erkennende, zult gij vuriglijk bidden opdat God u gelieve te versterken. (*Sluitgebed*, bl. 50.)

HET VERLIES EN DE VINDING VAN JEZUS IN DEN TEMPEL.

I^e MEDITATIE. VOORBEREIDINGSGEBED. (bl. 28.)

I^e PUNT. *De H. Familie vierde jaarlijks het Paaschfeest.*

IIe PUNT. *Het Verlies van Jezus en de droefheid van Maria.*

I^e PUNT. Overweeg met welken eerbied en godsvrucht de H. Familie zich jaarlijks naar Jerusalem begaf, om het Paaschfeest te vieren. De H. Eucherius zegt: (1) „ De godsdienstige Ouders gingen jaarlijks „ naar Jerusalem, om de verklaringen der wet te „ hooren, om bij de Sacrificiën aanwezig te zijn en „ de plechtigheden der feestviering bij te wonen: „ zij dienden nog onder de schaduw, wier waarheid „ zij reeds bezaten; want geheel die plechtigheid „ was niets dan een voorafbeelding van het lijden „ van Christus, van zijne verrijzenis en van de „ andere geheimen, die van Hem beschreven stonden. Alzoo was Jezus bij die plechtigheid tegenwoordig, waarvan Hij zelf het geheele doel was. „ Hij werd geslachtofferd in de schapen, opgedragen „ in de kalveren en geofferd in de andere Sacrificiën. „ Ook de Moeder hoorde vele dingen uit de wet en

(1) Hom. in 2. Lucæ.

„ uit de profeten zingen, welke zij wist, dat van Hem, „ gezegd werden.” Aldus sprak de H. Eucherius.

Maria wist door eene bijzondere verlichting van God, dat al de offeranden, die zij dààr met eigene oogen zag, niets anders waren dan afbeeldingen van het aanstaande lijden des Zaligmakers. Wie zou bekwaam zijn de droefheid te beschrijven, welke zij daarbij gevoelde ?

Waren de offeranden der Oude Wet afbeeldingen van het toekomende lijden des Zaligmakers, het H. Misoffer is niet alleen de afbeelding maar wezenlijk het Sacrificie, dat Jezus aan het kruis voltrokken heeft. Daarom moeten wij tijdens de H. Mis denken aan het lijden en aan den dood van Jezus, gelijk Maria er aan dacht bij het zien der offeranden der oude Wet.

O Maria, welke waren toen uwe gevoelens, en hoedanig behooren mijne gevoelens te zijn gedurende het H. Misoffer ? De offeranden der oude Wet waren slechts afbeeldingen van Jezus' lijden en dood, maar het H. Misoffer is er de verwezenlijking van: het is hetzelfde offer, als dat van het kruis; dezelfde offeraar en dezelfde offerande. Jezus toch draagt er zich zelve op aan zijnen hemelschen Vader, en tot dezelfde einden als aan het kruis; ook is het van dezelfde waarde. Het verschilt slechts in de manier van offeren.

O ziel, hoe zoudt gij gesteld geweest zijn, indien gij tegenwoordig waart geweest bij het H. Sacrificie van het kruis? welken indruk zou het op u gemaakt

hebben, als gij Jezus aan het kruis hadt zien hangen? als gij zijne doornen kroon, zijn bebloed gelaat, zijn verwarde haren, zijn uitgerukten baard, zijne doorwonde schouders, zijn verscheurd lichaam, zijne doorboorde handen en voeten gezien hadt? als gij gezien hadt, dat Hij tusschen moordenaars in de hevigste pijnen, maar tevens met liefde en kalmte het Sacrificie van zijn leven voltrok?

Lieve Jezus, mij dunkt dat dit den grootsten indruk op mij zoude gemaakt hebben. Hoe zou het mogelijk zijn, door zulke vertooning niet ontroerd te worden?... Maar hoe ben ik dan zoo ongevoelig bij het H. Misoffer? waar is mijn geloof?... Het leert mij toch, dat Gij er waarlijk en wezenlijk tegenwoordig zijt en U zelven er slachtoffert voor onze zaligheid. Hoe ben ik er dan zoo koud en ongevoelig voor? Lieve Jezus, geef mij een levendig geloof, opdat ik die heilige Geheimen met den grootsten eerbied verrichte en er steeds met de vurigste liefde bij tegenwoordig zij.

IIe PUNT. Overweeg vervolgens, hoe Jezus, nu 12 jaren oud, naar gewoonte, met zijne ouders naar Jerusalem ging, om er het Paaschfeest te vieren, en hoe Hij, na afloop der plechtigheden, buiten weten en schuld zijner ouders, in den tempel bleef, zittende onder de leeraren, hen aanhoorende en ondervragende. Zoo gaf Jezus ons een voorbeeld van leerzaamheid en godsvrucht, en leerde hoe wij ons moeten beijveren, om de onderwijzingen der Herders en de godvruchtige oefeningen op zon- en feestdagen naastig moeten bijwonen; hoe wij daarin ons vermaak

moeten zoeken, als in *ééne noodzakelijke* zaak, die wij moeten betrachten.

Welnu doet gij dat ook ? Zijt gij bezorgd de onderwijzingen en godsdienst-oefeningen eerbiedig bij te wonen, en u bezig te houden met de zaken, die uwe ziel en zaligheid aangaan ?

Overweeg verder de droefheid van Maria en Jozef, toen zij des avonds Jezus niet vonden onder het gezelschap. Maria meende, dat Hij in het gezelschap bij Jozef was, en Jozef meende, dat Hij was in dat van Maria. Het was een gebruik bij de Joden, dat de mannen en vrouwen afzonderlijk gingen, doch de kinderen konden gaan of wel met de vrouwen, of wel met de mannen ; en zoo gebeurde het nu door eene bijzondere schikking der Goddelijke Voorzienigheid, dat Jezus buiten weten en schuld der ouders te Jerusalem bleef.

De droefheid, welke Maria toen ontwaarde, gaat alle beschrijving te boven. Hare droefheid was groot, naarmate haar verlies groot, en hare liefde tot Jezus vurig was. Nauwelijks had zij ontwaard, dat Jezus verloren was, of aanstonds ging zij Hem zoeken ; al zuchtende en weenende ging zij rond om Hem te zoeken en hield niet op, vòòrdat zij Hem wedervond.

Leer hieruit, ten 1ste droevig zijn, niet over het verlies van tijdelijke zaken, maar over de zonden, waardoor men God verliest en zich ongelukkig maakt. Ten 2° zonder uitstel God zoeken, door oprechte boetvaardigheid te doen over de zonden. Ten 3° niet ophouden Hem te zoeken, voordat men Hem gevon-

den heeft, en door eene ware boetvaardigheid met Hem verzoend is.

O mijn God, hoevelen zijn er, die uwe liefde en vriendschap verliezen door de zonde; maar hoe weinigen zoeken U door eene ware en duurzame boetvaardigheid! Wanneer men eene kleinigheid verloren heeft, is men zeer bedroefd, maar wanneer men U, het opperste Goed verliest, is men onverschillig! Ach, mijn God, hoe weinig wordt Gij bemind!...

Genadige God, geef mij eene ware droefheid over mijne zonden en de genade om door eene ware en standvastige boetvaardigheid in uwe liefde gevestigd te blijven.

O Maria, bid voor mij, opdat ik door de liefde met Jezus vereenigd blijve. Amen.

OEFENINGEN. 1° De Godsdienst-oefeningen met eerbied bijwonen, vooral het H. Misoffer... 2° Liever alles verlaten, dan Jezus verliezen; daarom dikwijls bidden: *Lieve Jezus, laat niet toe dat ik van U gescheiden worde!* (*Sluitgebed*, bl. 50).

IIe MEDITATIE. VOORBEREIDINGSGEBED, (bl. 28).

I^e PUNT. *Gods Voorzienigheid, zijne lievelingen kastijdende.*

IIe PUNT. *Liefdeklachten eener Godminnende ziel, die schijnt verlaten te zijn.*

I^e PUNT. Door eene wijze beschikking van Gods Voorzienigheid werd Maria door het verlies van Jezus op eene smartelijke wijze beproefd; geen zwaardere

slag kan haar toegebracht worden... Mijne ziel, erken hier de beschikking van Gods Voorzienigheid, die gewoon is zijne beste vrienden door kwellingen en kruisen te beproeven. De Wijze man zegt: *Quem diligit, castigat. Hij bestraft dengene, dien Hij bemint.* (1) Daar Maria, onder alle schepselen, Gode het aangenaamste was, moest zij ook het meeste van allen beproefd worden. Gedurende haar geheel leven heeft zij veel geleden, zoodat hare smart vergeleken wordt bij de bitterheid der zee; maar bovenal leed zij de bitterste smarten gedurende de drie dagen, dat zij Haar Kind verloren had. Maria had in dat verlies geene schuld, volgens den H. Bonaventura, maar Gods Voorzienigheid had het zoo beschikt, tot beproeving van Maria en tot onze onderrichting. God zelf zegt: *Ego quos amo, arguo et castigo. Ik bestraf en kastijd hen, die Ik bemin.* (1) Tobias werd met blindheid geslagen, omdat hij Gode aangenaam was; de Engel zeide: *Omdat gij Gode behaagdet, was het noodzakelijk, dat Hij u beproefde.* Zoo zijn de Patriarchen, de Profeten, de Apostelen, de Martelaren, met een woord alle Heiligen beproefd geworden; en bovenal Jezus en Maria. Gelukkig lijden, waardoor men Gode behaagt!... Daarom waren de Apostelen verblijd, toen zij in het openbaar, ten aanzien van al het volk gegeeseld werden. De H. Schriftuur zegt: *Zij waren verheugd, waardig bevonden te zijn, voor de*

(1) Prov. 3. 13.

(2) Apoc. 3. 10.

naam van Jezus versmaadheden te mogen lijden; dus beschouwden zij dit als eene gunst, als eene groote weldaad.

O God, hoe wonderbaar zijn uwe beschikkingen!... Waar heeft men ooit gehoord dat iemand zijne grootste vrienden het meest kastijdt, gelijk Gij gewoon zijt te doen?... Doch ik begrijp U, o mijn God: het is, om hen voor eeuwig gelukkig te maken en in den hemel te verheerlijken.

Maar, hoe is het met u gesteld? Neemt gij alle beproevingen Gods met liefde aan? Beschouwt gij ze als weldaden, welke God u toezendt, gelijk een geneesheer die bittere medicijnen geeft aan een kind, dat ziek is?

Helaas, hoe ongeduldig ben ik nog bij de minste beproeving. Gelijk een verstandeloos kind zich verzet tegen de bittere medicijnen, zoo verzet ik mij tegen de beproevingen, welke uwe Voorzienigheid mij tot zaligheid aanbiedt. Welk eene dwaasheid! Waar is mijn *Geloof*, hetwelk mij zegt, dat de kruisen van God mij zoo voordeelig zijn?... Waar is mijne *hoop*, welke mij aantoonst, dat ik voor een kortstondig en licht lijden een eeuwigdurend geluk van oneindige volmaakheden kan verdienen?... Waar is mijne *liefde*, wier eigenschap is, gelijkvormig te willen zijn aan het voorwerp, dat men bemint? Maar nu zie ik Jezus, Maria en Jozef en alle heiligen, zoo van het oude als nieuwe verbond in druk en lijden, zou ik dan vrij willen zijn?... Neen, lieve Jezus, dat kan niet zijn; ik moet, gelijk zij, door vele kwellingen het rijk Gods

ingaan. *Quoniam per multas tribulationes oportet nos intrare in regnum caelorum* (1). Ontferm U mijner, lieve Jezus, en versterk mij door uwe genade.

IIe PUNT. Overweeg de klachten van Maria bij het wederzien van haren Zoon, zeggende: *Zoon, waarom hebt Gij zoo met ons gehandeld? Uw Vader en ik zochten U met droefheid...* Het zijn geene klachten van ongeduld, noch ontevredenheid, maar van liefde; klachten eigen aan Godminnende zielen, wanneer God haar somtijds aan beproevingen, dorheden of duisternissen overlaat, of zich voor haar verbergt, even als hadde Hij haar vergeten. In dezen staat van beproeving kwijnen de Godminnende zielen, vreezende, door hare eigene schuld zich de bezoeken des Heeren onwaardig gemaakt te hebben. Zoo klaagde de H. Catharina van Siëna, na langen tijd door duisternissen en door de verschrikkelijkste bekoringen tegen de zuiverheid bekoord te zijn geweest. — Op het oogenblik dat het licht der genade haar wederom verscheen, deed zij hare liefdeklachten en zeide: „Ach, Heer, waar waart Gij?” Jezus zeide: „Ik was in het midden van uw hart verborgen.” Zoo ook deed de H. Antonius, die na eenen hevigen strijd klagende tot Jezus, die hem verscheen, zeide: „Heer, waar waart Gij op het oogenblik van den strijd?” De Heer antwoordde: „Ik was hier: Ik was getuigen van uwen strijd en ondersteunde U.” Zoo deed ook Maria, toen zij Jezus vond: *Zoon, waarom hebt Gij zoo met ons gehandeld?* maar

(1) Acta Ap. 14. 21.

Jezus gaf haar een liefderijk antwoord: „*Waarom zoekt gij Mij? Wist gij dan niet, dat Ik met die zaken die God aangaan, moest bezig zijn?*”

Lieve Jezus, zoo leert Gij ons dan, dat wij ons bovenal moeten bezighouden met die zaken, welke God en onze zaligheid aangaan! Zoo leert Gij ons dan, dat wij om wereldsche belangen of familiezaken ons niet moeten laten terughouden van de plichten die wij jegens God hebben!... Lieve Jezus, niemand heeft ooit zoo groote liefde jegens zijne moeder gehad als Gij; en niettemin luisterdet Gij naar de stem van God, die U riep, om U met Goddelijke zaken bezig te houden.

Mijne ziel, hoe is het met u gelegen? Volgt gij de stem Gods, die u inwendig roept en opwekt, om de wereld, uwe familie en alles te verlaten en het kloosterleven te aanvaarden?... Luistert gij naar de stem Gods, die u inwendig vermaant, om U ten minste een weinig meer af te zonderen van den omgang met anderen, ten einde U bezig te houden met de zaken, die God en uwe zaligheid aangaan?

Dierbare Jezus, dikwijls heb ik uwe inwendige stem ontwaard, die mij opwekte, om volmaakter voor God te leven; maar helaas, ik liet mij terughouden door de banden der natuur, waardoor ik gekluisterd was aan de wereld, aan de vermaken, aan de vrienden of aan mij zelven. Lieve Jezus, versterk mij opdat ik al die banden verbreke en mij geheel aan U geve. O Jezus, geef mij uwe liefde, opdat ik geheel aan U zij en mij steeds bezighoude met die zaken, welke God en mijne zaligheid aangaan.

O Maria, bid voor mij, opdat ik geheel voor Jezus zij.
Amen.

OEFENINGEN. 1° Wanneer gij eenig kruis hebt, of als de gehoorzaamheid, stilzwijgenheid, ingetogenheid, vernedering of versterving u bitter valt, niet moedeloos of mistroostig worden, maar in zich opwekken gevoelens van blijdschap; denkende: *Gaarne wil ik dit lijden uit liefde voor Jezus.* 2° Wanneer gij door bekoringen, beproevingen of duisternissen overvallen wordt, neem dan met vertrouwen uwe toevlucht tot Jezus, die in uw hart rust, en bereid is u te versterken. (*Sluitgebed, bl. 50.*)

HET VERBORGEN LEVEN VAN JEZUS.

I^e MEDITATIE. VOORBEREIDINGSGEBED. (bl. 28).

I^e PUNT. *De gehoorzaamheid van Jezus.*

IIe PUNT. *De waarde der gehoorzaamheid.*

I^e PUNT. *En Hij vertrok met hen en kwam te Nazareth; en Hij was hun onderdanig* (1). Overweeg, deze weinige woorden van den Evangelist Lucas, welke de levensgeschiedenis van Jezus bevatten, van zijn 12^e tot zijn 30^e jaar. Daar Jezus op de aarde gekomen was, om ons een voorbeeld te geven en te leeren, hoe wij den dag behooren door te brengen, scheen het billijk te zijn, dat de Evangelisten ons in schrift zouden nagelaten hebben, hoe Hij zich in al zijne handelingen gedroeg: in eten, drinken, slapen, werken, bidden, gaan, staan, kleeden, enz., maar nu zeggen zij er niets van; slechts zegt de Evangelist Lucas: *Hij vertrok met hen en kwam te Nazareth en Hij was hun onderdanig.*

Lieve Jezus, ik bewonder en aanbid hierin uwe alwijze beschikking, wijl Gij ons daardoor op eene voortreffelijke wijze leert, hoe wij alles moeten doen; hoe wij moeten bidden, opstaan, slapen gaan, werken, eten, drinken, vasten, kleeden, enz., namelijk *volgens de gehoorzaamheid.*

(1) Lucas II. 51.

Maar, hebt gij dat altijd zoo gedaan? Laat gij u in alles bestieren door de gehoorzaamheid? Staat gij 's morgens volgens de gehoorzaamheid vlijtig en op het eerste teeken op? Bidt, werkt, eet en drinkt gij volgens de gehoorzaamheid? Kleedt gij u en gaat gij slapen volgens de gehoorzaamheid? met een woord, laat gij u in alles geleiden door de gehoorzaamheid?

Lieve Jezus, ware ik eens zoo gelukkig, hoeveel zou ik dan voor den hemel verdienen? maar helaas, ik ben nog te zeer aan mijnen eigen wil gehecht! Geef, dat ik mij voortaan in alles door de gehoorzaamheid late geleiden en mij in alles onderwerpe aan het oordeel van mijnen bestierder, van mijne ouders en oversten.

IIe PUNT. Bedenk ook vooral de waarde der gehoorzaamheid. Zij is zoo verheven, dat Jezus, die gekomen was, om ons een voorbeeld te geven, den meesten tijd van zijn leven besteed heeft, om ze ons te leeren, en de Evangelisten niets zeggen van alles, wat Hij in zijne jongelingsjaren gedaan heeft, dan: *Hij kwam te Nazareth en was hun onderdanig*. Door dit te zeggen, zeiden zij alles, wijl alles opgesloten is in de gehoorzaamheid en daardoor alles geheiligt wordt. Daar Jezus op eene volmaakte wijze gehoorzaamde, en in de gehoorzaamheid Gods wil erkende, waren al zijne oefeningen en verrichtingen van dezelfde waarde. Die geringe bezigheden, als den haard vegen, het vuur aansteken, hout of water halen, en de timmermansbezigheden, welke Hij als kind of als jongeling verrichtte, waren Gode zoo aangenaam als de groote en verhe-

vene werken welke Hij gedurende de drie laatste jaren van zijn leven verricht heeft, omdat Hij alles deed volgens Gods wil en in al zijne handelingen niets anders zocht, dan het Goddelijk welbehagen.

Lieve Jezus, geef mij de genade, dat ik deze waarheid goed begripe en steeds in beoefening bringe; wijl er de volmaaktheid in opgesloten is; geef, dat ik mij steeds aanmoedige door deze gedachte van den H. Franciscus van Sales; „God wil mij *zoo*: Hij vordert „dit van mij, wat heb ik meer noodig?... Terwijl ik „dit werk verricht, ben ik niet gehouden, een ander „werk te doen. Ons middelpunt is Gods Wil; daar „buiten is niets dan onrust en kwelling.”

En hoe is het met u gesteld? hebt gij de oogen altijd op Gods wil gevestigd? Is hij uw eenigst voedsel, uw eenigste troost, uwe eenigste betrachting?

Ach, lieve Jezus, hoe ver ben ik van uw voorbeeld verwijderd! in plaats van mijne oogen alleen op Gods wil en welbehagen te vestigen, let ik eerst op mij zelve en op de zaak, die mij bevolen is, te zien of ze mij behagelijk is of niet, of iker in slagen zal of niet; of ik eer of oneer zal oogsten. Lieve Jezus, geef dat ik voortaan mijne oogen alleen vestige op Gods H. Wil, en dat mijn eenigst genoegen zij aan God te kunnen behagen... O welk een troost te denken: *God wil het zòd!... Zòd behaag ik aan God!...* Aangemoedigd en gewapend door deze gedachte zal ik alle bitterheden, vernederingen en kruisen met liefde aannemen en alle moeielijkheden te boven komen.

O Maria, maak dat ik mijne oogen altijd op Gods Wil gevestigd houde. Amen.

OEFENINGEN. 1° Alles doen volgens de gehoorzaamheid. 2° In de gehoorzaamheid Gods wil erkennen. (*Sluitgebed*, bl. 50).

IIe MEDITATIE. VOORBEREIDINGSGEBED. (bl. 28).

I^e PUNT. *Jezus, de Koning der koningen leeft onbekend.*

IIe PUNT. *Hij houdt zich bezig met de geringste werken.*

I^e PUNT. Verbeeld u, Jezus te zien in het huisje van Nazareth. Daar leefde Hij met zijne arme Moeder en zijnen armen Vader, onbekend voor de wereld, tot zijn dertigste jaar. Hij hield er zich bezig met de geringste werken, sprak weinig met de menschen, maar veel met God, wiens wil Hij steeds betrachtte. Jezus was gekomen om ons een voorbeeld te geven, en toch bleef Hij bijna geheel zijn leven *onbekend* en verborgen voor de wereld. Hij, die de wijsheid zelve is en alles met wijsheid beschikt, bleef dertig jaren in de eenzaamheid en hield zich verborgen; slechts drie jaren vertoonde Hij zich in het openbaar, om het Evangelie te verkondigen, en zijne Kerk te stichten... Waarom deed Hij dat? Om onzen hoogmoed te vernederen; om ons te leeren gaarne onbekend te blijven en voor niets geacht en versmaad te worden.

Maar, hoe is het met u gelegen? Zijt gij er niet op uit, van u zelve te vertoonen? Zoekt gij niet gezien, geëerd en geacht te worden?... Is het u een genoegen onbekend en verborgen te blijven en de geringste werken te verrichten?

Ach, lieve Jezus, hoezeer heerscht in mij nog de geest van hoogmoed! Helaas, hoe dikwijls heb ik mij willen verheffen en hoe dikwijls heb ik gezocht, mij te vertoonen voor de wereld, ten einde geëerd en geacht te worden!... Ontferm U mijner, lieve Jezus, en vernietig in mij dien geest van hoogmoed, opdat ik gaarne onbekend blijve, en voor niets geacht en versmaad worde... Wat wil ik in de wereld? Gij, lieve Jezus, zijt mijn schat, mijn God en mijn Al!... *Gij en ik!...* IK EN GIJ!... O zoete gedachte!... ziedaar mijn geluk.

IIe PUNT. O ziel, verbeeld u het Kind Jezus, in het huisje van Nazareth. Ofschoon de Koning der koningen, ofschoon milloenen Engelen tot zijnen dienst staan, hield Hij zich evenwel met de geringste werkzaamheden bezig; als, het vagen van den haard, het vuur aan te steken, hout en water aan te brengen of het ambacht van timmerman uit te oefenen. Welk een wonder! Welk eene vertooning voor de Engelen!

Overweeg dan ten 1ste dat Jezus die geringe huiselijke bezigheden heiligt door de grootheid zijner liefde en de zuiverheid zijner meening, in alles niets anders zoekende dan Gods Wil en Welbehagen. Overweeg ten 2^e dat Jezus die bezigheden voortdurend opdroeg aan zijnen Goddelijken Vader, die ze aannam, met dezelfde liefde als het groote offer, hetgeen Hij lijdende en stervende aan het kruis van Zich zelve gedaan heeft. En leer daaruit, alle, ook de geringste bezigheden, heiligen door eene zuivere meening en vurige liefde, door namelijk in uw doen

en laten niets anders te zoeken dan Gods wil en welbehagen, door uwen wil in alles te vereenigen met Gods wil, welken gij zult kennen uit de plichten van uwen staat, uit de bevelen uwer oversten en uit hetgeen Gods Voorzienigheid u dagelijks toezendt.

En waarin stelt gij wel, mijne ziel, uwe heiligheid? Misschien in groote en buitengewone werken, welke gij uit eigene verkiezing verricht, terwijl gij de kleine zaken, waartoe gij uit kracht van uwen staat of uit gehoorzaamheid verplicht zijt, verwaarloost of onachtzaam verricht.

Lieve Jezus, uw voorbeeld maakt mij beschaamd en toont mij, dat de hoogmoed mij bedrogen heeft. Uit eigene beweging legde ik mij toe om groote en aanzienlijke dingen te doen, en mij voor de wereld te vertoonen, terwijl ik de kleine of min aanzienlijke zaken, waartoe ik uit kracht der gehoorzaamheid verplicht was, verwaarloosde of met tegenzin volbracht. — Lieve Jezus, verlicht mij opdat ik zien moge, dat de heiligheid niet bestaat in het verrichten van groote dingen, maar in het volbrengen van uw welbehagen en in het heiligen van alle, ook de geringste bezigheden, door namelijk in al mijne gedachten, woorden en werken, in al mijne kruisen en wederwaardigheden, zelfs in het voldoen aan de noodwendigheden van mijn lichaam, als eten, drinken, rusten, slapen, niets anders te betrachten dan uwen H. Wil en bij al deze oefeningen geen ander inzicht te hebben, dan Gij zelfs daarin hadt. O Jezus, geef dat ik onthecht van alles, geheel aan U leve. O ja, lieve Jezus,

ik zoek *U alleen* te behagen, *U alleen* te bezitten, *U alleen* te loven en te verheerlijken in alle eeuwigheid.

O Maria, verkrijg mij de genade om al mijne bezigheden te heiligen door een zuiver inzicht en alles te doen in vereeniging met Jezus. Amen.

OEFENINGEN. 1° Gaarne onbekend zijn en voor niets geacht en versmaad worden. 2° Alles, zelfs de kleinste zaken, met naarstigheid doen, om Gods Wil te volbrengen. (*Sluitgebed*, bl. 50.)

HET OPENBAAR LEVEN VAN JEZUS.

DE ZIELENIJVER VAN JEZUS.

I^e MEDITATIE. VOORBEREIDINGSGEBED. (bl. 28).

I^e PUNT. *Jezus dorst naar de zaligheid der zielen.
Zijn vurige zielenijver.*

I^e PUNT. *Zijn belanglooze zielenijver*

I^e PUNT. Stel u Jezus voor, gezeten bij den put van Jacob. — Met de Samaritaansche vrouw sprekende en *vuriglijk* verlangende haar te bekeeren, vergat Hij zijn voedsel te nemen. Wanneer de Apostelen Hem te eten brachten, zeide Hij: *Ik heb eene andere spijs te eten, welke gij niet kent; mijne spijs is het Mij opgelegde werk te volbrengen*, namelijk de zaligheid der zielen.

Lieve Jezus, zoo hadt Gij dan een allervurigst verlangen, om de zondaren te bekeeren en zalig te maken! Uw verlangen was gelijk aan dat van een uitgehongerde mensch, die vurig haakt naar spijs; daarom zeidet Gij: *Ik heb eene spijs te eten, die gij niet kent*. Het was gelijk aan dat van een waterzuchtige, die snakt naar drank, daarom zeidet Gij, stervende aan het kruis. *Ik heb dorst...* Het was gelijk aan dat van een teerhartigen Vader, die niets zoozeer ter harte neemt als het welzijn zijner kinderen; daarom waart Gij tot den dood toe bedroefd over de ongevoeligheid en versteendheid der zondaren en weendet

Gij over de blindheid van Jerusalem, zeggende: *Och, of gij en wel in dit uw uur kendet, hetgeen u tot vrede dient maar nu is het voor uwe oogen verborgen!* Lieve Jezus, zoo hebt Gij dan ook vurig verlangd naar de zaligheid mijner ziel! Zoo waart gij er dan hongerig en dorstig naar en tevens bedroefd over mijne ongevoeligheid. Dierbare Jezus, hoe hebt Gij mij zoo kunnen beminnen? Gij immers hebt mij niet noodig en zijt zonder mij volmaakt gelukkig.

Hebt ook gij zulk verlangen naar uwe zaligheid en naar die van anderen? Zijt gij ook zoo bedroefd over uwe ongevoeligheid, en onverschilligheid en over die van anderen? Zijt gij ook bereid, voor de bekeering der zondaren alle bitterheden te lijden en daarvoor alles, zelfs uwen maaltijd op te offeren?

Helaas, lieve Jezus, hoe weinig zorg heb ik voor mijne zaligheid en voor die van anderen! Ik bid U, geef mij een waren zielenijver, opdat ik bereid zij er alles voor te doen en te lijden, en er alles voor op te offeren.

IIe PUNT Overweeg verder, dat de zielenijver van Jezus geheel *belangloos* was... Hij had een vurig verlangen naar onze zaligheid; Hij was er hongerig en dorstig naar, ofschoon Hij er niet het minste voordeel bij kon hebben; Hij immers is oneindig gelukkig in zich zelve, om zich zelve en door zich zelve; zoodat wij zijn geluk niet kunnen vergrooten noch verkleinen; zijn zielenijver was dus geheel *belangloos* en kwam voort uit zuivere liefde: Hij beminde ons

en wilde ons aan zijn geluk deelachtig maken.

Lieve Jezus, ik bewonder de grootheid uwer liefde. De ongelukkige staat onzer zielen, waartoe zij door de zonden gebracht waren, ging U innig ter harte, veroorzaakte U bittere smarten en deed U zuchten en weenen, zoodat Gij in den hof van Olijven water en bloed zweette en bedroefd waart tot den dood toe. O welke goedheid en liefde! O konde ik uwe liefde met wederliefde vergelden!

Mijne ziel, welke is uwe liefde? Arbeidt gij met een onvermoeiden en belangloozen ijver aan de zaligheid der zielen? Zoudt gij bereid zijn, daarvoor uw vaderland te verlaten, als God of uwe oversten dit verlangden? Zijt gij ten minste bereid er voor te bidden, te arbeiden en aalmoezen te geven?

Ach, lieve Jezus, hoe klein is mijne liefde en hoe flauw mijn ijver! Helaas, hoe weinig doe ik voor de bekeering der zondaren, terwijl Gij er zoo veel voor gedaan hebt! Ontferm U mijner, lieve Jezus, en geef, dat ik voortaan met een belangloozen ijver en eene zuivere liefde arbeide, om zondaren te bekeeren en zalig te maken.

O Maria, bid voor mij, opdat ik met eenen onvermoeiden en belangloozen ijver aan de zaligheid mijns evennaasten arbeide. Amen.

OEFENINGEN. 1° Steeds werkzaam zijn aan de zaligheid der zielen, door bidden, arbeiden en liefdewerken of aalmoezen. 2° Bereid zijn er alles voor op te offeren, zelfs het vaderland te verlaten, om zielen zalig te maken, als God of de oversten dit van mij verlangen. (*Sluitgebed*, bl. 50).

IIe MEDITATIE. VOORBEREIDINGSGEBED, (bl. 28.)I^e PUNT. *Onvermoeide zielenijver van Jezus.*IIe PUNT. *Standvastige zielenijver van Jezus.*

I^e PUNT. Overweeg heden den *onvermoeiden* ijver, waarmede Jezus bezielde was, ten einde de zondaars te zoeken en zalig te maken. Zijn ijver was zoo groot, zoo vurig, dat niets hem kon afschrikken of weerhouden, geene vermoeienissen, geen koude, hitte, regen, wind, ongemakken, ontberingen, honger, dorst, versmaadheden, lasteringen, vervolgingen, mishandelingen, niets, niets, kon zijn ijver koelen. Wat al vermoeienissen, ontberingen, honger, dorst, versmaadheden, onteeringen en mishandelingen heeft Hij, het land van Judea rondreizende, niet moeten verduren?

Dierbare Jezus, ik bewonder en aanbid uwen zielenijver... Wat hebt Gij toch veel gedaan en geleden voor den ondankbaren zondaar!... Gij hadt wel reden om te zeggen: *Ik geef mijn leven voor mijne schapen.* (1)

Hoedanig is uw zielenijver? laat gij u niet afschrikken door koude of hitte, door regen of wind, door vermoeienissen of andere ongemakken? Zoudt gij des noods bereid zijn uw leven er voor ten beste te geven?

Helaas, lieve Jezus, hoe flauw is mijn ijver; het minste houdt mij terug! ik werp mij derhalve vol

(1) Joan: 10. 15.

schaamte en droefheid voor uwe voeten, om mijne onachtzaamheid en flauwhartigheid te beweenen. Ik bid U, lieve Jezus, mij een waren zielenijver te geven, opdat ik onvermoeid moge zijn in het arbeiden aan de zaligheid mijner ziel en aan die van anderen en nimmer voor eenige moeielijkheden terugdeinze.

IIe PUNT. Overweeg ook den *standvastigen* ijver van Jezus, die over alle moeielijkheden zegevierde... Jezus deed veel voor den armen zondaar, maar zijne liefde werd met ondankbaarheid beantwoord. Zijn arbeid, zijne vermoeienissen, ja zelfs zijne mirakelen werden met smaad en verachting bejegend en zijne liefdewerken aan verkeerde bedoelingen en inzichten toegeschreven; maar zijn standvastige ijver zegevierde over alles. Vele wateren van wederwaardigheden, tegenspraak, laster, vervolgingen en mishandelingen waren niet bij machte zijnen ijver uit te dooven, of zijne liefde te doen verflauwen.

Lieve Jezus, hoe meer ik uwe liefde en uwen zielenijver overweeg, des te grooter komen ze mij voor. Wat hebt Gij niet gedaan en geleden voor ondankbare menschen — en dit — uit eene geheele zuivere en belanglooze liefde! Ofschoon zij hardnekkig en versteend waren, bleef Gij toch voor hen arbeiden; uwe liefde deed U volharden, totdat Gij eindelijk uw leven voor hen ten beste gaaf.

Is uwe ijver ook standvastig mijne ziel? Zegeviert hij over alle moeielijkheden, tegenstrevingen, verschil van karakter en ondankbaarheid der boozen.

Ach, lieve Jezus, hoe flauw is mijne liefde! Eene kleine moeite, een bitter woord, een moeielijk karakter is reeds genoeg om mijn ijver te doen wankelen. Welk eene ontaarding!... Lieve Jezus, Gij hebt uw leven voor de zaligheid der zielen ten beste gegeven en ik helaas, doe er zoo weinig voor. — O Jezus, geef dat ik voortaan over alle moeielijkheid zegeviere.

O Maria, bid voor mij, opdat ik volharde te midden der kruisen en wederwaardigheden. Amen.

OEFENINGEN. Standvastig volharden in den arbeid voor de zaligheid der zielen, in weerwil van alle tegenstrevingen, wijl Jezus er voor gestorven is. *Pro quo Christus mortuus est.* (Sluitgebed, bl. 50.)

DE ZACHTMOEDIGHEID VAN JEZUS.

I^e MEDITATIE. VOORBEREIDINGSGEBED. (bl. 28).

I^e PUNT. *Jezus was zachtmoedig jegens allen.*

IIe PUNT. *In het bijzonder jegens de kinderen.*

I^e PUNT. Overweeg, hoe zachtmoedig Jezus was; Hij zeide: *leert van Mij dat ik ZACHTMOEDIG en ootmoedig van harte ben.* De zachtmoedigheid scheen overal in Hem uit, en in alle opzichten gaf Hij er blijken van. Hij was zachtmoedig en minzaam in zijne blikken, in zijne woorden en gesprekken, alsmede in zijne handelingen en gebaren: Hij was minzaam en zachtmoedig jegens allen, zoowel in de eenzaam-

heid met zijne apostelen als in het openbaar met het volk, zooals de profeet Isaïas voorzegd had: *Hij zal niet twisten, noch geraas maken, noch op de straten zijne stem laten hooren. Het geknakte riet zal Hij niet breken en het rookende vlaslemmet niet uitblusschen* (1), dat is, Jezus was zoo zachtmoedig, minzaam en liefderijk, dat Hij niemand zou verstooten hebben, zelfs hen niet, in wie de vatbaarheid voor het goede schier uitgedoofd scheen te zijn.

Lieve Jezus, zoo was dan uwe zachtmoedigheid, minzaamheid en lankmoedigheid groot ten tijde van uw sterfelijk leven op de aarde; maar nu Gij in den hemel zijt, is zij niet minder groot. O met welke langmoedigheid wacht Gij de zondaars af, opdat zij zich bekeeren. Hoe dikwijls klopt Gij aan hun hart, zeggende: *Doe open, mijne vriendin, mijne zuster, mijne bruid.*

Maar mijne ziel, zijt gij ock zoo zachtmoedig en minzaam jegens allen?... Geeft gij er blijken van in uwen dagelijkschen handel, vooral jegens uwe medebroeders en huisgenooten? Zijt gij zachtmoedig en minzaam in uw hart, in uwe blikken, in uwe woorden en gebaren? Tracht gij inschikkelijk jegens anderen te zijn en U te voegen naar hunne zwakheden, ten einde een geknakt riet niet te breken noch het rookend ka-toentje uit te dooven?... Verdraagt gij met lankmoedigheid hunne gebreken, kwade luimen en hun lastige inborst?... Zijt gij lankmoedig en minzaam jegens ver-

(1) Isaïas. 43. 3. en Matth. 12. 17.

steende zondaars, ten einde hen te bekeeren?... Bid gij voor hen?

Ach, lieve Jezus, hoe ver ben ik nog van uwen geest verwijderd! Geef, dat ik voortaan minzaam zij in alles en jegens allen; in mijn hart, in mijne blikken, in mijne woorden, in mijne handelingen en gebaren, vooral jegens mijne medebroeders, huisgenooten, onderdanen of ondergeschikten.

IIe PUNT. Jezus was in het bijzonder minzaam en zachtmoedig *jegens de kinderen*. Wanneer de apostelen op zekeren keer wilden beletten, dat men de kleine kinderen tot Hem bracht, opdat Jezus hen zegenen zou, was Hij daarover verontwaardigd en zeide: *Laat de kinderkens tot Mij komen, en belet het hun niet; want aan hen behoort het rijk Gods*. Hij omhelsde ze, en hun de handen opleggende, zegende Hij hen. (1) Hij nam hen steeds, op eene bijzondere wijze onder zijne bescherming, sprak den vloek uit tegen hen, die hun ergernis zouden geven en beloofde zijne genade aan hen, die hun goed deden, verzeke- rende dat Hij als aan zich gedaan, zoude rekenen, alles wat men uit liefde tot Hem aan hen zou gedaan hebben.

Lieve Jezus, zoo was het U dan een vermaak te zijn met de kinderkens, met hen die als kleine kinderen eenvoudig, zachtmoedig en nederig in hunnen oogen en door de wereld voor niets geacht, en ver-

(1) Marcus 9. 13.

(2) Matt. 18. 3.

smaad worden; terwijl Gij ons tevens wildet leeren dat om Gode te behagen, wij als kleine kinderen, eenvoudig, zachtmoedig en nederig moeten worden!

Maar hoe is het met u gesteld? Zijt gij eenvoudig, zachtmoedig en nederig gelijk de kleine kinderen? — Hebt gij liefde voor hen? bidt gij voor hen? onderwijst gij ze met geduld en minzaamheid?

Dierbare Jezus, geef dat mijn hart gelijk zij aan het uwe in zachtmoedigheid, minzaamheid en geduld; geef dat ik eenvoudig, onschuldig en nederig zij gelijk kleine kinderen; geef dat ik met geduld hunne gebreken en lastige luimen verdrage en alles aanwende, wat in mijn vermogen is, om ze tot de zaligheid te brengen.

O Maria, bid voor mij, opdat ik zachtmoedig en minzaam van harte zij. Amen.

OEFENINGEN. Zachtmoedig en minzaam zijn jegens allen, vooral jegens de bedrukten en mistroostigen of moedelooszen, alsmede jegens de kinderen. (*Sluitgebed*, bl. 50).

IIe MEDITATIE. VOORBEREIDINGSGEBED. (bl. 28.)

I^e PUNT. *Jezus was minzaam jegens de zondaren.*

IIe PUNT. *Hij ging ze opzoeken.*

I^e PUNT. Overweeg, hoe minzaam en zachtmoedig Jezus omging met de zondaren, ten einde hen te bekeeren en zalig te maken. Hij deed hun geene verwijtingen, maar hen uitnoodigende met zoete woorden, zeide Hij: *Komt allen tot Mij, die belast en beladen zijt*

en Ik zal u verkwikken. Hij zocht hun gezelschap, sprak goedaardig tot hen, at en dronk zelfs met hen, zoodat Hij volgens onze wijze van zien en oordeelen, al te goed en te vriendelijk jegens hen scheen te zijn, en de Phariseërs daarin geërgerd, met verachting zeiden: *deze ontrangt de zondaars en eet met hen*, ook zeiden zij aan Jezus, leerlingen ten einde hunne harten van Hem te verwijderen: *Waarom eet uw meester met de tollenaars en zondaars?*... Jezus gaf ten antwoord: *Niet de gezonden maar de zieken hebben een geneesheer noodig. Ik ben hun geneesheer; want Ik ben niet gekomen, om de rechtvaardigen maar om de zondaren te zoeken en zalig te maken* (1).

Lieve Jezus, uwe goedheid jegens de zondaren was waarlijk onbegrijpelijk! Met welke liefde ontvingt Gij de Samaritaansche vrouw en den verrader Judas!... Welke minzame blikken wierpt Gij op den apostel Petrus, toen hij U verloochend had ten einde Hem tot inkeer te brengen!... Hoe krachtig verdedigde Gij de overspelige vrouw en de befaamde zondares!... Hoe goedaardig ontvingt Gij de tollenaars en zondaars en wat moeite deedt Gij om hen te bekeeren en zalig te maken!... O Jezus, uwe minzaamheid en liefde jegens de ondankbare zondaren zijn waarlijk groot en wonderbaar!

Zijt ook gij jegens hen zoo minzaam en zoo goedaardig? Tracht gij hen te winnen door liefde, geduld en mededoogen? Of stoot gij ze misschien te-

(1) Matt. 9. v. 12. 13.

rug door bittere of norsche woorden, of door eene onheusche behandeling?....

Ach, lieve Jezus, hoe ver ben ik van uw voorbeeld afgeweken!... Onder voorwendsel van ijver betoon ik hun minachting, verbittering, drift, ja somtijds heerschzucht... Ontferm u mijner, lieve Jezus, en geef dat ik voortaan zachtmoedig van harte zij.

IIe PUNT. De liefde van Jezus jegens de zondaren was zoo groot, dat Hij hen niet alleen met goedheid ontving, wanneer zij tot Hem kwamen, maar dat Hij ze ook ging opzoeken, wanneer zij zich van Hem verwijderden. De zucht, om zondaren zalig te maken, was Hem eene spijs, waarmede Hij zich voedde. Het was de zucht, dat verlangen, welke Hem uit den hemel deed neder dalen en mensch worden: het was die zucht, welke Hem zooveel deed lijden en tusschen twee moordenaars deed sterven aan een schandelijk kruis. Het was die zucht, welke Hem bewoog, om hen overal op te zoeken, met hen te spreken, met hen te eten en te drinken, voor hen op eene bijzondere wijze zorg te dragen, zoodat aan het kruis zijn eerste zorg was, te bidden voor de zondaren, voor zijne beulen, zeggende: *Vader, vergeef het hun, want zij weten niet wat zij doen*; zijne tweede zorg was den goeden moordenaar in genade te ontvangen en hem het paradijs te beloven. En daarna eerst keerde Hij zich tot zijne Moeder en zijnen beminden Leerling. Den ongelukkigen staat van de zondaren beseffende, had Hij er medelijden mede, meer dan met zich zelve; daarom zeide Hij aan de vrouwen van Jerusalem,

die over Hem weenden: *Weent niet over Mij, maar weent over u zelven en over uwe kinderen.*

Lieve Jezus, uwe goedheid en liefde, jegens de zondaren is al te groot; immers het schijnt, dat, hoe boozter en ondankbaarder iemand is, hij des te meer aanspraak heeft op de uitwerksels uwer goedheid en genade.

Hoe is het met u gesteld? Zijt gij goed en hartelijk jegens hen, die u onteeren, lastig vallen of verdrukken? Bidt gij ook voor hen?... Tracht gij ze ook door uwe liefde te voorkomen en tot inkeer te brengen?

Zoo deedt Gij, lieve Jezus; zoo deed Maria; zoo deden de heiligen; onder anderen lezen wij van den H. Alphonsus de Liguori, dat er, om zich van zijne gunsten te verzekeren, niets meer noodig was, dan hem te lasteren. Helaas hoe ver ben ik hiervan verwijderd! De minste belediging is genoeg, om mij te ontstellen en te verbitteren.

O Maria, bid voor mij, opdat ik voortaan minzaam zij jegens allen en wel bijzonder jegens de zondaren en jegens hen, die mij beledigen. Amen.

OEFENINGEN. 1° Medelijden hebben met de zondaren en hen, die zich in geestelijken nood bevinden. (*Sluitgebed*, bl. 50).

IIIe MEDITATIE. VOORBEREIDINGSGEBED. (bl. 28).

I^e PUNT. *Jezus was zachtmoedig en minzaam jegens de onbeschaafde apostelen.*

IIe PUNT. *Ook jegens zijne vijanden.*

I^e PUNT. O ziel, overweeg de overgroote zachtmoedigheid en minzaamheid van Jezus jegens zijne apostelen: als arme visschers waren zij onwetend, ruw en onbeschaafd; als aardse en zinnelijke menschen beseften zij de geestelijke en hemelsche dingen niet, welke Jezus hun voorhield; zij vielen Hem gedurig lastig met vragen op vragen en Jezus beantwoordde die immer met dezelfde goedaardigheid en liefde.

Lieve Jezus, ik aanbid uwe minzaamheid en liefde; wijl Gij de ruwheid en onwetendheid uwer apostelen zoo geduldig verdroegt, en hunne uitzinnige vragen zoo goedaardig beantwoordde, mij tevens leerende, goedaardig jegens allen te zijn, zelfs jegens hen die mij onbeleefd behandelen, mij lastig vallen, mij bitterheden veroorzaken of ontijdig tot mij komen.

Maar handelt gij gelijkvormig naar het voorbeeld van Jezus? Zijt gij minzaam jegens personen, die jegens u liefdeloos, onvriendelijk of onbeleefd zijn? — Verdraagt gij goedaardig de onaangename en lastige karakters uwer huisgenoten of medebroeders?... Zijt gij jegens hen zacht en beleefd in uwe vragen en antwoorden, alsmede in uwe vermaningen, onderwijzingen en bestraffingen?...

Ach, lieve Jezus, hoe weinig heb ik nog van uwen geest!... hoe onmeedoogend, onbeleefd en stuursch ben ik nog in mijne woorden en handelingen!... Ontferm U mijner, lieve Jezus, en geef dat ik voortaan goedaardig en zachtmoedig van harte zij en mij jegens allen beleefd en vriendelijk gedrage.

IIe PUNT. Jezus was goedaardig en minzaam jegens allen, zelfs jegens zijne grootste vijanden. Nooit toonde Hij hun eenige verbittering, zelfs dan niet, wanneer zij Hem lasterden of onheusch bejegend. Hij zegt bij den profeet Isaïas (1). *Ik keerde mijn aangezicht niet af van diegenen, welke Mij lasterden of in het aangezicht spuuden...* Hij ontving den verrader Judas met de grootste minzaamheid, zeggende: *Vriend, waartoe zijt gij gekomen? Judas levert gij zò den Zoon des menschen?...* Aan het kruis gelasterd, bad Hij voor zijne beulen en ontving den moordenaar in genade.

Dierbare Jezus, Gij hebt dan niet alleen met woorden maar ook met werken geleerd, dat wij onze vijanden moeten beminnen en goedaardig zijn jegens allen. O ware ik zoo gelukkig een zoo heilzaam voorbeeld na te volgen!

En hoe hebt gij u tot hertoe jegens uwe vijanden gedragen?... Hebt gij nooit afkeer, verbittering, haat of nijd getoond jegens hen, die u beleedigd hadden?... Wat zult gij in het vervolg doen?

Helaas, lieve Jezus, hoe dikwijls heb ik hartzeer veroorzaakt aan mijne medebroeders door mijne stuursheid, oplopendheid en verbittering!... Thans maak ik het vaste voornemen uw voorbeeld te volgen, jegens allen minzaam te zijn, en te bidden voor die mij beleedigen of lasteren; Gij immers hebt gezegd: *bemint uwe vijanden; doe'*

(1) Isaïas c. 50. 6.

wel aan die u haten en bidt voor die u lasteren en vervolgen. (1)

O Maria, bid voor mij, opdat ik naar uw voorbeeld en dat van Jezus, alles vergeve en jegens allen minzaam zij. Amen.

OEFFENINGEN. 1° De lastige karakters der medebroeders en huisgenooten geduldig verdragen en zich minzaam jegens hen vertoonen. 2° De ons aangedane verongelijkingen van harte vergeven. 3° Voor de vijanden bidden. (*Sluitgebed*, bl. 50).

IVe MEDITATIE. VOORBEREIDINGSGEBED. (bl. 28.)

I^e PUNT. *Jezus gaf overal blijken zijner goedheid.*

IIe PUNT. *Hij gaf er blijken van aan alle soort van menschen.*

I^e PUNT. O ziel, verbeeld u te zien, hoe Jezus het land van Judëa doorging met goed te doen en te genezen, *pertransit benefaciendo et sanando. Hij ging al weldoende rond en genas allen. (2)* Overal gaf Hij blijken zijner goedheid, in alle steden en dorpen, in openbare plaatsen en bijzondere huizen, te water en te land, tot zelfs in de woestijnen. De dagen bracht Hij door met de onwetenden te onderwijzen, met de noodlijdenden te troosten en de ondankbaren goed te doen; terwijl Hij de nachten doorbracht met bidden voor hunne zaligheid.

(1) Matt. 5. 44.

(2) Act. Ap. 10. 38.

Lieve Jezus, hoe is het mogelijk, dat Gij ondankbare menschen zoo hebt kunnen beminnen en U zelven zoo geheel voor hen hebt willen opofferen!... En hoe is het mogelijk, dat de menschen hierna zoo ondankbaar zijn, en zich door eene zoo groote liefde niet laten innemen?

Mijne ziel, hoe is het met u gesteld?... Zijt gij ook zoo ondankbaar?... Zult gij voor zulke liefde nog langer ongevoelig blijven?... Zult gij geene wederliefde toonen en goed doen aan allen, zelfs aan ondankbaren? Zult gij nog niet bereid zijn, uwe rust, uwe gemakzucht, ja geheel u zelve, voor het welzijn van anderen op te offeren?

Ja, lieve Jezus, ik ben daartoe bereid! Helaas, ik ben over mij zelve beschaamd; wijl ik zoo liefdeloos ben geweest en mij over den last des arbeids zoo zeer beklaagd heb. Ach, hoe dikwijls heb ik de gelegenheden van goed te doen, laten voorbijgaan!... Voortaan zal ik naar uw voorbeeld, lieve Jezus, overal blijken van liefde geven, en zooveel in mij is, goed doen aan allen, zonder mij door moeielijkheden te laten afschrikken.

IIe PUNT. Verbeeld u te zien, hoe alle soort van noodlijdenden tot Jezus kwamen, en hoe Jezus hen allen met liefde ontving, zonder een enkelen ongetroost wég te zenden. De H. Schrift zegt op meerdere plaatsen, dat men alle soort van zieken en velen van die door den duivel bezeten waren, tot Jezus bracht, en dat Hij ze allen genas. Hij gaf den blinden het gezicht, den dooven het gehoor, den

stommen de spraak, den kreupelen den gang, den melaatschen de zuivering, de zieken de gezondheid, den dooden het leven en verlost hen die door den duivel bezeten waren. (1)

Waarlijk, lieve Jezus, uwe goedgunstigheid was groot en tevens belangloos, wijl Gij alles deedt uit zuivere liefde.

O ziel, zal dat voorbeeld u niet aanzetten, om jegens allen goedaardig te zijn, en allen, zoo veel gij kunt, belangloos te helpen?... Zal er u nog iets te veel, te moeielijk of te lastig zijn? of zult gij nog onderscheid van personen maken of uw belang beoogen?

Neen, lieve Jezus, dat nooit meer! ik wil u beminnen en uit liefde tot U wil ik jegens allen goedgunstig zijn: zoo veel in mij is, wil ik uit liefde tot U aan arme menschen den voorkeur geven. In hen zal ik U erkennen, dienen en beminnen. Ontferm U mijner, lieve Jezus, en versterk mij, dewijl ik zwak ben.

O Maria, bid voor mij, opdat ik overal en jegens alle soort van menschen goedaardig zij. Amen.

OEFENINGEN. 1° Minzaam zijn jegens allen zelfs jegens hen, die ons lastig vallen of te onpas komen. 2° Behulpzaam zijn jegens allen, zoo veel in ons is. (*Sluitgebed*, bl. 50).

(1) Concordia C. 28, n. 2. C. 29, n. 2. C. 39, n. 2. C. 40, n. 2.

DE OOTMOEDIGHEID VAN JEZUS.

I^e MEDITATIE. VOORBEREIDINGSGEBED. (bl. 28).

I^e PUNT. *Jezus zocht niets dan de eer van God.*

IIe PUNT. *Hij zocht voor zich de versmading.*

I^e PUNT. Overweeg de ootmoedigheid van Jezus. Hij zocht zijne glorie niet, maar alleen die van zijnen Vader; daarom zeide Hij. *Ik zoek mijne glorie niet* (1). Jezus wist, dat alle eer aan God alleen toekomt, en dat het Hem onmogelijk is, dat recht af te staan: Hij zegt, bij den profeet Isaias (2): *Ik zal mijne glorie niet aan een ander geven.* Ook wist Jezus, dat de glorie welke men zichzelven geeft, of welke de menschen ons geven ijdel en nietig is; daarom zeide Hij: *Indien Ik mij zelven verheerlijkt, is mijne glorie niets; maar de Vader verheerlijkt Mij.* (3). Derhalve zocht Jezus voor zich niets dan vernederingen en versmaadheden... O ziel, beschouw Hem in de verschillende omstandigheden van zijn leven; overal zult gij Hem vinden in vernederingen: zie Hem als een arm en verlaten kindeken in den stal van Bethlehem; als een machteloze vluchtende naar Egypte, als een behoeftige werkman in het huisje van Nazareth; als een misdadiger in zijn openbaar leven,

(1) Joan. 8 50.

(2) Isaias. 42. 8.

(3) Joan.; 8. 56.

blootgesteld aan alle onteeringen en versmaadheden; of noemde men hem niet een dronkaard, een eerzuchtige, iemand die zich voor koning uitgaf, een verleider des volks; een Samaritaan of ketter, een toovenaar, door den duivel bezeten en die door medewerking van den duivel wonderen deed; een Godslasteraar, die zich valschelijk uitgaf voor den Zoon Gods; in één woord, Hij werd zoo verguisd, dat Hij in waarheid kon zeggen: *Ik ben een worm en geen mensch; de smaad der menschen en het uitvaagsel des volks.* (1).

Lieve Jezus, zoo leert Gij ons dan, nimmer vermaak nemen, in hetgeen wij doen of gedaan hebben, noch ons verheffen, om de achting, welke de menschen ons betoonen; wijl alle eer aan God alleen toekomt: integendeel Gij leert ons, hoe wij alle eer van ons afwenden moeten, en vreezen geëerd te worden, wijl de hoogmoed de oorzaak van alle zonden is, ja zelfs de engelen er door gevallen zijn: daarom zeidet Gij, aan uwe leerlingen, toen zij met zelfvoldoening uwe wonderbare vruchten verhaalden, die zij door het geven van Missiën onder de volken te weeg gebracht hadden: *Ik zag Satan als een bliksem uit den hemel vallen* (2), als wildet Gij zeggen: „ziet wel toe, dat gij u niet verheft op uwe wondere daden, noch daarin behagen schept, want Satan, ofschoon in den hemel verheerlijkt, is door den hoog-

(1) Ps. 21. 7.

(2) Lucas. 10. 18.

moed en het zelfbehagen gevallen, en als een bliksem in den afgrond neergestort.

IIe PUNT. Jezus zocht voor zich de versmading, en zoo leert Hij ons, de achting der menschen, niet alleen te zoeken, maar zooveel mogelijk te vluchten en gaarne smaad te lijden.

O ziel, volgt gij deze heilzame lessen van Jezus? Hebt gij nooit behagen in u zelve of in uwe handelingen?... Verwijdert gij van u alle eer, welke de menschen u geven, om ze geheel aan God te geven?... Verwijdert gij aanstonds de opkomende gedachten van eigenliefde en zelfbehagen?... verheugd gij u over de aangedane beledigingen, of ten minste lijdt gij ze met geduld en gelatenheid?

Ach, lieve Jezus, hoe weinig voordeel doe ik met uwe vermaningen en voorbeelden! Hoedikwijls heb ik die gehoord, gelezen en overwogen, en toch heb ik ze niet in beoefening gebracht. Helaas, ik ben nog vol eigenliefde en zelfbehagen en ben bij de minste beledigingen ontevreden. Lieve Jezus, wat moet ik in het vervolg doen?

Mijne ziel, gij moet, op de eerste plaats, uwe voorgaande blindheid verfoeien; want door uwen hoogmoed hebt gij de eer, die aan God alleen toekomt, geroofd en u zelve groot nadeel toegebracht; op de tweede plaats, moet gij waken op u zelve opdat de hoogmoed nimmer ingang in u vinde, en gij niets zoekt dan de eer van God. Eindelijk op de derde plaats, moet gij u verheugen in de vernederingen, wijl deze u tot verheffing leiden.

O mijn Jezus, ik heb wel het verlangen om zoo te leven, maar ik ben te zwak, en te onstandvastig; daarom bid ik U, U over mij te ontfermen en mij te versterken, om te midden der vernederingen te volharden.

O Maria, bid voor mij, opdat ik gaarne onbekend zij, en door allen veracht en versmaad worde. Amen.

OEFENINGEN. 1° Nimmer iets doen of zeggen uit eigen lof of zelfbehagen. 2° De vernederingen met gelatenheid aanvaarden. 2° God altijd loven, zeggende: *Glorie zij den Vader*, enz. (*Sluitgebed*, bl. 50).

INHOUD.

KORT ONDERRICHT OVER DE MEDITATIE.

§ I. Over den aard en de noodzakelijkheid der Meditatie . . .	1
§ II. Over de stof der Meditatie.	11
§ III. Middelen en gesteltemis om goed te mediteeren. . . .	16
§ IV. Over den tijd en de plaats, het beste geschikt tot de Meditatie.	20
§ V. Over de wijze van mediteeren.	25
Vorbereidingsgebed.	28
Sluitgebed.	50

ONDERZOEK OMTRENT DE MEDITATIE.

I. Aangaande de voorbereiding.	53
II. Aangaande de overweging.	55
III. Aangaande het slot.	56

ADVENT.

I ^e Meditatie. — I ^e Punt. Voorbereiding tot de Komst van Jezus. — II ^e Punt. Jezus komt om de kwalen onzer ziel te genezen.	57
II ^e Meditatie. — I ^e Punt. Jezus is gekomen om onze blindheid te genezen. — II ^e Punt. Jezus is gekomen om onze droef- heid te genezen.	62
III ^e Meditatie. — I ^e Punt. Jezus is gekomen om ons van de geestelijke mankheid te verlossen. — II ^e Punt. Onze gees- telijke sprakeloosheid te genezen.	67
IV ^e Meditatie. — I ^e Punt. Jezus in den schoot van Maria, zich zelve vernederend, verheerlijkt God. — II ^e Punt. In den schoot van Maria bidt Jezus voor ons	71
V ^e Meditatie. — I ^e Punt. De verheffing en de val der engelen. — II ^e Punt. Satans afgunst tegen den mensch.	76
VI ^e Meditatie. — I ^e Punt. De mensch is voor God geschapen. — II ^e Punt. Alle andere dingen, zelfs de kruisen, dienen den mensch tot middelen om hem tot God te brengen. . . .	80
VII ^e Meditatie. — I ^e Punt. Alle schepselen, behalve de mensch, beantwoorden aan het doel der schepping. — II ^e Punt. De mensch, die er niet aan beantwoordt, is een <i>nutteloos, ondankbaar en boosaardig</i> schepsel.	86
VIII ^e Meditatie. — I ^e Punt. De verhevenheid der ziel blijkt uit haren oorsprong; zij is als de <i>adem van God</i> , het zu- ver voortbrengsel van zijn Wil en geschapen naar zijn	

<i>beeld en zijne gelijkenis. — IIe Punt. De verhevenheid der ziel blijkt uit hare waarde; gekocht door den prijs van het bloed van Jezus.</i>	91
<i>IXe Meditatie. — I^e Punt. Het serpent bekoort Eva door de vraag: waarom? — IIe Punt. Eva stemt toe en doet ook Adam vallen.</i>	95
<i>Xe Meditatie. — I^e Punt. De val van Adam en de grootheid zijner straffen. — IIe Punt. De boosheid eener zonde en de dwaasheid eens zondaars.</i>	99
<i>XIe Meditatie. — I^e Punt. De erfzonde, die allen menschen wordt aangeboren, wordt genadiglijk vergeven door het Doopsel. — IIe Punt. Na het vergeven der erfzonde, behouden wij nog de vier wonden in de ziel.</i>	102
<i>XIIe Meditatie. — I^e Punt. Maria is vrij gebleven van de erfzonde. — IIe Punt. De minste vlek van zonde mishaaft grootelijks aan God.</i>	106
<i>XIIIe Meditatie. — I^e Punt. Jezus biedt zich aan als <i>Borg</i> voor onze zonden. God stemt er in toe. — IIe Punt. God beloofde aanstonds den Messias.</i>	111
<i>XIVe Meditatie. — I^e Punt. De komst des Messias wordt 4000 jaren uitgesteld. — IIe Punt. De Oudvaders verzuchten vurig naar zijne komst, gelijk melaatschen, blinden, gevangenen en ballingen, naar genezing en bevrijding.</i>	115
<i>XVe Meditatie. — I^e Punt. Het geheim der Menschwording. — IIe Punt. Maria's toestemming.</i>	119
<i>XVIe Meditatie. — I^e Punt. De vernedering van Jezus in den schoot van Maria. — IIe Punt. De verheffing van Maria door Jezus.</i>	123
<i>XVIIe Meditatie. — I^e Punt. Jezus heeft niet de natuur der engelen, maar die der menschen aangenomen. — IIe Punt. Hij heeft zich in alles aan ons gelijk gemaakt.</i>	128
<i>XVIIIe Meditatie. — I^e Punt. Jezus mensch wordende, toont hoogachting voor de verworpenheid. — IIe Punt. Hij leert ons er ook hoogachting voor te hebben en ze met liefde te aanvaarden.</i>	132
<i>XIXe Meditatie. — I^e Punt. Jezus gaf zich van het begin af aan den wil van zijnen Vader over. — IIe Punt. Hij nam van het begin af den lijdenskelk gewillig aan.</i>	136
<i>XXe Meditatie. — I^e en IIe Punt. De liefde van God in de Menschwording van Jezus, en onze verplichting van dankbaarheid.</i>	142
<i>XXIe Meditatie. — I^e Punt. In de menschwording van Jezus toont zich Gods Wijsheid. — IIe Punt. Daaruit blijkt zijne Almacht.</i>	146
<i>XXIIe Meditatie. — I^e en IIe Punt. Beschouwing van de grootheid der liefde welke Jezus in zijne menschwording aan ieder onzer betoond heeft.</i>	150
<i>XXIIIe Meditatie. — I^e en IIe Punt. De menschwording is een allergrootste weldaad.</i>	153

XXIV ^e Meditatie. — I ^e Punt. Wij hebben alles <i>in en door</i> Christus. — II ^e Punt. Christus is ons <i>Al</i> .	157
XXV ^e Meditatie. — I ^e Punt. De grootheid van Jezus' liefde. Voor ons is Hij op de wereld gekomen en 33 jaren gebleven. — II ^e Punt. Voor ons heeft Hij de wereld verlaten, om in den hemel voor ons te bidden.	162
XXVI ^e Meditatie. — I ^e Punt. Jezus heeft alles voor ons gedaan en geleden, opdat wij alles voor Hem zouden doen en lijden. — II ^e Punt. Jezus heeft zich voortdurend opgeofferd als een sacrificie, opdat wij het ook zouden doen.	165
XXVII ^e Meditatie. — I ^e Punt. Maria verlangt vurig dat Jezus geboren wordt voor de zaligheid der wereld, alsmede Hem hare diensten te bewijzen. — II ^e Punt. Wij moeten Hem voortbrengen in onze gedachten, gesprekken en bezigheden.	169
XXVIII ^e Meditatie. — I ^e Punt. Maria en Jozef gaan uit gehoorzaamheid naar Bethlehem. — II ^e Punt. Er was voor hen geene plaats in de herberg.	173

HET FEEST VAN KERSTMIS.

I ^e Meditatie. I ^e Punt. Maria brengt Jezus zonder smart ter wereld, omhelst Hem teerhartig en legt Hem eerbiedig in de kribbe. — II ^e Punt. Welk verschil hier of in den hemel!	178
II ^e Meditatie. — I ^e Punt. Er was voor hen geene plaats in de herberg. — II ^e Punt. Jezus kwam in zijn eigendom, maar is door de zijnen niet ontvangen.	183
III ^e Meditatie. — I ^e Punt. De stal van Bethlehem, de krib en de doeken noodigen ons uit tot armoede, vernedering en lijden. — II ^e Punt. Ook het Kind Jezus, vleesch geworden, noodigt er ons toe uit.	187
IV ^e Meditatie. — I ^e Punt. De Vader biedt aan Jezus een lijdenskelk aan, welke Jezus gewillig aanvaardt. — II ^e Punt. Jezus weent over onze ongevoeligheid.	192
V ^e Meditatie. I ^e Punt. Een engel verkondigt de geboorte des Zaligmakers aan arme, nederige en wakende herders. — II ^e Punt. Hij stelt als kenteeken: <i>een kind, in doeken gewonden, liggende in de krib</i> .	196
VI ^e Meditatie. — I ^e Punt. Er kwam eene menigte van engelen, God lovende, en — II ^e Punt den vrede aankondigende aan de menschen van goeden wil.	200
VII ^e Meditatie. — I ^e Punt. De herders gaan met spoed naar Bethlehem, en vinden het Kind met Maria en Jozef. — II ^e Punt. Zij keeren terug, God lovende.	205

BESNIJDENIS ONZES HEEREN.

VIII ^e Meditatie. — I ^e Punt. In de Besnijdenis gaf Jezus een

voorbeeld van lijdzaamheid en liefde. — II ^e Punt. Hij gaf een voorbeeld van ootmoed.	210
IX ^e Meditatie. — I ^e Punt. In de besnijdenis gaf Jezus het voorbeeld eener volmaakte gehoorzaamheid. — II ^e Punt. Maria gaf zich aan Gods wil over, in weerwil van het natuurlijk gevoel van medelijden.	214
X ^e Meditatie. — I ^e Punt. In de besnijdenis stortte Jezus de eerste druppelen van zijn goddelijk bloed, en droeg ze op aan zijnen Vader tot losprijs onzer zonden. — II ^e Punt. De hemelsche Vader nam ze met liefde aan.	217
XI ^e Meditatie. I ^e Punt. Jezus leert ons de gëstelijke besnijdenis. — II ^e Punt. Hij leert, dat wij ze niet moeten verwaarloozen om eenige schijnredenen.	221

FEESTDAG VAN DRIEKONINGEN.

I ^e Meditatie. — I ^e Punt. Roeping der Wijzen; hun levendig en vaardig Geloof. — II ^e Punt. Hun standvastig Geloof.	226
II ^e Meditatie. — I ^e Punt. God riep de Wijzen door eene ster. — II ^e Punt. Gods Voorzienigheid schikt zich dikwijls naar natuurlijke omstandigheden.	232
III ^e Meditatie. — I ^e Punt. De ster verscheen voor <i>allen</i> , slechts <i>drie Wijzen</i> volgden hare leiding. — II ^e Punt. God geeft zijn genadelicht aan <i>allen</i> , doch weinigen zijn er, die eraan beantwoorden.	236
IV ^e Meditatie. — I ^e Punt. De Wijzen beantwoordden <i>ogenblikkelijk</i> aan de roepstem van God. — II ^e Punt. Zij lieten zich door geene moeielijkheden, noch tijdelijke inzichten terughouden.	241
V ^e Meditatie. — I ^e Punt. De Wijzen gaven zich blindelings over aan de leiding van Gods Voorzienigheid. — II ^e Punt. Zij bleven standvastig te midden der beproevingen.	244
VI ^e Meditatie. — I ^e Punt. Herodes met al zijn volk werd ongesteld over de geboorte des Zaligmakers. — II ^e Punt. God verlichtte de Koningen door den Joodschen raad, die zelf in duisternissen was en bleef.	249
VII ^e Meditatie. — I ^e Punt. De Koningen verlieten Jerusa'em en volgden de ster. — II ^e Punt. Zij vonden Jezus in eenen armen stal.	253
VIII ^e Meditatie. — I ^e Punt. De Koningen gaan den stal binnen, en nedervallende, aanbidden zij Jezus. — II ^e Punt. Zij dragen giften op, goud, wierook en mirre.	257
IX ^e Meditatie. — I ^e Punt. De giften der Koningen waren Gode aangenaam, omdat zij voortkwamen uit eene zuivere meening en ware liefde. — II ^e Punt. Door God gewaarschuwd, keerden de Wijzen langs een anderen weg terug	261
X ^e Meditatie. — I ^e Punt. Jezus was voor Maria een bundeltje mirre, dat is, bitter en zoet. — II ^e Punt. Maria gaf <i>het goud</i>	

aan de armen, <i>de wierook</i> aan God en behield voor zich <i>de mirre</i> .	266
XI ^e Meditatie. — I ^e Punt. Door de mirre werd afgebeeld, dat het leven van Jezus met bitterheden zou vervuld zijn. — II ^e Punt. Maria dacht er altijd aan.	270
XII ^e Meditatie. — I ^e Punt. De versterving is voor allen noodzakelijk. Jezus en Maria geven er het voorbeeld van. — II ^e Punt. De Heiligen hebben dat voorbeeld nagevolgd, wij moeten het ook navolgen.	274

FEESTDAG VAN DEN ZOETEN NAAM JEZUS.

I ^e Meditatie. — I ^e Punt. De naam <i>Jezus</i> is een verheven naam. — II ^e Punt. De Zaligmaker heeft hem door veel lijdens verdiend.	280
II ^e Meditatie. — I ^e Punt. De naam <i>Jezus</i> , een naam van smart. — II ^e Punt. De naam <i>Jezus</i> , een naam van glorie.	286
III ^e Meditatie. — I ^e Punt. De naam <i>Jezus</i> is voor ons een naam van kracht. — II ^e Punt. Hij is voor ons een naam van zaligheid.	291
IV ^e Meditatie. — I ^e Punt. De naam <i>Jezus</i> is bij velen een voorwerp van onverschilligheid, minachting en smaad. — II ^e Punt. De naam <i>Jezus</i> zij ons een voorwerp van hoogachting, eerbied en liefde.	296

DE OPDRACHT VAN JEZUS IN DEN TEMPEL.

I ^e Meditatie. — I ^e Punt. Maria gaat naar den tempel om gezuiverd te worden. — II ^e Punt. Om haar Kind op te offeren.	301
II ^e Meditatie. — I ^e Punt. De oude Simeon neemt het Kind Jezus in zijne armen. — II ^e Punt. Hij verlangt te sterven.	304
III ^e Meditatie. — I ^e Punt. Jezus was een teeken van tegenspraak tijdens zijn sterfelijk leven. — II ^e Punt. Thans is Hij nog een teeken van tegenspraak.	307
IV ^e Meditatie. — I ^e Punt. De vlucht naar Egypte. — II ^e Punt. Bitterheden op reis.	310
V ^e Meditatie. — I ^e Punt. De H. Familie door God verheerlijkt. — II ^e Punt. Leefde onbekend en in groote armoede in Egypte.	314
VI ^e Meditatie. — I ^e Punt. Vreeselijke dood van Herodes. — II ^e Punt. Wederkomst van Jezus uit Egypte.	317
VII ^e Meditatie. — I ^e Punt. De H. Familie was blindelings gehoorzaam. — II ^e Punt. Zij gaat te Nazareth wonen.	320

HET VERLIES VAN JEZUS IN DEN TEMPEL.

I ^e Meditatie. — I ^e Punt. De H. Familie vierde jaarlijks het Paaschfeest. — II ^e Punt. Het verlies van Jezus en de droefheid van Maria.	324
---	-----

- IIe *Meditatie*. — I^e Punt. Gods Voorzienigheid, zijne lievelingen kastijdende. — IIe Punt. Liefdeklachten eener Godminnende ziel, die schijnt verlaten te zijn. 323

HET VERBORGEN LEVEN VAN JEZUS.

- I^e *Meditatie*. — I^e Punt. De gehoorzaamheid van Jezus. — IIe Punt. De waarde der gehoorzaamheid. 334
 IIe *Meditatie*. — I^e Punt. Jezus, de Koning der koningen, leeft onbekend. — IIe Punt. Hij houdt zich bezig met de geringste werken. 337

HET OPENBAAR LEVEN VAN JEZUS.

- I^e *Meditatie*. — I^e Punt. Jezus dorst naar de zaligheid der zielen. — IIe Punt. Zijne *belanglooze* zielenijver. 341
 IIe *Meditatie*. — I^e Punt. Onvermoeide zielenijver van Jezus. — IIe Punt. Standvastige zielenijver van Jezus. 344

DE ZACHTMOEDIGHEID VAN JEZUS.

- I^e *Meditatie*. — I^e Punt. Jezus was zachtmoedig jegens allen. IIe Punt. In het bijzonder jegens de kinderen. 346
 IIe *Meditatie*. — I^e Punt. Jezus was minzaam jegens de zondaren. — IIe Punt. Hij ging ze opzoeken. 349
 IIIe *Meditatie*. — I^e Punt. Jezus was zachtmoedig en minzaam jegens de onbeschaafde apostelen. — IIe Punt. Ook jegens zijne vijanden. 353
 IVe *Meditatie*. — I^e Punt. Jezus gaf *overal* blijken zijner goedheid. — IIe Punt. Hij gaf er blijken van aan alle soort van menschen 355

DE OOTMOEDIGHEID VAN JEZUS.

- I^e *Meditatie*. — I^e Punt. Jezus zocht niets dan de eer van God. — IIe Punt. Hij zocht voor zich de versmading. . . . 358